

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gerritsenova_Tess-Chirurg.PDB

PDB Name: Gerritsenova_Tess-Chirurg
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.10.2006
Modification Date: 29.10.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tess Gerritsenová

Chirurg

Prolog

Dnes objeví její tělo.

Vím přesně, jak to bude probíhat. Umím si živě představit každý krok, který je k ní povede. Už v devět hodin budou naškrobené dámy z cestovní kanceláře Kendall a Lord sedět na svých židlích. Svými dokonale pěstěnými nehty budou na klávesnicích vyťukávat rezervace; zábavní plavbu po Středozemním moři pro paní Smithovou, lyžování v Klosterech pro pana Jonese. Manželé Brownovi si letos přejí něco nového a exotického, třeba Chiang Mai nebo Madagaskar. Hlavně aby to nebylo moc drsné, dobrodružství přece musí být především pohodlné. „Pohodlné dobrodružství“ – to je ostatně motto společnosti Kendall a Lord.

V kanceláři mají napilno. Telefony drnčí.

Nebude to dlouho trvat, a dámy si všimnou, že Diana za svým stolem nesedí.

Jedna z nich vytočí číslo Dianina bytu v Back Bay; ale tam to nikdo nezvedne. Možná se Diana sprchuje a telefon neslyší. Anebo už odešla do práce a zpozdlila se. Kolegyni pak napadne ještě tučt docela obyčejných vysvětlení. Až teprve později, po několika marných pokusech se jí dovolat, ji začnou napadat vysvětlení nevítaná.

Předpokládám, že Dianin byt jí otevře domovní hlídač.

Bude nervózně chřastit klíči a ujišťovat se: „Takže vy jste její přítelkyně. A určitě jí to nebude vadit? Já jí to budu muset říct, že jsem vás sem pustil.“ Vejdou do bytu a kolegyně zavolá: „Diano? Jsi doma?“

Půjdou předsíní kolem několika vkusně zarámovaných cestovních plakátů; dozorce vzadu, aby se z bytu nic neztratilo.

Hlídač nahlédne otevřenými dveřmi do ložnice. Spatří Dianino tělo a okamžitě zapomene na takovou banalitu, jako je krádež. Bude jenom chtít z bytu vyběhnout dřív, než se pozvrací.

Chtěl bych být u toho, až přijede policie, ale nejsem hlupák. Je mi jasné, že budou studovat každé auto, které se mihne kolem, každou tvář v davu pozorovatelů, který se na ulici vytvoří. Oni vědí, jak silné je mé nutkání se tam vrátit. I teď, kdy sedím v kavárně Starbucks a oknem pozoruji, jak se vyjasňuje den, cítím volání toho pokoje. Jsem jako Odyseus; připoutaný ke stěžni své lodi, toužící vydat se za zpěvem sirén. Ale já se nenechám roztříštit na útesech. Tu chybu neudělám.

Popíjím kávu a Boston venku se probouzí. Mám rád sladkou kávu, dávám si tři lžičky cukru. Mám rád, když je vše, jak má být. Perfektní.

V dále křičí siréna, volá mě. Jsem jako Odyseus a toužím přervat ty provazy; ale drží mě pevně.

Dnes najdou její tělo.

Dnes zjistí, že jsme se vrátili.

Kapitola I

O rok později

Detektiv Thomas Moore si navlékl latexové rukavice a jako obvykle se mu udělalo špatně. Neměl je rád. Pach gumy a pudru, který se při jejich natahování uvolňoval, předznamenával tu nejnepříjemnější část jeho práce; nevyhnutelný kontakt s krví a ostatními tělesnými tekutinami. Stejně jako byl pro Pavlovova psa zvuk misky podnětem k slintání, byl pro Moorea pach gumových rukavic jakýmsi čichovým varováním, aby se připravil na nejhorsí.

A tak se připravoval. Stál před dveřmi do pitevny a cítil, jak pot na jeho tváři chladne. Bylo 12. července, pátek odpoledne, venku polojasno a dusno. Bostonem se rozléhal rachot větráků a vzkypělých nálad. Kdo mohl, prchal do chladivých manských lesů; na Tobinově mostě se už udělala zácpa. Ale Moore nikam nepojede. Odvolali ho z dovolené, aby se podíval na horor, na který neměl sebemenší náladu.

Chirurgický plášť, který vytáhl z vozíku čistého márníčního prádla, už měl na sobě. Vlasy zastrkal pod papírovou čepici a přes boty si pro jistotu přetáhl ještě papírové galoše. Věděl, že z pitevního stolu občas něco steče na zem; krev, někdy i cucky tkání. Ne že by byl až tak úzkostlivě čistotný, ale stopy pitevny si na svých podrážkách domů nosit nechtěl. Dal si ještě pár vteřin k dobru a zhluboka se nadechl. Pak, odevzdán svému osudu, rozrazil dveře pitevny.

Oběť ležela přikrytá na stole. Podle obrysů Moore usoudil, že je to žena. Delšímu pohledu na mrtvolu se vyhnul a

místo toho obrátil pozornost na živé přítomné. Dr. Ashford Tierney, lékařský vyšetřovatel, a zřízenec márnice připravovali tácek s náčiním. Na druhé straně stolu proti Moorovi stála Jane Rizzoliová, kolegyně z bostonského oddělení vražd. Rizzoliové je triatřicet, je malá a má hranatý obličej. Nezkrotné černé kudrny, které její rysy zjemňují, měla zrovna schované pod papírovou čepicí, takže vynikala právě hranatost její tváře a tmavé, pronikavé oči. Před půl rokem přestoupila z oddělení mravnostního na oddělení vražd.

Je tam jedinou ženou a mezi ní a jedním kolegou už došlo k několika konfliktům. Ona vznesla obvinění, že ji sexuálně obtěžuje, on zase, že je nekonečná čůza. Moore si nebyl jistý, jestli mu je Rizzoliová sympatická, nebo on jí. Prozatím omezovali komunikaci pouze na pracovní záležitosti a jemu se zdálo, že jí to tak vyhovuje.

Vedle Rizzoliové stál její partner Barry Frost; věčně veselý polda s nevýraznou hladkou tváří. Je mu třicet, ale vypadá mladší. S Rizzoliovou pracuje už dva měsíce a zatím bez stížností. Je jediným, kdo je dostatečně flegmatický na to, aby vydržel její ořesnou náladovost.

Jakmile Moore přistoupil blíže ke stolu, Rizzoliová ho ihned popíchla: „Říkali jsme si, kdy se ukážeš.“

„Byl jsem na dálnici, když jste mi poslali zprávu. Jel jsem do Maine.“

„Čekáme tu už od pěti.“

„A já bych rád začal s vnitřním vyšetřením“, podotkl dr. Tierney, „takže myslím, že detektiv Moore dorazil právě včas.“ Byla to mužská výpomoc. Tierney třiskl dveřmi kabinetu tak, že se veškeré náčiní v něm rozfínčelo. Byl to jeden z těch vzácných okamžiků, kdy si dovilil projevit svou podrážděnost. Doktor Tierney je rodák z Georgie, džentlmen, který věří, že dámy se mají chovat jako dámy.

Spolupráce s napruženou Rizzoliovou ho nijak netěšila.

Zřízenec márnice přisunul stolek s nástroji k pitevnímu stolu a letmo, s výrazem „To je ale kráva!“ ve tváři, projevil Moorovi své sympatie.

„Mrzí mě, že máte pokaženou dovolenou“, řekl Tierney Moorovi. „Vypadá to, že z rybaření nic nebude.“

„Jste si jistý, že to udělal on?“ Místo odpovědi Tierney přistoupil k oběti a stáhl z ní plachtu. „Jmenuje se Elena Ortizová.“ Jakkoli byl Moore připraven na nejhorší, první pohled na mrtvolu ho omráčil. Tmavé vlasy byly spletené krví a trčely z modře mramorované tváře jako bodliny dikobraza. Ústa byla pootevřená, jakoby strnulá v půli věty. Krev byla z těla omytá, ale otevřené rány zely na šedém plátně její kůže jako fialové propasti. Vidět byly dvě. Jeden hluboký řez se táhl od levého ucha přes krkavici a odkrýval hrtanovou chrupavku. Rána z milosti. Druhý řez byl na břicho. Účelem této rány však nebyla smrt, ale něco úplně jiného.

Moore polkl. „Už chápu, že jste mě zavolali zpátky.“

„Tohle vyšetřování vedu já“, podotkla Rizzoliová.

Moore rozpoznal varovný tón v jejím hlase; hlídala si své území. Měl pro to pochopení. Věděl, že policajtky musí neustále čelit výsměchu a skepsi svých kolegů, a že jsou proto snadno chytlavé. Ve skutečnosti neměl zájem se s ní přít. Pracovat spolu museli tak či tak, a na to, aby se pustili do boje o vůdcovství, bylo ještě příliš brzo.

Dal si proto záležet, aby v jeho hlase zazněl tón naprostého respektu: „Řekni mi, co víme.“ Rizzoliová komisi nepřikývla. „Oběť byla nalezena dnes ráno v devět hodin ve svém bytě na Worcester Street v jižním Bostonu. Pracovala v květinářství Slavnost nedaleko bydliště, obvykle chodila na šestou ranní. Květinářství patří jejím rodičům. Když nepřišla do práce, začali mít obavy a poslali za ní jejího bratra. Ten ji našel v ložnici mrtvou. Doktor Tierney soudí, že smrt nastala mezi půlnocí a čtvrtou ráno. Od rodičů víme, že neměla žádného přítele, a ani sousedi si nevybavili jedinou mužskou návštěvu.“

„Je to obyčejná pracovitá katolička.“ Moore se zahleděl na zápěstí oběti: „Byla připoutaná.“

„Ano, lepicí páskou za zápěstí a kotníky. Kromě několika šperků byla nahá.“

„Jakých šperků?“

„Měla na sobě řetízku, prsten a náušnice. Z její šperkovnice prý nic nechybí. Motivem nebyla krádež.“ Moore si prohlížel otlačený modrý pruh přes boky. „Tělo taky znehybní.“

„Páskou přes pas a horní část stehén. A přes pusku.“ Moore zhluboka vydechl. „Bože.“ Díval se na Eleny Ortizovou a hlavou mu probleskl obraz jiné mladé ženy, jiné mrtvolky. Blond vlasy, čerstvé řezné rány na hrdle a na břicho.

„Diana Sterlingová“, zamumlal si sám pro sebe.

„Její pitevní zprávu jsem už vytáhl“, řekl Tierney. „Pro případ, že byste si to chtěl znovu prostudovat.“ Ale Moore nechtěl. Sterlingová byl tehdy jeho případ a měl ho stále v živé paměti.

Mrtvola třicetileté Diany Sterlingové, zaměstnankyně cestovní kanceláře Kendall a Lord, byla nalezena před rokem. Byla svlečená a lepicí páskou připoutaná ke své posteli. Měla podřízlý krk a rozřízlé břicho. Případ zůstal nevyřešen.

Doktor Tierney zaměřil lampu na břicho Eleny Ortizové. Kraje rány byly světle růžové.

„Nějaké stopy?“ zeptal se Moore.

„Odebrali jsme několik vláken, než jsme ji umyli. Ke kraji rány byl přilepený vlas.“ Moore se zaujetím vzhledl: „Patřil oběti?“

„Ne. Byl mnohem kratší. Světle hnědý.“ Vlasy Eleny Ortizové byly černé.

„Už jsme požádali o vzorky vlasů všech, kdo měli kontakt s mrtvolou“, řekla Rizzoliová.

Tierney obrátil jejich pozornost na ránu. „Zde vidíme příčnou incizi. Chirurgové tomu říkají Maylardův řez. Incize břišní stěny byla provedena postupně, vrstva po vrstvě. Nejprve prořízl kůži, pak povrchovou fascii, po té sval a konečně pánevní pobřišnici.“

„Jako u Sterlingové“, podotkl Moore.

„Ano, jako u Sterlingové. Ale v něčem se to liší.“

„V čem?“

„Na řezné ráně Diany Sterlingové byla patrná zadrhnutí, která poukazovala na váhavost nebo nejistotu. To zde

nevidíme. Všimněte si: čistý řez bez jediného zaškubnutí. Byl proveden s naprostým sebevědomím.“ Tierney s Moorem se na sebe podívali. „Náš neznámý pachatel se lepší. Je čím dál zručnější.“

„Pokud je to náš neznámý pachatel,“ dodala Rizzoliová.

„Podobností je tu několik. Vidíte hranatý zářez na této straně rány? To znamená, že řez byl proveden zprava doleva. Stejně jako u Sterlingové. K tomu byla použita jednostranná hladká čepel. Jako u Sterlingové.“

„Tedy skalpel?“

„Je to možné. Podle hladkosti řezu je zřejmé, že byl proveden bez jakéhokoli odporu. Oběť byla tudíž buď v bezvědomí, anebo tak pevně spoutaná, že se nemohla hýbat ani bránit.“ Barrymu Prostovi se dělalo mdlo. „Kristepane, řekněte aspoň, že v tu dobu už byla mrtvá.“

„Bohužel. Nebyla to posmrtná rána.“ Ačkoliv byl Tierneyho obličej schovaný pod chirurgickou rouškou, z jeho zelených očí vyzařovala zlost.

„Našli jste stopy krvácení?“ zeptal se Moore.

„Ano, v pánevní dutině. Znamená to, že její srdce ještě bilo. Když prováděl tuhle... operaci, byla naživu.“ Moore se zadíval na pohmožděná zápěstí. Stejně vypadaly i kotníky a přes boky se táhl pruh petechií, tečkovitých krvácení z kapilár. Elena Ortizová se zjevně snažila bránit.

„Jsou tu i jiné důkazy, že byla při řezání naživu,“ řekl Tierney. „Thomasi, sáhněte do rány. Myslím, že víte, co tam najdete.“ Moore si upravil natažené rukavice a neochotně vsunul ruku do rány. Svalstvo bylo na dotek ledové, vychlazené několika hodinami v lednici. Připomnělo mu to vybírání drůbků z krocanů. Sáhl hlouběji až po okraj zápěstí a prsty začal ohledávat prostor rány. Bylo to intimní násilí. Prohrabával se do nejstřeženější části ženské anatomie. Pohledu do tváře Eleny Ortizové se zjevně vyhýbal. Byl to jediný způsob, jak si udržet odstup při zkoumání jejich ostatků.

Jedině tak se mohl soustředit na čistou mechaniku toho, co na jejím těle bylo napácháno.

„Není tu děloha,“ řekl Moore a podíval na Tierneyho.

Lékařský vyšetřovatel přikývl. „Byla odstraněna.“ Moore vytáhl ruku z těla a zůstal hledět na ránu. Zela jako otevřená ústa. Pak přišla řada na Rizzoliovou. Stejně jako on, vsunula i ona do rány ruku a krátkými prsty prozkoumala dutinu.

„Nic jiného nechybí?“ zeptala se.

„Pouze děloha,“ odpověděl Tierney. „Močového měchýře a střev se nedotkl.“

„Něco tady je. Tvrdý uzlík na levé straně. Co je to?“

„To je steh. Použil ho na podvázání cév.“ Rizzoliová překvapeně vzhledla. „To je chirurgický steh?“

„Kočí střívkem,“ nadhodil Moore a zahleděl se na Tierneyho, jestli to potvrdí.

Tierney přikývl. „Stejný steh, jaký jsme našli u Sterlingové.“

„Kočí střívkem?“ ozval se zesláblým hlasem Frost, kterému se z toho všeho udělalo špatně. Chvilí předtím se nenápadně vytratil od pitevního stolu a opřel se v rohu místnosti poblíž umyvadla. „To je nějaká značka, nebo co?“

„Není to značka,“ odpověděl Tierney. „Je to druh chirurgické nitě, která se vyrábí ze střev krav nebo ovcí.“

„Tak proč se tomu říká kočí střívkem?“ zeptala se Rizzoliová.

„Pochází to ze středověku, kdy se střívkem používala na výrobu hudebních nástrojů. Muzikanti nazývali své nástroje kit, což je zastaralé housličky, a struny byly kitgut. Postupně se z toho stalo catgut, tedy ‚kočí střívkem‘. V chirurgii se tato nit používá na sešití hlubokých vrstev pojivové tkáně. Tyto stehy se časem rozpadnou a tělo je vstřebává.“

„Kde mohl sehnat takové kočí střívkem?“ zeptala se Rizzoliová a podívala se na Moora. „V případě Sterlingové jste zdroj našli?“

„Identifikovat přesný zdroj je skoro nemožné,“ odpověděl Moore. „Kočí střívkem vyrábí tucet různých firem, hlavně v Asii. Dodnes se ještě používá v mnoha zahraničních nemocnicích.“

„Jenom zahraničních?“

„Existují už lepší alternativy,“ řekl Tierney. „Kočí střívkem není tak silné a pružné jako syntetické nitě. Pochybuji, že by ho někdo v Americe ještě používal.“

„A proč ho vůbec použil náš pachatel?“

„Aby dobře viděl. Ošetřil krvácení tak, aby měl pěkný výhled na to, co dělá. Je velmi pořádkumilovný.“ Rizzoliová vytáhla ruku ven. Na dlani její rukavice se jako korálek červenala malá krevní sraženina. „Jaká je jeho odbornost? Je to doktor? Anebo řezník?“

„Anatomické znalosti má zcela určitě,“ odpověděl Tierney. „O tom, že tohle už někdy dělal, nepochybuji.“ Moore odstoupil na krok od pitevního stolu. Snažil se nemyslet na to, čím Elena Ortizová prošla. Nebylo to nic platné; výsledek ležel přímo před ním na stole a díval se otevřenými očima.

Z pohroužení ho vytrhl řinkot chirurgických nástrojů na plechovém tácku. Zřízenec márnice právě sunul stolek blíže k Tierneymu, který se připravoval na incizi, a prohlížel si ránu.

„A o co tedy jde?“ zeptal se. „Co dělá s tou dělohou potom, co ji vyřízne?“

„Nevíme,“ odpověděl Tierney. „Vyjmuté orgány jsme nikdy nenašli.“

Kapitola 2

Moore stál na chodníku před domem, kde Elena Ortizová zemřela. Tato jižní část Bostonu bývala kdysi čtvrtí oprýskaných špinavých domů, v nichž se za chudý peníz pronajímaly jednotlivé pokoje. Byla to díra, jejíž stojaté vody od dynamičtějšího severu oddělovala železniční dráha. Ale rozrůstající se město je nenasytná potvora a železnice nemohla hladově stavitele zarazit. Nová generace Bostoňanů se pro neprobádaný jih nadechla a časům ošuntělých pokojových pronájmů odzvonila konec. Staré baráky se postupně proměnily v důstojné činžovní domy.

Právě v takovém domě bydlela Elena Ortizová. Výhled z jejího bytu ve druhém patře byl zcela nezajímavý; směřoval na prádelnu v domě naproti. Součástí pronájmu však bylo něco, co se v Bostonu považuje za ohromný poklad: parkovací

místo v uličce vedle domu.

Moore vešel do uličky a po očku začal zkoumat, jestli ho náhodou někdo z oken nahoře nepozoruje. Za okny se nic nehýbalo. Nájemníci na této straně domu už stejně byli vyslechnuti a nikdo z nich nic nevěděl.

Pod oknem koupelny Eleny Ortizové se zastavil a prohlížel si požární schodiště, které k němu vedlo. Stahovací žebřík na jeho spodním konci byl vytažený nahoru. V noci, kdy byla Elena Ortizová zavražděna, bylo pod schodištěm zaparkované auto jednoho z nájemníků. Na střeše tohoto auta byly později nalezeny otisky bot velikosti 41. Neznámý pachatel zjevně použil auto jako určitý „schod“ k žebříku požárního schodiště.

Okno do koupelny bylo zavřené. Tu noc však zavřené nebylo.

Moore vyšel z uličky zpět na chodník a obloučkem zamířil ke vchodu do domu.

Dveře do bytu Eleny Ortizové byly oblepené vytahanou policejní páskou. Moore zasunul klíč do zámku a odemkl, přičemž se rukou otřel o prášek na snímání otisků. Vešel do bytu a o ramena mu zašustila policejní páska.

Obývací pokoj vypadal stejně jako předešlý den, kdy ho s Rizzoliovou prohlédli společně. Bylo to už tak dost nepříjemné a soupeřivost Rizzoliové tomu nijak nepomohla. Případ Ortizové začala vyšetřovat ona a teď, když jich v týmu bylo celkem pět, brala jakoukoli připomínku, zvlášť od starších mužských kolegů, jako útok na svou autoritu.

Moore byl její partner, ale cítil se jako vetřelec na cizím území. Nezbyvalo mu, než být opatrný ve volbě slova diplomatický v prosazování svých návrhů. Soubor, ve kterém hrálo roli především ego, ho nezajímal, ale stejně byl do něj vtažen. Předešlý den se kvůli rozmrzelé Rizzoliové vůbec nemohl soustředit na ohledání místa činu.

Konečně byl sám a mohl si důkladně prohlédnout místo, kde Elena Ortizová zemřela. Uprostřed obývacího pokoje stál ratanový stůl, kolem něj různé kusy nábytku. V rohu byl počítač. Na zemi ležel béžový koberec se vzorem vinné révy a růžových květů. Podle Rizzoliové se v pokoji od vraždy nic nezměnilo. Ačkoli se už venku začalo stmívat, Moore nechal ještě zhasnuto. Nehybně stál a čekal, až se rozhostí úplný klid. Byla to první příležitost, kdy mohl místo činu navštívit takhle sám, kdy ho v práci nerušily hlasy a tváře živých. Představoval si, jak se molekuly vzduchu, které se jeho příchodem zvířily, zpomalují a klidně rozptylují v prostoru. Chtěl, aby k němu pokoj promluvil...

Necítil nic. Žádnou přítomnost zla, žádné dozrávající záchvěvy hrůzy.

Neznámý pachatel nepřišel dveřmi. Svě nové království smrti si ani neprohlédl. Svůj čas, a svou pozornost, věnoval výhradně ložnici.

Moore šel pomalým krokem kolem malé kuchyňky a chodbou dál. Cítil, že mu naskakuje husí kůže. U prvních dveří se zastavil a nahlédl do koupelny. Rozsvítil.

Je teplá čtvrtéční noc. Lidé po celém městě nechali okna otevřená, aby jimi mohl vstoupit sebemenší záchvěv chladivého nočního vánku. Ty se krčíš na požárním schodišti, potíš se v tmavém oblečení a sleduješ tuhle koupelnu. Je ticho; žena je v ložnici a spí. Musí vstávat brzy a odejít do práce. Právě v tuto chvíli upadá do nehlubšího spánku.

Neslyší, jak sklenářským nožem páčís z okna drátěnou síť.

Moore si prohlížel tapety s drobnými červenými poupátky. Odpovídaly ženskému vkusu, s kterým by se žádný muž neztotožnil. I v ostatních detailech to byla koupelna veskrze dámská. Na vaně stál jahodový šampon, pod umyvadlem se válela krabička tamponů a skříňka byla přečpaná kosmetickými přípravky. Vše vypovídalo o typu obyčejného děvčete s bleděmodrými očními stíny.

Vklouzneš oknem dovnitř a na rámu se zachytíš několik vláken z tvé tmavomodré košile. Polyester. Tvoje sportovní boty velikosti 41 zanechají na bílém linoleu stopy písku smíchaného s krystalky sádry. Typický mix bostonských ulic.

Možná ses na chvíli zastavil a nasloucháš ve tmě. Nasáváš sladkou vůni neznámého ženského území. Možná se nezdržuješ a jdeš rovnou k věci.

Do ložnice.

Moore pokračoval po stopách vetřelce, vzduch se zdál čím dál těžší. Přítomnost zla nebyla jen imaginární; bylo ji cítit. Přistoupil ke dveřím do ložnice. Chloupky na šíji mu trčely hrůzou. Věděl, co uvidí uvnitř, a měl za to, že je připravený. Přesto jakmile rozsvítil, pocítil útok zla, stejně jako poprvé.

Krev byla už dva dny stará. Úklidová četa zatím nedorazila. A i kdyby přišla s těmi nejučinnějšími čisticími prostředky, odskvrňovači a vápnem, tak se jí nepodaří odstranit to, co se tu stalo. Vzduch byl prosáklý hrůzou.

Dveřmi vcházíš do tohoto pokoje. Na okně visí tenké bavlněné závěsy, které propouští světlo pouličních lamp dovnitř, na postel. Na spící ženu. Jistě si ji alespoň chvíli prohlédneš. S rozkoší zvažuješ úkol, který tě čeká. Působí ti to přece rozkoš, ne? Jsi čím dál víc vzrušený. Vzrušení ti proudí krví jako droga a probouzí každý nerv v tvém těle. Už i konečky tvých prstů se chvějí v tom slastném očekávání.

Elena Ortizová neměla čas křičet. A pokud měla, tak ji neslyšel nikdo ze sousedů vedle nebo o patro níž.

Vetřelec si s sebou přinesl náčiní; lepicí pásku, hadřík napuštěný chloroformem, sadu chirurgických nástrojů. Přišel naprosto připravený.

Celá tyranie musela trvat déle než hodinu, přičemž Elena Ortizová byla do určité doby při vědomí. Odřená zápěstí a kotníky vypovídaly o tom, že se snažila bránit. Hrůzou či bolestí se počurala a její moč prosakovala matrací, kde se mísila s krví. Byla to choulostivá operace a on si na ní dal záležet. Vzal si jen to, co chtěl. Nic víc.

Neznásilnil ji; možná toho nebyl schopen.

Když dokončil svou monstrózní operaci, byla ještě naživu. Rána v pánevní dutině krvácela dál, srdce tlouklo. Jak dlouho to mohlo trvat? Podle dr. Tierneyho minimálně půl hodiny. Třicet minut, které pro Eleny Ortizovou musely znamenat celou věčnost. Co jsi dělal celou tu dobu? Balil nářadí? Ukládal trofej do sklenice? Nebo jsi tady jen tak stál a kochal se?

Poslední zásah byl rychlý a věčný. Poté, co si mučitel Eleny Ortizové vzal, co chtěl, nastal čas vše ukončit. Přesunul se k hlavě postele. Levou rukou chytil svou oběť za vlasy a prudce jí zvrátil hlavu dozadu. Vytrhl jí přitom celé chomáče vlasů, které se později našly na polštáři a na koberci. Stopy krve prozrazovaly jeho finální čin. S hlavou takto

staženou dozadu jí jediným tahem přeřízl krční tepnu a průdušnici od levé čelisti přes hrdlo doprava. Stěna vlevo od postele byla postříkaná prýstící tepenní krví, zatímco polštář a prostěradlo nasákly krví, která odkapávala. Několik dalších kapek dopadlo na okenní parapet, patrně když útočník máchl potřísněnou čepelí ve vzduchu.

Elena Ortizová byla stále ještě naživu, když z jejího hrdla vytryskl gejzír krve a obarvil stěnu načerveno. Byla naživu dostatečně dlouho, aby slyšela, jak v jejích plicích bublá vdechnutá krev, mísí se s hleny, a v prudkých návalech vytéká jejími ústy ven.

Žila dost dlouho na to, aby věděla, že umírá.

A tak když bylo po všem a její utrpení skončilo, zanechal jí sám svou vizitku. Pečlivě jí složil její noční košili a položil ji na toaletní stolek. Proč? Má to snad být známka tvé úcty k ženě, kterou jsi právě odrovnal? Anebo je to tvůj způsob, jak si z nás utahovat? Jak nám ukázat, kdo to tady má pod kontrolou?

Moore se vrátil do obývacího pokoje a sesunul se do křesla. Třásl se po celém těle, ačkoli v bytě bylo horko a vzduch se nehýbal. Nevěděl, co je příčinou jeho zimnice. Bolela ho stehna a ramena, a tak usoudil, že na něj možná něco leze. Nějaká letní chřipka, ty jsou nejhorší.

Představoval si místa, kde by byl raději, než tam, kde právě byl. Třeba na mainském jezeře; nahazoval by prut a čekal, až něco chytí. Anebo na pobřeží; jen tak by stál a pozoroval, jak se na zem snáší mlha. Vlastně by byl rád kdekoliv jinde, než tady v tom místě smrti.

Zvonění pageru ho vytrhlo z myšlenek. Vypnul ho a uvědomil si, jak mu buší srdce. Než sáhl pro telefon, snažil se nejdřív uklidnit. Teprve pak vyťukal dotyčné číslo.

„Rizzoliová,“ ozvalo se hned po prvním zazvonění. Její pozdrav byl přímý jak kulka z revolveru.

„Co se děje?“

„Proč jsi mi neřekl o tom, co jsi našel na VICAPu?“ zeptala se.

„Co jsem tam měl najít?“

„To o Dianě Sterlingové. Právě si pročítám její záznam.“ VICAP je národní databáze, jež shromažďuje informace o vraždách a násilných napadeních na území USA. Jelikož vrazi často opakují stejný vzorec chování, může tato databáze vyšetřovatelům dopomoci k nalezení společného pachatele několika násilných činů. Moore a jeho partner Rusty Stivack tehdy provedli rutinní vyhledávání na VICAPu v souvislosti s případem Diany Sterlingové.

„Nic obdobného jsme v Nové Anglii nenašli,“ odpověděl Moore.

„Prošli jsme všechny vraždy, jejichž součástí bylo zohavení oběti, noční vniknutí a připoutání lepicí páskou. Nenašli jsme nic, co by pasovalo na případ Sterlingové.“

„A co ta série vražd v Georgii? Před třemi lety, čtyři vraždy. Jedna v Atlantě, tři v Savaně. Všechny jsou zaregistrované na VICAPu.“

„To jsem celé prošel. Není to on.“

„Poslechni si tohle, Moore. Dora Cicconeová, dvaadvacetiletá studentka z Emory, byla nejprve omámena Rohypnolem a poté připoutaná k posteli nylonovým lankem...“

„Ale náš chlapec používá chloroform a lepicí pásku.“

„Rozřízl jí břicho. Vyndal jí dělohu. Provedl ránu z lásky – jedním tahem přes hrdlo. A konečně, dávej pozor, složil její pyžamo a položil ho na židli vedle postele. Říkám ti, je to zatraceně podobný.“

„Případy v Georgii jsou už uzavřené,“ řekl Moore.

„Byly uzavřeny před dvěma lety. Ten pachatel je mrtvý.“

„Co když to savanská policie zvorala? Co když to nebyl jejich vrah?“

„Měli to podložené důkazy. DNA, vlákna, vlasy. Navíc měli svědka. Oběť, která to přežila.“

„Jo jasně. Ta, co přežila. Oběť číslo pět,“ pronesla výsměšně Rizzoliová.

„Potvrdila jeho totožnost.“

„A taky ho zastřelila.“

„A co? Chceš snad zatknout jeho ducha?“

„Promluvil sis vůbec s tou, co to přežila?“ opáčila Rizzoliová.

„Ne.“

„Proč ne?“

„K čemu by to bylo?“

„Třeba by ses něco zajímavého dozvěděl. Například to, že krátce po útoku opustila Savanu. A hádej, kde teď bydlí.“ Moore slyšel v telefonu ozvěnu vlastního tepu. „V Bostonu?“ zeptal se.

„Přesně tak. A nebudeš věřit, čím se živí.“

Kapitola 3

Doktorka Catherine Cordellová se rozběhla směrem na sál. Chodbou nemocnice se rozléhalo skřípání jejích tenisů na linoleu.

„Jsou na dvojce, paní doktorko!“ křikla sestra, když Cordellová rozrazilila lítací dveře příjímacího sálu.

„Už jsem tam,“ odpověděla Catherine a zamířila na úrazovnu jak řízená střela.

Jakmile vtrhla do dveří, polovina osazenstva vydechla úlevou. Cordellová jediným pohledem zhodnotila situaci, zkontrolovala nástroje na táčku, nitrožilní laktát, který na nerezovém stojanu vypadal jako těžké ovoce na stromě, gázu prosáklou krví a několik obalů odhozených na podlahu. Monitor srdeční činnosti blikal rychlým sinusovým rytmem, jako by stopoval závod srdce se smrtí.

„Tak co tu máme?“ ptala se, zatímco ostatní ji ustupovali z cesty.

Vrchní chirurg Ron Littman podal bleskurychlé hlášení. „Neznámý chodec, sražen autem. Přivezli ho v bezvědomí. Panenky jsou stejné a reagují, plíce čisté, břišní dutina nafouknutá. Žádné střevní pohyby. Provedli jsme punkci,

břicho je plné krve. Zavedli jsme infuzi, ale tlak klesá.“

„0 negativní je na cestě?“

„Dorazí každou chvíli.“ Muž na operačním stole byl svlečený do naha a vydán na odív do posledního intimního detailu. Mohlo mu být kolem šedesáti, byl odkázán na dýchací přístroj a intubován. Uvolněné svaly bez vlády visely na nehybných končetinách, žebra ostře vystupovala. Cordellové cosi napovídalo, že muž na stole trpí chronickou nemocí, nejspíš rakovinou. Jeho pravá paže a bok byly oděné od chodníku, na který byl sražen autem. Pravá strana hrudního koše byla pohmožděná, na pergamenové bílé kůži se rozlévala modřina, jinak na těle nebyly žádné otevřené rány.

Cordellová si nasadila stetoskop, aby se o úsudku doktora Littmana přesvědčila. V oblasti břišní dutiny neslyšela jediný zvuk, jediné zakručení. Patrně došlo k poranění střev. Posunula stetoskop výš a poslechla si dýchání. Dýchací trubice byla zavedena správně, plíce se okysličovaly. Hrudním košem otřásaly silné úder srdce. Přestože celé vyšetření trvalo pouze několik vteřin, Cordellová měla pocit, že se pohybuje ve zpomaleném tempu, zatímco ostatní čekají na její další pokyny naprosto bez hnutí.

„Systolický sotva padesát!“ upozornila Cordellovou asistující sestra.

Čas ubíhal neúprosně rychle.

„Podejte mi plášť a rukavice,“ požádala asistenty Catherine. „Provedeme laparoskopii.“

„Nepřevezeme ho na operační sál?“

„Všechny jsou obsazené. Nemůžeme čekat.“ Jeden z kolegů jí hodil papírovou čepičku. Nasadila si ji a rychle pod ni zastrkala své polodlouhé zrzavé vlasy. Přes obličej si uvázala roušku. Sestry mezitím připravily sterilní plášť a rukavice, které si Catherine hned oblékla. Neměla čas drhnout si ruce, otálet. Zodpovědnost ležela na jejich bedrech a muž jí umíral pod rukama.

Sestry překryly pacientovu hrud' a klín sterilním plátnem. Cordellová vzala z podnosu hemostaty a plátno připevnila. Ocelové zuby se zacvakly.

„Co je s tou krví?“ zeptala se sester.

„Právě volám do laboratoře,“ ujistila ji jedna z nich.

„Rone, budeš mi asistovat,“ obrátila se Catherine na Littmana. Pak se rozhlédla po sále a zadívala se na odulého mladíka, který stál u dveří. Na jmenovce měl napsáno: Jeremy Barrows, student medicíny. „Ty,“ řekla Catherine.

„Budeš asistovat!“ V očích mladíka se objevil strach. „Ale – já jsem teprve ve druháku. Jsem tu jen...“

„Je někdo z chirurgů volný?“ Littman zavrtěl hlavou, že ne. „Všichni jsou vytížení. Na jedničce mají úraz hlavy a vedle někoho v kritickém stavu.“

„Aha,“ reagovala Catherine a zadívala se zpět na mladíka. „Takže, Barrowsi, nástup. Sestro, dejte mu plášť a rukavice.“

„A co mám dělat? Já doopravdy vůbec nevím...“

„Poslyš, chceš být doktor, nebo ne? Natáhni si ty rukavice, honem.“

Mladík zrudl a nechal se obléknout do pláště. Catherine bylo jasné, že má strach, ale v mnohém jí vyhovoval víc než nějaký arogantní floutek. Za dobu své praxe již zažila několik případů, kdy pacient zemřel jen kvůli tomu, že ošetřující lékař přecenil své schopnosti.

V reproduktoru nemocničního interkomu zachrčel hlas pracovníka laboratoře: „Haló! To je dvojka? Tady laboratoř. Máme hemokrit toho chodce. Patnáct.“ Vykrvácí nám, pomyslela si Catherine. „Tu krev potřebujeme teď hned!“

„Už je na cestě.“ Catherine vzala do ruky skalpel. Ráda ho cítila v dlani; jeho váhu, tvar. Byl přirozeným pokračováním její ruky, protažením jejího těla. Nadechla se; bylo cítit líh a pudr.

Pak přitlačila ostří ke kůži a provedla incizi břišní dutiny.

Na plátně bílé kůže se objevila karminově červená stopa.

„Připravte odsávání a tampony,“ řekla. „Břicho je plné krve.“

„Tlak sotva padesát.“

„Tady je 0 negativní a čerstvě mražená plazma! Hned to zavěsím.“

„Sledujte tep a informujte mě o změnách,“ řekla Catherine.

„Sinusová tachykardie! Už je na sto padesátí.“ Catherine prořízla kůži a podkožní tuk. Krvácení z břišní stěny si nevšímal; nebyl na to čas. Nejprve bylo nutné zastavit vnitřní krvácení, jehož pravděpodobným zdrojem byla natržená slezina nebo játra.

Z rány se vypoučila pobřišnice plná krve.

„Teď poteče krev,“ podotkla Catherine se skalpelem připraveným k výkonu. Ačkoli byla na krvavý gejzír připravena, průtrž, která se prvním propíchnutím membrány uvolnila, ji na moment zaskočila. Krev se valila z rány ven na roušku, kterou byl pacient přikrytý, a odtud stékala dolů na zem. Catherine cítila, že teplá krev prosakuje i rukávy jejího pláště a hřeje jako lázeň s příměsí mědi. Krvácení však nijak neustávalo.

Catherine vsunula do rány retraktor a rozevřela ji tak, aby bylo zranění vidět. Littman zasunul dovnitř katétr a začal odsávat. Proud karminově červeně probublal trubičkou a rozstříkl se ve skleněné baňce.

„Potřebuj u víc tamponů!“ snažila se Catherine překřičet hukot odsávače. Několik jich nacpala do rány a dívala se, jak rychle zčervenají. Neuběhlo ani pár vteřin, a tampony byly prosáklé skrz naskrz. Catherine je vytáhla a vystlala ránu čerstvými.

„Pulz je kritický!“ vykřikla sestra.

„Ksáku, už jsem odsál dva litry,“ řekl Littman.

Catherine pohledem zkontrolovala infuzi a všimla si, že krev i plazma odtékají pacientovi do žil nepředstavitelně rychle. Bylo to jako lití vody do cedníku. Krev proudila infuzí do žil a ranou zase ven. Nestíhali to. Catherine navíc nemohla

podvázat cévky, na které pro samou krev neviděla.

Ještě jednou vytáhla z rány nasáklé tampony a vyměnila je za čisté. Během těch pár vteřin, než se rána opět zalila krví, se snažila určit zdroj krvácení. Byla to játra, ale konkrétní bod zranění vidět nebyl. Zdálo se, že krvácejí po celém svém povrchu.

„Ztrácí tlak!“ vykřikla asistující sestra.

„Svorku!“ zažádala Catherine a nástroj se v okamžiku objevil v její ruce. „Pokusím se provést Pringlův manévr.“

„Barrowsi, vycpěte to tampony!“ Medika tato výzva k činu naprosto zaskočila a ve snaze pohotově reagovat zavadil o hromádku na sebe naskládaných tamponů. Zůstal bezradně hledět, jak padají k zemi.

Sestra otevřela nový balík. „Patří na ránu, ne na zem,“ neodpustila si poznámku a podívala se na Catherine, v jejíchž očích se zrcadlil stejný otazník.

A z něho se má stát doktor?!

„Kam je mám přiložit?“ zeptal se Barrows.

„Prostě to vyčisti. Vůbec nic nevidím!“ Počkala několik vteřin, než mladík vysál z rány krev, a pak prothkla předstěru. Našla jaterní stopku, kterou prochází tepna a vrátnicová žíla. Bylo to sice jen dočasné řešení, ale doufala, že se krvácení zastaví, když se jí podaří přerušit přísun krve. Dalo by jim to alespoň dost času na to, aby mohli stabilizovat pacientův tlak a zavést více krve a plazmy do jeho oběhu.

Catherine sepnula svorku, čímž odpojila cévy ve stopce.

K jejímu rozhořčení krev nepřestala proudit ven.

„Jsi si jistá, že to je stopka?“ zeptal se Littman.

„Jsem. A taky vím, že to nebude retroperitoneum.“

„A co jaterní žíla?“ Zbývalo pokusit se ještě o poslední manévr. Catherine vzala z tácku dva tampony a položila je na játra. Pak orgán stlačila mezi svými dlaněmi.

„Co to dělá?“ zeptal se Barrows.

„Jaterní kompresi,“ odpověděl mu Littman. „Někdy to může začistit skryté lacerace a oddálit vykrvácení.“ Catherine napnula veškeré svalstvo v ramenou a pažích, aby udržela tlak potřebný na zastavení krvácení.

„Pořád se to plní,“ řekl Littman. „Nefunguje to.“ Catherine se podívala do rány a studovala nepřetržitý přísun krve. Odkud se to ksakru bere? pomyslela si. Najednou si všimla, že krvácejí i jiná místa než játra. Břišní stěna, okruží, kraje řezu.

Podívala se na pacientovu levou ruku, která trčela zpod sterilní roušky. Obvaz převázaný přes vnitřní vstup byl prosáklý krví.

„Potřebuji ihned šest jednotek krevních destiček a čerstvě mraženou plazmu,“ nařídila. „Zaveďte infuzi heparinu a deset tisíc jednotek nitrožilního roztoku, pak tisíc jednotek na hodinu.“

„Heparin?“ zeptal se s podivem Barrows. „Ale vždyť krvácí...“

„Tohle je RNK, roztroušená nitrocévní koagulace,“ řekla Catherine. „Potřebuje antikoagulans.“ Littman se na ni upřeně díval. „Ještě nemáme laboratorní výsledky. Jak víš, že to je RNK?“

„Když na ně budeme čekat, tak nám mezitím umře. Není na to čas!“ Catherine kývla na sestru, aby zavedla heparin.

Byla to velmi riskantní volba. Pokud měla Catherine pravdu a pacient skutečně trpěl RNK, tak potom se v jeho krevním oběhu sbíhalo krupobití mikrosraženin, které zhlitly veškeré koagulatory a krevní destičky. Spontánní tvorba sraženin mohla být způsobena buď těžkým úrazem, nebo vlastní nemocí, jako je rakovina. Protože RNK spotřebovalo veškeré srážlivostní faktory, pacient mohl vykrváct. Právě proto, aby k tomu nedošlo, rozhodla se Catherine zavést protisrážlivostní heparin. Bylo to zvláště paradoxní řešení. A také hazardní. Protože pokud by se Catherine mylila, krvácení by se zavedením heparinu ještě zhoršilo.

Jako kdyby nemohlo být ještě hůř. Snažila se udržet tlak na játrech, ale záda a paže se jí už třásly vysílením. Po skrání jí stekla kapička potu a vsála se do roušky. V interkomu se znovu ozvala laboratoř. „To je dvojka? Máme výsledky toho chodce.“

„Tak prosím,“ řekla sestra.

„Hladina destiček je na tisíci, prothrombin je až na třiceti a jsou tam stopy rozkladu fibrinu. Zdá se, že váš pacient má bouřlivou RNK.“ Catherine zachytila Barrowsův užaslý výraz. Jak lehké je oslnit medika.

„Pulz se stále zrychluje!“ Catherine sjela očima na monitor. Zoubkovaná čára stopovala neotesané špičky napříč obrazovkou. „Tlak je?“

„Ne, ztratila jsem ho.“

„Začněte resuscitaci. Littmane, dohlédněte na to.“ Panika na sále se každým momentem stupňovala a vířila vzduch jako blížící se vichřice. I kůrý s čerstvě mraženou plazmou a destičkami prolít sálem jako kulový blesk.

Catherine poslouchala Littmana, který objednával léky na posílení srdeční činnosti, a zároveň sledovala sestru, která začala s resuscitací. Hlava pacienta nadsakovala nad polštářem jako gumový míč. Každé stlačení srdce propláchno mozek a drželo ho tak při životě. Zároveň tím však i posilovalo krvácení.

Catherine pohledem studovala pacientovu břišní dutinu.

Pořád ještě držela játra pod tlakem, aby potlačila jejich krvácení. Zdálo se jí to, anebo se pramínky krve, které jí protékaly mezi prsty, skutečně tenčily a zpomalovaly?

„Dejte mu šok,“ řekl Littman. „Sto joulů...“

„Ne, počkej. Máme pulz!“ Catherine se podívala na monitor. Sinusová tachykardie!

Srdce pumpovalo sice rychleji, ale zároveň tím tlačilo krev do tepen.

„Promývá se?“ zvolala. „Jaký je tlak?“

„Tlak je... devadesát na čtyřicet. Jo!“

„Pulz je pravidelný. Srdeční činnost stále zrychlená.“ Catherine se opět podívala do otevřené rány. Krvácení už skoro ustalo. Dál tlačila na játra a naslouchala pravidelnému rytmu srdečního monitoru. Znělo jí to jako hudba.

„Tak přátelé,“ řekla. „Myslím, že jsme ho zachránili.“

Catherine ze sebe stáhla zakrvácený plášť a rukavice a následovala sestry, které odvážely muže pryč ze dvojky.

Třásla se únavou, ale byla to příjemná únava, vyčerpání z vítězství. Sestry vklouzly s lehátkem do výtahu a jely na jednotku intenzivní péče. Než stačila nastoupit Catherine, zavolal někdo na chodbě její jméno.

Otočila se a uviděla ženu s mužem, kteří se k ní blížili.

Žena byla malá, černovlasá, s přísným pohledem. Měla na sobě modrý kostým, ve kterém vypadala jako nabroušená plukovnice. Vedle svého vysokého společníka byla vyloženě prťavá. Jemu mohlo být kolem pětadvaceti. Tmavé vlasy již zdobilo první stříbro a jeho neobyčejně pohledná tvář nesla stopy zralosti a životních zkušeností. Catherine zaujaly jeho oči. Byly světle šedé a nedalo se z nich vyčíst vůbec nic.

„Doktorka Cordellová?“ zeptal se.

„Ano.“

„Jsem detektiv Thomas Moore. Tohle je moje kolegyně Jane Rizzoliová. Jsme z oddělení vražd.“ Moore ukázal Cordellové svůj odznak, ale ta mu věnovala asi tolik pozornosti, jako kdyby to byla placka s nápisem nějaké kapely. Zajímal ji on.

„Můžeme s vámi mluvit o samotě?“ zeptal se.

Podívala se na sestry čekající ve výtahu. „Běžte beze mne,“ zavolala na ně. „Doktor Littman vám dá potřebné pokyny. Catherine počkala, až se dveře výtahu zavřou, a teprve pak k Moorovi promluvila. „Jste tu kvůli tomu člověku, kterého srazilo auto? Vypadá to, že přežije.“

„Ne, nejsme tady kvůli pacientovi.“

„Říkali jste, že jste z oddělení vražd?“

„Ano.“ Jeho tlumený hlas ji polekal. Zjevně šlo o to, aby se připravila na špatné zprávy.

„Jste tu tedy kvůli... ježišmarjá...“, doufám, že nejde o někoho, koho znám.“

„Jde o Andrewa Capru. A o to, co se vám přihodilo v Savaně.“ Catherine nebyla schopna slova. Třásla se jí kolena a musela se opřít o stěnu, aby nespadla.

„Doktorko Cordellová, jste v pořádku?“ zeptal se jí Moore ohleduplně.

„Myslím... myslím, že bychom měli jít ke mně do kanceláře,“ řekla tiše. Pak se prudce otočila a vykročila z pohotovosti, aniž se přesvědčila, že jdou za ní. Spěchala do bezpečí své kanceláře, která byla v přilehlé budově. Jejich kroky slyšela za sebou, a tak je bez jediného ohlednutí provedla rozlehlou nemocnicí až ke svému pokoji.

Co se vám přihodilo v Savaně?

Nechtěla o tom mluvit. Doufala, že o tom, co se tam stalo, už nebude muset mluvit nikdy a s nikým. Ale tohle byli policejní vyšetřovatelé a na jejich otázky se odpovídat musí.

Konečně dorazili ke dveřím, kde na štítku stálo:

Dr. Peter Falco

Dr. Catherine Cordellová

Všeobecná a vaskulární chirurgie

Catherine prošla kolem sestry na příjmu a ta se automaticky usmála na pozdrav. Ale ten ji vzápětí přešel, když si všimla, že Catherine je úplně bílá a že ji provázejí dvě neznámé osoby.

„Doktorko Cordellová, stalo se něco?“

„Jdeme ke mně do kanceláře, Helen. Buď tak hodná a podrž zatím všechny telefonáty.“

„V deset máte prvního pacienta, pana Tsanga. Kontrola po operaci sleziny.“

„Zruš to, prosím tě.“

„On sem ale jede až z Newbury. Určitě už je na cestě.“

„Dobře, tak ať počká. A prosím ještě jednou, žádné telefonáty.“ Catherine ignorovala její udivený výraz a bez vysvětlení odešla se svými společníky do kanceláře. Automaticky sáhla pro svůj bílý plášť. Ale ten nevisel jako obvykle na háčku na dveřích. Byla to sice drobnost, ale jejímu rozpoložení to nijak nepřidalo. Zoufale se rozhlédla po pokoji, jako by na tom plášti závisel její život. Konečně si všimla, že je přehozený přes kartotéku, a pocítila naprosto iracionální úlevu, že se našel. Bleskurychle ho vzala a zmizela za svým stolem. Tam se cítila v bezpečí. Za barikádou z naleštěného růžového dřeva měla věci pod kontrolou.

V pokoji vládl naprostý pořádek stejně jako v jejím životě. Nesnášela lajdáctví a to se odráželo i v jejím přístupu k úklidu. Na pracovním stole měla dva pečlivě urovnné štosy šanonů, a zapnutý počítač, na kterém se hemžily geometrické obrázky. Knihy na policích byly seřazené abecedně podle jména autora. Catherine si oblékla plášť, aby zakryla skvrny od krve. Tato další vrstva lékařské uniformy jí navíc poskytovala pocit ochrany před nebezpečím životních nástrah a vrtochů.

Seděla za stolem a pozorovala Moora s Rizzoliovou, jak pohledem studují její kancelář, a potažmo i její osobnost.

Napadlo ji, jestli to mají v popisu práce, anebo je to pouhá nemoc z povolání. Jí to každopádně přišlo jako útok na jej soukromí.

„Já si uvědomuji, že pro vás musí být těžké znovu se k tomu vracet,“ začal Moore, jakmile se usadil.

„Vůbec nemáte tušení, jak těžké. Stalo se to přece před dvěma lety. Tak proč teď?“

„Máme podezření, že to souvisí s dvěma nevyřešenými vraždami tady v Bostonu.“ Catherine se zamračila. „Ale já jsem byla napaden v Savaně.“

„Ano, my víme. Existuje totiž celonárodní databáze kriminálních činů, která se jmenuje VICAP. Když jsme v ní hledali případy podobné těmto bostonským vraždám, objevilo se jméno Andrew Capra.“ Catherine mlčela a snažila se vstřebat to, co jí Moore právě řekl. Sbírala v sobě všechnu odvahu, aby mohla položit další otázku. Tiše se zeptala: „Jaké podobnosti mátl na mysli?“

„Způsob, kterým pachatel oběti znehybnil a ovládl.“

Nástroje, které použil. Druh...“ Moore se zarazil, aby našel ta správná slova v tak choulostivé záležitosti. „Druh znetvoření,“ dodal tiše.

Catherine se chytila okraje stolu a zalapala po dechu, sklouzla na vyrovnané šanony a náhodou si přitom všimla skvrny od inkoustu na rukávu svého pláště. Je jedno, jak moc se snažíš udržet si v životě pořádek, vyvarovat se chyb a nepřesností, protože stejně vždycky najdeš nějaký flek, nějaký kaz, který jen cíhal mimo tvou pozornost, aby tě mohl zaskočit.

„Povězte mi o nich něco,“ řekla Catherine. „O těch dvou vraždách.“

„Bohužel vám toho moc říct nemůžeme.“

„Co mi můžete říct?“

„Nic víc, než psali v nedělním Globe.“ Trvalo jí pár vteřin, než pochopila, co jí tím Moore naznačoval. Nemohla uvěřit svým uším. „Ty bostonské vraždy, k poslední došlo v pátek ráno.“

„Tak to nemůže mít s Andrewem Caprou nic společného a se mnou taky ne.“

„Podobnost mezi těmi případy je ale zářející.“

„Musí to být shoda náhod. Musí. Myslela jsem, že mluvíte o těch starých vraždách. O něčem, co Capra spáchal před lety a ne minulý týden.“ Prudce se i s židlí odsunula od stolu. Promiňte, ale nevím, jak vám mohu pomoci.“

„Paní doktorko, tenhle vrah ví podrobnosti, které se nikdy nedostaly na veřejnost. Má informace o Caprových návycích, které nezná nikdo jiný než členové vyšetřovací komise v Savaně.“

„Tak byste se možná měli obrátit na ně. Na ty, kteří něco vědí.“

„Vy jste jedna z nich, paní doktorko.“

„Pokud to nevíte, já jsem byla obět.“

„Mluvila jste o tom s někým podrobně?“

„Jenom s policií.“

„Ani s přáteli jste to neprobírala?“

„Ne.“

„S rodinou?“

„Ne.“

„Někomu jste se přece musela svěřit.“

„Nemluvím o tom. Nikomu jsem o tom neřekla.“ Moore se na ni nevěříčně zadíval. „Nikdy?“ Odvrátila tvář. „Nikdy,“ zašeptala.

Nastalo dlouhé ticho. Po odmlce se Moore opatrně zeptal: „Slyšela jste někdy jméno Elena Ortizová?“

„Ne.“

„A Diana Sterlingová?“

„Ne. To jsou jména těch žen?“

„Ano. Jména obětí.“ Catherine polkla. „Neznám ani jednu.“

„Vy jste o těch vraždách nevěděla?“

„Schválně se vyhýbám čtení tragických zpráv. Je to něco, s čím se neumím vyrovnat.“ Unaveně povzddechla.

„Zkuste mě pochopit. Každý den se setkávám s tragédií v práci. Když na konci dne přijdu domu, chci klid. Chci se cítit v bezpečí. Nemám potřebu číst o tom, k jakému násilí došlo ve světě.“ Moore zašátral v kapse saka a vytáhl dvě fotografie. Položil je na stůl před Catherine. „Poznáváte některou z těchto žen?“ Catherine studovala jejich obličej. Ta nalevo měla tmavé oči, úsměv na rtech a vítr ve vlasech. Ta druhá byla éterická blondýna se zasněným pohledem.

„Ta tmavovlasá je Elena Ortizová,“ řekl Moore. „Ta druhá, Diana Sterlingová. Diana byla zavražděna před rokem.“

Opravdu vám ty tváře nic neříkají?“ Zavrtěla hlavou, že ne.

„Diana Sterlingová bydlela v Back Bay, jenom půl kilometru od vašeho bytu. Byt Eleny Ortizové je zase kousek od této nemocnice. Je možné, že jste je už někdy potkala. Víte jistě, že ani jednu nepoznáváte?“

„V životě jsem je neviděla,“ řekla Catherine a podala mu fotografie zpět. Všimla si, jak se jí třese ruka. Moore si toho určitě všiml také, protože když jí je bral z ruky, mimoděk se dotkl jejích prstu. Myslela si, že mu nic neujde, když je policajt. Zato ona byla doposud natolik zaujatá svým zmatkem, že si na Moorovi nevšimla téměř ničeho. Celou dobu se choval jemně a ohleduplně. Jeho přítomnost Catherine nijak neohrožovala. Až teď si Catherine uvědomila, že ji Moore bedlivě sleduje a snaží se zjistit, kdo je skutečná Catherine Cordellová. Ne ta distingovaná a elegantní zrzka, úspěšný chirurg, ale žena schovaná pod tím vším.

Konečně promluvila i Rizzoliová, ale na rozdíl od Moora bez jakékoli snahy být citlivá. Jednoduše kladla své otázky a nemrhala časem, aby získala odpovědi. „Kdy jste se sem přistěhovala, paní doktorko?“

„Opustila jsem Savanu měsíc po útoku,“ odpověděla Catherine komisním tónem, který se Rizzoliové vyrovnal.

„Proč jste si vybrala Boston?“

„Proč ne?“

„Z jihu je to docela daleko.“

„Moje matka vyrostla v Massachusetts. Každé léto jsme jezdili do Nové Anglie. Přišlo mi to jako... návrat domu.“

„Takže jste tu už přes dva roky.“

„Ano.“

„A děláte co?“ Catherine nechápala, co tím Rizzoliová sleduje. „Pracuji zde v nemocnici Pilgrim s doktorem Falkem. Na úrazové pohotovosti.“

„Tak to se Globe asi sekl, že?“

„Prosím?“

„Před pár týdnů jsem tam o vás četla článek. Ten o chirurgyních. Mimochodem, moc vám to tam sluší. Tam nicméně zmiňujete, že v Pilgrim pracujete teprve rok.“ Catherine se na chvíli odmlčela a pak tiše odpověděla:

„To je správně. Po Savaně jsem si dala čas na...“ Odkáslala si. „K doktorovi Falcovi jsem se připojila až v červnu.“

„A co celý první rok v Bostonu?“

„Nepracovala jsem.“

„A co jste dělala?“

„Nic.“ Byla to věčná a konečná odpověď; jediná, kterou byla ochotná poskytnout. Catherine nechtěla prozradit, jak ponižující byl pro ni celý první rok. Nechtěla mluvit o nekonečných dnech a týdnech, kdy se bála opustit svůj byt. O nocích, kdy se při sebemenším zvuku třásla panickým strachem. O pomalém a bolavém návratu do reality, kdy obyčejná cesta výtahem nebo v noci k jejímu autu byla zkouškou odvahy. Styděla se za svoji zranitelnost a byla příliš hrdá, aby to dala najevo.

Pohlédla na hodinky. „Čekají na mne pacienti. Nevím, co bych ještě dodala.“

„Dovolte, abych si ověřila jisté údaje.“ Rizzoliová otevřela malý kroužkovaný zápisník. „Takže před více než dvěma lety, konkrétně 15. června, jste byla napadena ve svém bytě doktorem Andrewem Caprou. Mužem, kterého jste znala. Pracoval s vámi jako sekundární lékař u vás v nemocnici.“ Podívala se na Catherine.

„Zdá se, že všechno víte.“

„Omámil vás a svlékl. Pak vás přivázal k posteli a mučil.“

„Netuším, o co vám...“

„Znásilnil vás.“ Tato slova, byť byla vyslovená tiše, měla účinek rány do spánku.

Catherine mlčela.

„Ale to není vše, co měl původně v úmyslu,“ pokračovala Rizzoliová.

Panebože, zastavte ji někdo.

„Chtěl vás strašlivým způsobem znetvořit. Stejně, jako to už udělal čtyřem ženám v Georgii. Rozříznul je. A zničil přesně to, co z nich dělalo ženy.“

„To by stačilo,“ ozval se Moore.

Rizzoliové to ale zjevně nestačilo. „Mohlo se to stát vám, paní doktorko.“

Catherine zavrtěla hlavou. „Proč mi to děláte?“

„Paní doktorko, nic si nepřeji víc, než abychom toho chlapa chytli, – a myslela jsem si, že se nám budete snažit pomoci. Přece nechcete, aby se to stalo ještě dalším ženám, ne?!“

„Se mnou to ale nemá nic společného! Andrew Capra je mrtvý. Mrtvý už dva roky.“

„Já vím. Četla jsem pitevní zprávu.“

„Já za to můžu dát ruku do ohně. Byla jsem to totiž já, kdo toho hajzla odpráskl.“

Kapitola 4

Moore s Rizzoliovou seděli v autě a dusili se horkem. Stáli v zácpě teprve deset minut, a ačkoli měli zapnuté větrání, nedalo se v autě dýchat.

„Daňoví poplatníci mají to, co si zaplatí,“ zahlásila Rizzoliová. „A tohle auto je pěkná šunka.“ Moore vypnul větrání, které spíš topilo, a otevřel okno.

Vzduchem se nesl pach horkého asfaltu a výfukových plynů. Byl propocený skrz naskrz a nechápal, jak může Rizzoliová vydržet v saku. Venku bylo jak ve skleníku a on si své sako svlékl hned, jak vylezli z nemocnice. Věděl, že Rizzoliové je taky vedro, protože na jejím horním rtu se třpytily kapičky potu. Vůbec nebyla ošklivá, ale na rozdíl od ostatních žen, které se malují a zdobí, Rizzoliová umíněně svoji ženskost srážela. Její rty nikdy nepoznaly rtěnku, vlasy měla věčně neupravené a tmavé obleky, do kterých halila své drobné tělo, jí na přitažlivosti rozhodně nepřidaly. Byla prostě taková, a komu se to nelíbilo, mohl jít do háje. Moore její postoj chápal. Jako žena to u policie nemohla mít lehké a nějak přežít musela. Schopnost přežít byla pro Rizzoliovou zcela zásadní.

Stejně tak i pro Catherine. Doktorka Cordellová měla ovšem jinou strategii než Rizzoliová; stáhla se do sebe, držela si odstup. Dokázala být tak odměřená, že se Moorovi během celého jejich rozhovoru zdálo, že je schovaná za stěnou z mléčného skla.

Právě její netečnost Rizzoliovou tolik popouzela. „Je divná,“ řekla. „Studená jak psí čumák.“

„Každý den zachraňuje lidské životy. Je naučená nepodléhat emocím.“

„Jedna věc je nepodléhat emocím a druhá – být ledovou královnou. Ksaku jsou to jenom dva roky, co ji Capra svázal, znásilnil a málem vykuchal. S ní to už ale ani necukne. Zdá se mi to dost podezřelý.“ Moore zastavil na červené a upřeně hleděl na ucpanou křižovátku. Cítil, jak mu po zádech teče pot. Neuměl fungovat v horku, připadal si jako ušmudlaný jouda. Těšil se na to, až skončí léto, až udeří první křišťálově čisté mrazy...

„Hele, posloucháš mě?“ řekla Rizzoliová.

„Je trochu upjatá,“ dal jí částečně za pravdu. Ale ledová? – to ne, pomyslel si, když si vybavil, jak se Catherine třáslý ruce.

Jakmile se vrátili do kanceláře, Moore zasedl za stůl, otevřel si teplou kolu a znovu se začel do článku v Boston Globe: „Ženy s nožem v ruce.“ Článek představoval tři renomované bostonské chirurgyně, jejich vítězství, prohry a konkrétní problémy, s kterými se ve svém oboru setkávají. Každá z nich tam měla svoji fotografii, ale Cordellové byla nejpoutavější. Nebyla to jenom její краса, ale Wavně přímý, hrdý a pronikavý pohled, který musel uhranout i fotografa.

Portrét Catherine i samotný článek vyvolával dojem, že tato žena má život pod kontrolou.

Moore odložil noviny a zamyslel se nad tím, jak mylný může první dojem být. Jak lehké je zamaskovat bolest úsměvem nebo hrdě zdviženou bradou.

Otevřel jinou složku. Zhluboka se nadechl a začal znovu číst zprávu savanské policie o útoku Andrewa Capry. Capra poprvé zabil ještě jako medik na univerzitě Emory v Atlantě. Oběť byla dvaadvacetiletá studentka Dora Cicconeová. Její tělo bylo přivázané k posteli v jejím bytě. Při pitevní analýze byly nalezeny stopy Rohypnolu, uspávacího často používaného při znásilněních. Policie nenašla žádné známky vloupání.

Oběť patrně pozvala vraha k sobě domů.

Dora byla omámená lékem, pak ji přivázal nylonem k posteli a křik zadusil lepicí páskou přes ústa. Nejprve ji znásilnil. Pak začal řezat. V té době ještě žila.

Poté, co Capra dokončil řez břišní stěnou, sebral svůj suvenýr a zasadil ránu z milosti: hluboký řez zleva doprava přes hrdelní tepnu. Ačkoli se policii podařilo získat vzorky DNA z vrahova semene, nepřišli na nic. Vyšetřování bylo o to složitější, že Dora byla vyhlášeným společenským motýlkem, který si nezdědka brával muže z baru rovnou domů.

Tu noc, kdy umřela, si domů pozvala Andrewa Capru.

Caprovo jméno však pozornosti policie unikalo až do té doby, než zabil další tři ženy v Savaně, dvě stě kilometrů od Atlanty.

Jedné dusné červnové noci zabíjení skončilo.

Capra tu noc zazvonil u dveří tehdy jednatřicetileté Catherine Cordellové, hlavní chirurgyně savanské nemocnice Riverland. Chtěl vědět, jak by mohl napravit chybu, které se ten den v nemocnici dopustil a za kterou od Catherine obdržel důtku. Cordellovou to zprvu zaskočilo, ale jelikož si o tom Capra chtěl popovídat, pozvala ho dál.

Dali si spolu pár piva probrali Caprovy výsledky. Opakovaně se dopouštěl chyb a nedbalostí, které mohly pacientům ublížit. Catherine nechodila kolem horké kaše a rovnou Caprovi sdělila, že mu nebude dovoleno v chirurgii pokračovat. Někdy během večera si Catherine odskočila na záchod. Pak se vrátila, aby mohla pokračovat v konverzaci a dopila pivo.

Když se probírala z bezvědomí, byla svlečená a připoutaná k posteli nylonovým lankem.

Policejní zpráva detailně popisovala hrůzu toho, co následovalo.

Fotografie pořízené posléze v nemocnici ukazovaly ženu s vyčerpáním očima a hrubě pohmožděným krkem. To, co Moore na fotografii viděl, se dalo obsáhnout jedním slovem: oběť.

Tohle slovo se však v žádném případě nevztahovalo na onu suverénní ženu, kterou dnes potkal.

Ted', když znovu pročetl její výpověď, slyšel v hlavě její hlas. Ta slova už nepatřila anonymní oběti, ale ženě, jejíž tvář znal.

Nevím, jak se mi podařilo vyprostit ruku. Mám úplně sedřené zápěstí, takže jsem ji musela vyvléknout z provazů.

Omlouvám se, ale všechno se mi nějak plete. Jediné, co si pamatuji, je, že jsem sáhla po skalpelu. Věděla jsem, že ho musím nějak získat a přerýznout provaz, než se Andrew vrátí...

Vzpomínám si, že jsem se převrátila na okraj postele.

Napůl jsem z ní spadla a uhodila se do hlavy. Pak jsem se snažila najít pistoli. Patří mému otci. Potom, co byla v Savaně zavražděna třetí žena, mě přesvědčil, abych si ji vzala.

Sáhla jsem pod postel a nahmatala ji. Pak jsem uslyšela kroky; vracel se do pokoje. Nevím jistě, co se dělo potom. Asi jsem vystřelila. Ano, myslím, že to bylo tak.

Řekli mi, že jsem po něm střelila dvakrát, tak to asi bude pravda.

Moore přestal číst a zamyslel se nad jejími slovy. Podle odborného posudku byly obě kulky vystřeleny ze zbraně, která je registrována na jejího otce a která byla nalezena vedle postele. Krevní testy potvrdily přítomnost Rohypnolu, tedy látky, která oslabuje paměť, a je tudíž možné, že Catherine mohla mít výpadky. Doktoři, kteří Catherine přijali na pohotovost, popsali její stav jako zmatený, ať už v důsledku účinku Rohypnolu, nebo možného otřesu mozku. Pohmožděliny a otoky v obličejí mohl způsobit jedině prudký úder; ale ten si Catherine nepamatovala.

Moore začal studovat fotografie z místa činu. Na zemi ležel na zádech mrtvý Andrew Capra. Jedna kulka ho zasáhla do břicha a druhá do oka. Obě byly vystřeleny z blízké vzdálenosti.

Moore dlouho věnoval pozornost každému detailu, ať už poloze těla zastřeleného nebo typu krevních skvrn.

Pak obrátil pozornost na pitevní zprávu. Přečetl si ji dvakrát.

Znovu se vrátil k fotografiím.

Něco tu nehraje, napadlo ho. Výpověď Cordellové nedává smysl.

Vtom mu na stole přistála tištěná zpráva. Moore zdvihl zrak a uviděl Rizzoliovou.

„Tohle jsi už četl?“ zeptala se.

„Co to je?“

„Zpráva o těch vlasech, které se našly v ranně Eleny Ortizové.“ Moore vzal papír do ruky a zběžně si zprávu přečetl.

„Nemám nejmenší tušení, o čem je řeč,“ odpověděl.

V roce 1997 se různá oddělení bostonské policie nastěhovala pod jednu střechu do moderního komplexu Schroeder Plaza v poněkud drsné čtvrti Roxbury. Hlavním rysem nového pracoviště byla žulová vstupní hala, díky níž se místu začalo přezdívat „mramorový palác“. „Dejte nám pár let na její zdemolování, a pak se tu budem cítit jako doma,“ s oblibou vtípkovali policisté. Schroeder Plaza se nedala srovnávat s ošuntělými policejními stanicemi z televizních seriálů. Byla to moderní elegantní budova, prosvětlená velkými okny a vikýři. Oddělení vražd vypadalo jako kancelář

nějaké obchodní firmy; bylo rozčleněné do moderních pracovních buněk s počítači a podlaha byla pokryta kobercem. Bostonští policisté na své nové základně oceňovali především propojenost všech oddělení.

Když někdo z oddělení vražd potřeboval skočit do kriminální laboratoře, musel se dostat jen na konec chodby a projít do jižního křídla budovy.

Moore s Rizzoliovou sledovali soudní znalkyni Erin Volchkovou, jak probírá obálky s různými důkazy. „Jediné, co jsem měla, byl tenhle vlas,“ řekla Erin. „Je ale zajímavé, co se z jednoho vlasu dá vyčíst. Tady to je.“ Erin sáhla po obálce s číslem případu Eleny Ortizové a vyndala z něj mikroskopické sklíčko se vzorkem vlasu. „Ukážu vám, jak to vypadá pod lupou. Numerické hodnoty jsou uvedené ve zprávě.“

„Tableta čísla?“ zeptala se Rizzoliová a ukázala prstem na dlouhou řadu numerických kódů.

„Ano. Každý z kódů představuje jinou vlastnost vlasu; ať už jde o barvu, vlnitost nebo mikroskopické znaky. Tento vlas je AO I – tedy špinavý blond. Jeho vlnitost je BO I, což znamená, že je skoro, i když ne úplně, rovný. Jeho délka od kořínku je čtyři centimetry. Tento vlas je bohužel mrtvý, takže se na něm neuchytila žádná výstelková tkáň.“

„Jinými slovy, nemáme DNA.“

„Přesně tak. Vlas byl v konečné fázi růstu a vypadl přirozeně. Tím chci říct, že ho nikdo nevytrhl. Pokud by se na jeho kořínku uchytilo několik výstelkových buněk, mohli bychom je použít na analýzu DNA. Tady tenhle vlas ale žádné takové buňky nemá.“ Rizzoliová a Moore si vyměnili zklamané pohledy.

„Nicméně,“ dodala Erin, „našli jsme něco, co je hodně zajímavé. Není to tak převratné jako vzorek DNA, ale mohlo by to posloužit k usvědčení pachatele u soudu. Škoda, že to nemůžeme srovnat se vzorkem vlasu z případu Sterlingové.“ Erin chvíli zaostřovala mikroskop a pak odstoupila dál. „Koukněte se.“ Mikroskop byl speciálně upravený na výuku, takže měl k dispozici dvě kukátka, a Moore s Rizzoliovou se tak mohli dívat současně. Skrze čočku bylo na vlasu vidět malé uzlinky.

„Co jsou ty boule?“ zeptala se Rizzoliová. „To asi nebude normální.“

„Nejen, že to není normální, ale je to dokonce ojedinělé,“ odpověděla Erin. „Jde o nemoc, která se jmenuje Trichorrhexis invaginata neboli lidově ‚bambusový vlas‘. Je evidentní, proč se tomu tak říká. S těmi uzlinkami vlas skutečně vypadá jako bambus, že?“

„A co přesně způsobuje ty výrůstky?“ zeptal se Moore.

„Jsou to fokální kazy. Slabá místa, která umožňují, že se vlas sám přes sebe shrne a vytvoří bouličku. Něco jako míček v jamce. Ty uzlinky jsou právě tato slabá místa.“

„Jak se to stane?“

„Někdy to může být způsobené častým ničením vlasů; barvením, trvalou, a tak. Ale jelikož lze předpokládat, že náš pachatel je muž, a navíc jsem žádné stopy chemického procesu nenašla, přiklání se k verzi, že jde o nějakou genetickou vadu.“

„Jakou?“

„Například Nethertonův syndrom, při kterém nedochází k normální tvorbě keratinu. Keratin je tuhý a vláknitý protein potřebný ke správnému růstu vlasů a nehtů. Tvoří také vnější vrstvu naší kůže.“

„Pokud jde o genetickou vadu a keratin se nevytváří tak, jak by měl, dochází k oslabení vlasu?“ Erin přikývla.

„Ovlivňuje to nejen vlasy. Lidé, kteří tímto syndromem trpí, mívají často i kožní problémy. Různé vyrážky a vysušení.“

„Takže hledáme pachatele, kterému z hlavy padají lupy?“ zeptala se Rizzoliová.

„Možná to budete mít ještě snazší. Někteří z těchto lidí mají zvlášť silnou formu této nemoci, známou pod latinským jménem Ichtyosis. Jejich kůže může být natolik vysušená, že vypadá jako kůže krokodýla.“

Rizzoliová se zasmála. „Takže hledáme ještěřího muže! To jistě zužuje počet podezřelých.“

„Ne tak docela. Je totiž léto.“

„Co to s tím má co společného?“

„Horko a vlhkost suché kůže pomáhají. V tomhle ročním období na něm nemusí být poznat vůbec nic.“ Obě dvě oběti byly zavražděny v létě.

„Dokud je horko,“ řekla Erin, „může se v davu úplně ztratit.“

„A to je jenom červenec.“ Moore přikývl. „Jeho lovecká sezona teprve začala.“

Neznámý chodec měl konečně jméno. Sestry z pohotovosti našly na jeho klíčních jmenovku. Byl to Herman Gwadowski a bylo mu devětašedesát.

Catherine stála u svého pacienta na jednotce intenzivní péče a pečlivě studovala monitory a přístroje, ke kterým byl připojen. Hodnoty EKG byly normální. Tepenní tlak vrcholil na 110/70, zatímco čára žilního tlaku se zdvihala a klesala jako větrem poháněná mořská vlna. Soudě podle čísel, operace pana Gwadowského dopadla skvěle.

Jenže se neprobouzí, napadlo Catherine, když mu blikla baterkou nejdřív do levého a pak do pravého oka, aby zkontrolovala oční panenky. Od operace uplynulo už skoro osm hodin, ale pacient i nadále zůstával v hlubokém kómatu. Catherine se napřímila a zadívala se na pacientovu hrud, která se zdvihala v rytmu dýchacího přístroje. Podánilo se jí zastavit krvácení, které by ho zabilo. Ale zachránila ho skutečně? Před ní leželo tělo, v němž sice tlouklo srdce, ale nefungoval mozek.

Uslyšela za sebou ťukání na sklo. Za okýnkem pokoje uviděla svého kolegu, doktora Falka. Mával na ni, ale místo obvyklého úsměvu měl ve tváři starostlivý výraz.

Mnozí chirurgové jsou pověstní cholerici. Někteří mají ve zvyku chovat se na operačním sále, jako by byl korunovační a oni králové v hermelínových pláštích. Jiní jsou zas technici; přesní a chladní jak švýcarské hodinky. Pacienti jsou pro ně pouze mechanické hračky, které potřebují opravit.

A pak byl Peter. Vtipný, charismatický Peter, který na sále falešně zpíval Elvise, organizoval závody papírových šipek a s pacienty dětského oddělení stavěl Lego. Catherine byla na Peterovo dobré naladění zvyklá. Když uviděla, jak se mračí, vyšla z místnosti ven.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se jí.

„Pomalu končím.“ Peter si prohlížel trubičky a přístroje u postele pana Gwadowského. „Slyšel jsem, že se ti dneska povedl malý zázrak. A takovej to byl krvák...“

„Nevím, jestli jsem ho zachránila,“ řekla Catherine a podívala se zpět na svého pacienta. „Všechno funguje, jenom ta šedá hmota ne.“ Chvilí nic neříkali a jenom sledovali hrud' pana Gwadowského.

„Helen říkala, že za tebou dneska přišli dva policajti,“ prolomil pak ticho Peter. „Stalo se něco?“

„Není to důležité.“

„Zapomněla jsi zaplatit parkovné, nebo co?“ Catherine ze sebe vyloudila nucený smích. „Přesně tak, a sázím na tebe, že mě z toho vysekáš.“ Pak opustili jednotku intenzivní péče a zamířili k výtahu. Po boku sofistikované Catherine působil Peter svou chůzí jako rozevlátý bohém. Ve výtahu se jí znovu zeptal:

„Jsi skutečně v pořádku, Catherine?“

„Jsem, proč se ptáš? Nezdám se ti?“

„Upřímně?“ Peter studoval její tvář a díval se na ni svýma modrýma očima tak pronikavě, až jí to bylo nepříjemné.

„Připadá mi, že by ti pomohla sklenka dobrého vína a večere. Můžu tě pozvat?“

„Velmi lákavé.“

„Ale?“

„Ale myslím, že dneska zůstanu doma.“ Peter se chytil za srdce, jako že je smrtelně zraněn. „Zase jsem to koupil! Řekni mi, jakými slovy tě mám sbalit?“ Catherine se usmála. „Na to musíš přijít sám.“

„Tak co třeba tohle? Ptáček mi našeptal, že máš v sobotu narozeniny. Rád bych tě vzal letadlem na výlet.“

„Nemůžu. Mám službu.“

„Můžeš si to vyměnit s Amesem. Dohodnu to s ním.“

„Petere, vždyť víš, že se bojím létání.“

„Ani mi neříkej, že máš z létání fobii.“

„To ne, ale nerada přenechávám někomu kontrolu.“

Peter vážně pokýval hlavou. „Typická chirurgyně.“

„Jinými slovy ‚upjatá‘, že?“

„Takže z létání nebude nic? Ničím tě nepřesvědčím?“

„Myslím, že ne.“

Peter si povzdechl. „Tak dál už nevím. Vyčerpal jsem všechny své trumfy.“

„Já vím. Začínáš se totiž opakovat.“

„To říká Helen taky.“ Catherine se na něj překvapeně zadívala. „Helen ti radí, jak mě máš sbalit?“

„Jenom mi řekla, že se už dál nemůže koukat na to, jak potupně mlátím hlavou do zdi.“ Když vycházeli z výtahu, smáli se. Byl to uvolněný smích dvou přátel, kteří se jen tak pro legraci škádlí. Na téhle úrovni nešlo o milostné city, a tudíž nehrozilo, že by mohli jeden druhého zranit. Byl to jenom flirt, útočiště před skutečnými závazky. On ji láskově zval na rande, ona ho stejně láskově odmítala, a ostatní kolegové je v tom náruživě podporovali.

Bylo půl šesté a zaměstnanci Všeobecné a vaskulární chirurgie už odešli domů. Peter zašel do své kanceláře, zatímco Catherine si skočila odložit plášť a vzít kabelku. Když vřela plášť na háček, napadla ji jedna věc.

Přešla přes chodbu a nakoukla do Peterovy kanceláře.

Na špičce nosu měl posazené brýle a procházel záznamy pacientů. Na rozdíl od pořádkumilovné Catherine byl Peter naprostý chaotik. Koš byl po okraj nacpaný zmuchlanými papírovými vlašťovkami. Knihy a odborné časopisy se válely po židlích. Celou jednu stěnu pokoje zakrýval rozbujelý filodendron, pod nímž se na stěně skrývaly Peterovy diplomy: za bakalářské studium aeronautického inženýrství na Massachusettském technologickém institutu a za studium medicíny na Harvardově univerzitě.

„Petere? Víš, že je to hloupá otázka...“

Peter vzhledl přes horní okraj brýlí. „Tak to jsi na správném místě.“

„Nebyl jsi náhodou u mě v kanceláři?“

„Neměl bych zavolat právníka, než ti na to odpovím?“

„No tak, nedělám si legraci.“

Peter se napřimil a bez známky humoru se na Catherine podíval. „Ne, nebyl jsem tam. Proč?“

„To je jedno. O nic vlastně nejde.“ Catherine se otočila k odchodu. Slyšela za zády, že Peter vstává a jde za ní.

„Jak o nic nejde?“ zeptal se jí.

„Jsem jen trochu posedlá. Nesnáším, když věci nejsou na svém místě.“

„O čem to mluvíš?“

„O svém plášti. Zásadně ho věším na dveře, ale vždycky nějak skončí na kartotéce, nebo na židli. Helen ani žádná jiná sekretářka to nebyla. Už jsem se jich ptala.“

„Nebo to byla uklízečka.“

„Nejvíc mě vytáčí to, že nemůžu najít stetoskop.“

„Pořád se ještě nenašel?“

„Musela jsem si od hlavní sestry půjčit jiný.“ Peter se zamyšleně rozhlédl po pokoji. „Vždyť je támhle, na knihovně.“ Šel k polici, na které ležel smotaný stetoskop, a podal ho Catherine.

Štítivě ho vzala do ruky, jako by to byl had.

„No tak, co se děje?“ Catherine se zhluboka nadechla. „Asi jsem jenom unavená,“ řekla a strčila stetoskop do levé kapsy pláště jako obvykle.

„To je celé? Opravdu se nic neděje?“

„Už musím domů.“ Catherine vyšla ze své kanceláře, Peter za ní.

„Nemá to náhodou něco společného s těmi policajty? Catherine, jestli se něco stalo, jestli ti můžu nějak pomoci –“

„Nepotřebuji žádnou pomoc, díky.“ Nechtěla znít tak odměřeně, a mrzelo ji to. Peter si tohle nezasloužil.

„Viš, vůbec by mi nevadilo, kdybych pro tebe mohl občas něco udělat,“ řekl tiše. „Jsme přece kolegové, partneři. Můžeme si snad pomáhat, ne?“

Catherine mlčela.

Peter vykročil směrem ke své kanceláři. „Tak ahoj ráno.“

„Petere?“

„Ano?“

„O těch policajtech a proč za mnou přišli –“

„Nemusíš mi to říkat.“

„Chci ti to říct. Stejně na to budeš myslet. Přišli za mnou kvůli vraždě. Ve čtvrtek večer byla zavražděna nějaká žena. Mysleli si, že ji možná znám.“

„A znáš?“

„Ne. Byl to omyl, to je celé.“ Povzdechla si. „Prostě omyl.“

Catherine za sebou zamkla dveře a zajistila je řetízem.

Bylo to jedno z dalších opatření, kterými se chránila před bezejmennou hrůzou, jež na ni venku neustále číhala. Jakmile byla v bezpečí svého bytu, zula si boty, odložila kabelku a klíče na stolek z třešňového dřeva a odebrala se do obývacího pokoje. Přestože se venku nedalo dýchat, v bytě bylo díky centrální klimatizaci příjemně. V létě teplota uvnitř nikdy nepřesáhla pětadvacet stupňů, zatímco v zimě zase neklesla pod devatenáct. V životě je toho tak málo, co by se dalo nastavit, zaručit nebo nějak ovládat, a tak byla Catherine vděčná alespoň za tyto drobnosti, které v jejím životě znamenaly řád. Vybrala si tento dům s dvanácti byty na Commonwealth Avenue hlavně proto, že byl nový a měl k dispozici bezpečné garážové parkování. Neoplýval sice šarmem historických cihlových domů v Back Bay, ale zároveň také nesužoval své nájemníky neustálými problémy s potrubím nebo elektřinou, které ke starým budovám patří. Catherine měla ve svém životě nejistot dost, a tak dala přednost bydlení, kde se alespoň na základní věci dalo spolehnout. Doma měla vždy perfektně uklizeno, a kromě toho si byt až na pár detailů zařídila vesměs do bíla. Měla bílé sofa, bílé koberce, bílé dlaždičky. Barva čistoty. Neposkvrněnosti. Panenství.

Vložnici se Catherine svlékla; sukni pověsila na ramínko a košili dala stranou, že ji vezme do čistírny. Převlékla se do volných kalhot a hedvábné blůzy bez rukávů. Bosky pak odešla do své kuchyně. Cítila se zklidněná a nad věcí.

Nebylo tomu tak celý den. Návštěva detektivů z oddělení vražd ji rozrušila natolik, že se odpoledne vůbec nemohla soustředit na práci. Tu sáhla po špatném formuláři, tu napsala špatné datum; v podstatě šlo o malichernosti. Zároveň to však bylo jako chvění, jež přes svou nepatrnost může předznamenávat zemětřesení. Catherine se za poslední dva roky podařilo téměř vytěsnit myšlenky na to, co se stalo v Savaně. A ačkoli ji jednou za čas živá vzpomínka přece jen zaskočila, bez varování a účinně jako ostří nože, uměla ji přelstít a přeměrovat své myšlenky jinam. Dnes toho schopná nebyla. Dnes nemohla předstírat, že se v Savaně nic nestalo.

Dlaždičky v kuchyni ji příjemně chladily na chodidlech.

Namíchala si drink s trochou vodky, a zatímco ho popíjela, strouhala parmazán, krájela rajčata, cibuli a bylinky. Od snídaně nic nejedla, takže jí šel alkohol rovnou do hlavy.

Účinek byl příjemně otupující a Catherine se nechala unášet pravidelným rytmem nože na dřevěném prkýnku, i vůni bazalky a česneku. Vaření pro ni bylo terapií.

Za oknem kuchyně se škvářil upchaný a podrážděný Boston, ale uvnitř byla oáza klidu. Catherine orestovala rajčata v olivovém oleji, nalila si sklenku Chianti a postavila vodu na špagety. Z větráku proudil příjemně chladivý vzduch.

Když byla hotová, zasedla se svými těstovinami, salátem a vínem ke stolu. Za doprovodu Debussyho se pustila do jídla. Přestože byla vyhladovělá a přípravě večeře věnovala tolik času, nechutnalo jí. Snažila se přinutit, ale její hrdlo bylo upchané, jako kdyby právě spolkla něco velkého a lepkavého. Ani s druhou sklenkou vína se jí nepodařilo hrdlo propláchnout. Odložila tedy vidličku na kraj talíře a hleděla na svou skoro nedotčenou večeři. Hudba gradovala a hnala se na její duši jako rozbouřené vlny.

Catherine klesla tváří do dlaní. Zprvu nevydávala žádný zvuk, jako by toho nebyla schopna po tolika měsících skrývaného smutku. Ale pak ze sebe vydala tenounký vzlyk, sotva postihnutelný. Zalapala po dechu a spustila pláč hodný všeho svého dvouletého utrpení. Síla vlastních emocí ji děsila. Prolomily se hráze a Catherine nevěděla, jak hluboká je její bolest či jestli vůbec někdy přebolí. Plakala tak dlouho, až měla celé hrdlo rozedřené a plíce stažené v křeči. Její slzy neslyšel nikdo kromě stěn hermeticky uzavřeného bytu.

Když už v ní nezbyla ani jedna slza, lehla si na pohovku a tvrdě usnula.

Byla už tma, když ji ze spaní něco probudilo. Srdce jí bušilo a blůzu měla úplně propocenou. Neslyšela nějaký šramot? Rozbití skla nebo zakopnutí? Co ji probralo z tak hlubokého spánku? Catherine se bála pohnout, aby jí náhodou neunikl jediný zvuk oznamující případného vetřelce.

V okně se mihla světla projíždějícího auta. Obývací pokoj se na chvíli osvětlil a pak opět upadl do tmy. Bylo slyšet jen hučení větráku a ledničky v kuchyni. Nic neobvyklého. Nic, co by mělo v člověku podnítit takový strach.

Catherine se posadila, a když konečně sebrala odvalu, rozsvítila lampičku. Hororové představy se v teplém světle

rázem rozplynuly. Vstala z pohovky a prošla celý byt od pokoje k pokoji. Všude rozsvítila a nahlédla do skříní. Rozumem věděla, že nikde žádný násilník není; že její byt je opatřen sofistikovaným alarmem a bezpečnostními zámky, které vloupání v podstatě vylučují. Ale dokud nedokončila tuto rituální prohlídku a nezkontrolovala všechna možná místa ukrytí, nemohla být klidná. Teprve když se sama přesvědčila, že ji nikdo neohrožuje, dovolila si vydechnout.

Bylo půl jedenácté v noci. Středa. Potřebuji s někým mluvit. Dnes v noci to sama nezvládnou.

Catherine usedla ke svému stolu, nahodila počítač a počkala, až se na obrazovce objeví hlavní menu. Tahle elektronická krabice z drátů a umělé hmoty byla její záchranné lano, její terapeut. Bylo to pro ni jediné dostatečně bezpečné místo, kde se mohla svěřit.

Na klávesnici vyťukala svoje počítačové jméno, CCORD, a přihlásila se na internet. Potom několikrát klikla myší, napsala pár písmen, a vynořila se na chatu s jednoduchým názvem: ženská pomoc.

Na obrazovce už bylo přihlášeno půl tuctu známých přezdivek. Byly to ženy bez tváře a beze jména, jež přilákalo bezpečí a anonymita tohoto kybernetického útočiště. Catherine několik minut jen seděla a pročetla rozhovory na obrazovce. Ve své hlavě slyšela jejich zraněné hlasy, přestože žádnou z nich nikdy neviděla.

* * *

Uběhla další chvíle. Catherine se zhluboka nadechla a napsala:

CCORD: Měla jsem večer panický záchvat. Jsem zamčená doma, kde na mě nikdo nemůže, a stejně se mi to děje.

MRK98: Nenech ho vyhrát. Nenech ze sebe udělat vězně.

CCORD: Na to už je pozdě. Jsem jeho vězeň. A uvědomila jsem si něco, co mě o tom přesvědčuje.

MRK98: A to?

CCORD: Že zlo neumírá. Nikdy. Jenom na sebe vezme jinou podobu, jiné jméno. To, že nás zasáhlo jednou, ještě neznamená, že nám nemůže ublížit znovu. Blesk může udeřit dvakrát.

Nikdo na to nic neodepsal. Nikdo nereagoval.

Je jedno, nakolik jsme opatrné. Zlo stejně ví, kde bydlíme, pomyslela si Catherine. Ví, jak nás najít.

Po zádech jí stekla kapička potu.

Cítím ho. Je nablízku.

Chvilí se na obrazovce nic neobjevilo. Pak,

LAURIE45: Ahoj, CCORD. Tak jak se vede?

CCORD: Koukám, že si zase povídáte o chlapech.

LAURIE45: Jo jo. Čím to je, že se o nich pořád musíme bavit?

VDĚČNÁ: Tím, že jsou to oni, kdo nám ubližuje.

LAURIE45: A co jsi udělala?

VDĚČNÁ: Řekla jsem mu, že na to nejsem připravená. Že se mi to pořád ještě vrací a že jestli mě má rád, tak počká.

DRTIČKA: Tos udělala správně.

MRK98: Nenech se tlačit.

LAURIE45: Jak to vzal?

VDĚČNÁ: Řekl, ať se s tím nějak VYPOŘÁDÁM. Jako že jsem asi slaboch, nebo co.

MRK98: Přála bych chlapům, aby je někdo znásilnil!!!!

DRTIČKA: Mně to trvalo dva roky, než jsem byla ready.

LAURIE45: Mně víc jak rok.

MRK98: Všichni tihle chlapi myslí jenom na ty své péra.

Myslí jen na sebe. Jde jim jenom o tu jednu VĚC.

LAURIE45: Au! ty jsi dneska pěkně napružená, co MRKu?

MRK98: Možná jsem. Někdy si říkám, že Lorena Bobbittová na to šla dobře.

DRTIČKA: Pozor na MRKa a jeho sekyrku!

VDĚČNÁ: Myslím, že se mu nechce čekat. Asi se na mě vykašle.

MRK98: Ty stojíš za to, aby si někdo počkal. STOJÍŠ ZA TO!

CCORD: Měla jsem dneska špatný den. LAURIE45: Povídej, co se stalo?

Catherine měla pocit, že se něha těch konejšivých ženských hlasů přenáší éterem; jako by je slyšela.

Nina Peytonová nikam nechodí, s nikým se nestýká.

V práci už nebyla týdný. Dnes jsem zavolał do její kanceláře v Brookline, kde pracuje jako obchodní zástupce. Její kolega mi řekl, že neví, kdy se Nina vrátí do práce. Je jako poraněná liška, která se schovává v noře a bojí se v noci vyjít ven. Ví, co skýtá noc. Setkala se s jejím zlem a i teď cítí jeho přítomnost prosakovat stěnami svého domu. Má sice zatažené závěsy, ale jsou z tenké látky, takže na ni vidím. Silueta jejího těla je schoulená do klubička, ruce má zkřížené přes prsa. Chodí sem a tam, její pohyby jsou téžavé a mechanické.

Kontroluje, jestli pořádně zamkla dveře a okna. Chce vypudit tmou ven.

V tak malém domě musí být nedýchatelně. Venku je jak v páře a ona nemá centrální klimatizaci. Zůstala doma celou noc, ale okna nechala zavřená. Představuji si, jak se leskne potem, jak celý den tím horkem trpí a prahne po doušku

čerstvého vzduchu. Ale bojí se otevřít okno. Kdo ví, co všechno by pustila do domu.

Znovu prošla kolem okna. Zastavila se. Chvilí tam postává zarámovaná v obdélníku světla. Sahá na petlici, otevírá okno. Zůstává stát před otevřeným oknem, hladově nasává čerstvý vzduch. Konečně ji horko dostalo.

Nic není tolik vzrušující, jako když lovec ucítí svou kořist. Skoro ji cítím. Pach zkrvavělého zvířete, zneuctěného těla. Stejně jako ona nasává noční vzduch, nasávám já její pach. Její strach.

Srdce mi bije čím dál rychleji. Sahám do tašky a hladím své nástroje. Dokonce i ta ocel je teplá na dotek.

Prudce zavírá okno. Netroufla si na víc než na pár doušků vzduchu a teď se vrací do mizérie svého dusného domu.

Po chvíli přijímám zklamání a odcháším. Nechávám ji, ať se potí celou noc.

Zítřka má být ještě větší horko.

Kapitola 5

„Pachatel používá nůž k druhotnému nebo nepřímému sexuálnímu ukojení,“ řekl dr. Lawrence Zucker.

„Vzrušuje ho akt opakovaného probodávání nebo prořezávání kůže. Nůž je falický symbol, náhrada za mužský pohlavní orgán. Místo pohlavního aktu se pachatel ukájí tím, že svou oběť terorizuje a způsobuje jí bolest. Vzrušuje ho moc. Obrovská moc nad životem a smrtí.“ Vyšetřovatelku Jane Rizzoliovou hned tak něco nevyděsilo, ale ze Zuckera jí běhal mráz po zádech. Vypadal jako bledý neohrabaný John Malkovich s tichým, zženštilým hlasem. Když mluvil, elegantně přitom gestikuloval. Nebyl to policajt, ale kriminální psycholog z Northeastenské univerzity a poradce bostonské policie. Rizzoliová už s ním na jedné vraždě pracovala a i tehdy ji trochu děsil. Nešlo ani tolik o to, jak vypadal, jako spíš o způsob, kterým byl schopen dostat se do hlavy pachatele, a potěšení, které mu toto nahlédnutí skýtalo. Bavilo ho to. Rizzoliová byla dokonce přesvědčena, že v jeho hlase jsou slyšet podvědomé šumy vzrušení.

Rozhlédla se po konírenční místnosti a zkoumala, jestli ještě někdo z přítomných čtyř detektivů sdílí její názor. Ale jediné, co bylo znát, byla jejich únava a různé odstíny významu „padla“.

Unavení byli všichni. Ona sama spala necelé čtyři hodiny. Ráno se probudila ještě za tmy, ale hlava už jí pracovala na plný výkon. Natolik se sžila s případem Eleny Ortizové, že její podvědomí si ji stáhlo do snu. V něm spolu konverzovaly, ale smysl to nedávalo. Sen jí nepodal žádné nadpřirozené odhalení nebo nápovědu ze záhrobní. Jenom kaleidoskop obrazů vytvořený mozkovými buňkami. Rizzoliová nicméně považovala sen za důležitý. Minimálně jí dal najevo, nakolik je případem pohlčená. Byla hlavní vyšetřovatelkou a připadala si jako provazochodkyně, jež pod sebou nemá záchrannou síť. Buď toho chlapa chytí a všichni ji zatleskají, anebo to zvorá a před celým světem si rozbije hubu.

Tohle byl ostře sledovaný případ. Před dvěma dny se na první stránce místního plátku objevil titulek: „Chirurg zase řeže.“ Deník Boston Herald dal pachateli přezdívku, kterou začala používat i policie. Chirurg.

Rizzoliová už byla dlouho připravená podstoupit takhle náročnou zkoušku. Buď se na základě svých schopností prokáže, anebo zahrabe. Když před týdnem vstoupila do bytu Eleny Ortizové jako hlavní vyšetřovatelka, ihned vycítila, že jí tento případ může zajistit kariéru. Horlivě toužila dokázat své schopnosti.

Jak rychle se může všechno změnit!

Během jediného dne se případ rozrostl v ohromnou pátrací akci, přičemž novým šéfem byl jmenován nadporučík Marquette. Případ Eleny Ortizové nyní spadl pod případ Diany Sterlingové, k čemuž byl sestaven vyšetřovací tým pěti detektivů. Byli to: Rizzoliová a její partner Barry Frost, Moore a jeho parťák, tělnatý Jerry Sleeper, a poslední, Darren Crowe. Rizzoliová byla v partě jediná žena. Ve skutečnosti to byla jediná žena na celém oddělení vražd, což jí někteří kolegové s chutí připomínali. S Barry Frostem vycházela celkem bez problémů, přestože ji jeho věčně dobrá nálada dost iritovala. Jerry Sleeper byl zase příliš velký flegmatik na to, aby někoho štal nebo byl někým popuzen. Co se týkalo Moora – přes všechny počáteční obavy si ho nakonec oblíbila a respektovala jeho tichou a poctivou práci. Hlavní bylo to, že on respektoval ji. Když mluvila, věděla, že Moore ji poslouchá.

Problém měla s pátým členem týmu, Darrenem Crowem.

A byl to problém velký. Teď seděl naproti a házel po ní svým typickým opáleným úšklebkem. Vyrůstala s klukama, jako je on. Hodně svalů a hodně holek. O jeho ego ani nemluvě.

Rizzoliová a Crowe se vzájemně nesnášeli.

Na stole koloval štos papírů. Rizzoliová si jednu kopii vzala; byla to zpráva, kterou právě zpracoval dr. Zucker.

„Vím, že si myslíte, že moje práce je tak trochu hokus pokus,“ řekl Zucker. „Rád bych vám tedy o tom něco řekl.“

O neznámém pachateli víme, že do bytu oběti vstupuje otevřeným oknem. Děje se tak pozdě v noci, většinou mezi půlnocí a druhou ranní. Oběť překvapí v posteli a omámí ji chloroformem. Svlékne ji. Lepicí páskou ji připoutá k posteli za zápěstí a kotníky. To pojistí ještě pruhem přes horní část stehů a přes trup. Nakonec přelepí i ústa. Ziskává tím naprostou kontrolu nad obětí. Když se krátce poté oběť probere, nemůže ze sebe vydat jediný zvuk. Je sice znehybněná, ale přitom nespí a je nucená vnímat vše, co následuje.

A následuje největší noční můra. Zuckerův hlas byl čím dál tlumenější. O co barvitější byly detaily, o to tišší byla jeho slova, přičemž se všichni nakláněli, aby jim nic neuniklo.

„Pachatel začne řezat,“ pokračoval Zucker. „Podle pitevní zprávy si dává načas. Je precizní. Břišní stěnu prořezává vrstvu po vrstvě. Nejprve kůži, pak podkožní vrstvu, fascii a sval. Dělá stehy, takže krvácení má pod kontrolou.“

Jde mu o jediný orgán, který vyřízne. Jeden jediný. A tím je děloha. Zucker se rozhlédl po místnosti, zvědavý na reakce. Pohledem se zastavil u Rizzoliové – jediného člena týmu, který vlastnil orgán, o němž byla řeč. Upřeně jeho pohled opětovala; našťavaná, že její pohlaví na ni stáhlo jeho pozornost.

„O čem, myslíte, že to vypovídá, inspektorko Rizzoliová?“ zeptal se.

„Nenávidí ženy,“ odpověděla. „Bere jim právě to, co je ženami dělá.“ Zucker přikývl a usmál se; Rizzoliové přeběhl mráz po zádech. „Dělá to samé, co udělal Jack Rozparovač Annie Chapmanové. Tím, že jí vzal dělohu, ji oždenštil. Vzál si její sílu. Nejde mu o šperky nebo peníze. Chce jedinou věc, a jakmile tento suvenýr získá, může celou záležitost

ukončit. Pitva obou obětí však naznačila, že právě v tento okamžik si pachatel dává pauzu. Jde přibližně o hodinu, kdy oběť pomalu krvácí. Rána se mezitím naplňuje krví. Co mezitím dělá on?“

„Užívá si to,“ odpověděl Moore tiše.

„Myslíš, jako že si ho honí?“ zahlásil Darren Crowe neotesaně.

„Ani v jednom případě nebyly nalezeny stopy ejakulátu,“ připomněla Rizzoliová.

Crowe ji za to odbyl pohledem ty jsi ale chytrá! „Absence e-ja-ku-lá-tu,“ řekl sarkasticky, ještě neznámá, že si ho nehonil.“

„Nemyslím si, že masturboval,“ vložil se do debaty Zucker. „Znamenalo by to pro něj vzdát se kontroly, což by v cizím prostředí neudělal. Myslím, že na to, aby se sexuálně uvolnil, čeká, až bude na bezpečném místě. Místo činu zjevně hovoří o jeho potřebě mít nad vším kontrolu. Jakmile přistoupí k závěrečnému aktu, provádí jej naprosto suverénně a s autoritou. Jedním hlubokým tahem přerážne oběti hrdlo. Poté předvede poslední rituál.“ Zucker sáhl do své aktovky, vytáhl dvě fotografie a položil je na stůl. Na jedné byla ložnice Diany Sterlingové, na druhé ložnice Eleny Ortizové.

„Pečlivě skládá jejich noční košile a pokládá je blízko oběti. Víme, že to dělá až po celém masakru, poněvadž uvnitř složené košile byly nalezeny skvrny od krve.“

„A proč to dělá?“ zeptal se Frost. „Jaká je v tom symbolika?“

„Zase jde o kontrolu,“ odpověděla Rizzoliová.

Zucker přikývl. „Částečně určitě. Tímto rituálem demonstruje kontrolu nad daným územím. Zároveň má tento rituál kontrolu nad ním. Je impulzem, kterému nedokáže odolat.“

„A co když mu v tom něco zabrání?“ zeptal se Frost. „Dejme tomu, že ho něco vyruší a nebude to moct dokončit?“

„Bude frustrovaný a naštvaný. Možná bude cítit i potřebu si to okamžitě kompenzovat další obětí. Nicméně, zatím se mu to vždycky povedlo. Zdá se, že každá oběť mu dává dostatečné uspokojení na celkem dlouhou dobu.“ Zucker se opět rozhlédl, po místnosti. „Bude těžké ho chytit. Na poslední oběť si počkal celý rok – to je vzácné. My se můžeme klidně uhnat, abychom ho dopadli, ale on je trpělivý. Je schopný vyčkávat měsíce, než se znovu vydá na lov. Je opatrný a pečlivý. Nenechává za sebou skoro žádné stopy.“ Podíval se na Moora, který měl jeho slova potvrdit.

„Nenašli jsme žádné otisky ani DNA,“ řekl Moore.

„Máme jeden jediný vlas, který se našel v ráně Ortizové, a několik polyesterových vláken z okenního rámu. To je vše.“

„Svědky asi taky nemáte, co?“

„V případě Sterlingové jsme vyslechli třináct set lidí, u Ortizové osm set. Nikdo nikoho neviděl.“

„Zato tři lidi se přiznali,“ poznamenal Crowe. „Přišli sami, a tak jsme je vyslechli a poslali domů.“ Rozesmál se. „Cvoci.“

„Ten, koho hledáme, cvok není,“ řekl Zucker. „Jsem přesvědčený, že působí zcela normálním dojmem. Je mu kolem třiceti, je bílé pleti a dbá na svůj zevnějšek. Je nadprůměrně inteligentní. Minimálně vystudoval střední školu, a docela možná i univerzitu. Místa útoku jsou od sebe přes kilometr a půl daleko a k oběma vraždám došlo v době, kdy už městská doprava nejezdí. Znamená to, že má auto, které jistě bude v perfektně udržovaném stavu. Je nepravděpodobné, že se někde léčil s psychologickými problémy, ale může existovat záznam o jeho mladistvých výtržnostech. Něco jako vloupání nebo voyeurismus. Pokud je zaměstnaný, tak půjde o práci, v které uplatňuje svou inteligenci a pečlivost. Víme, že všechno si důkladně plánuje. Důkazem toho je jeho vražedné vybavení – skalpel, střívkno, lepicí páska, chloroform. Navíc s sebou musí nosit nádobu na svůj suvenýr. Může to být i obyčejný pytlík. Pracuje v oboru, kde se klade důraz na detail.“

Vzhledem k tomu, že má anatomické znalosti a chirurgickou zručnost, je možné, že hledáme někoho z lékařského prostředí.“ Rizzoliová s Moorem se na sebe podívali, zaskočení tou samou myšlenkou. V Bostonu připadá na hlavu víc doktorů, než kdekoli jinde na světě.

„Protože je inteligentní,“ řekl Zucker, „tak ví, že hlídáme místa činu. Odolá pokušení se tam vrátit. To pokušení tu nicméně je, takže stojí za to pokračovat v sledování bytu Ortizové, alespoň v nejbližší době.“

Dále je dost inteligentní na to, aby si nevybíral oběť z okolí svého bydliště. Je to někdo, kdo tzv. ‚dojíždí‘. To znamená, že si vybírá jiné čtvrti, než tu, v které působí, ale podrobnější geografický profil vám dát nemůžu. Nemám zatím dost záchytných bodů na to, abych vám řekl, na které oblasti byste se měli zaměřit.“

„A kolik ‚záchytných bodů‘ k tomu potřebujete?“ zeptala se Rizzoliová.

„Minimálně pět.“

„Jinými slovy, minimálně pět vražd?“

„Program, který užívám k vytipování oblasti kriminálního působení, si žádá pět takových dat. Už jsem to zkoušel i se čtyřmi, a občas se podařilo předpovědět alespoň bydliště pachatele. Přesné to ale není. Potřebujeme vědět víc o tom, kde se pohybuje. Jaký je prostor jeho aktivního působení, kde jsou jeho kotviště? Každý zabiják má svou oblast, kde se cítí jistě. Podobně jako dravá zvíře. Má své teritorium, své nory, v kterých vždycky najde kořist.“ Zucker se rozhlédl kolem stolu. Nikoho z přítomných to zatím moc nenadchlo. „zatím nemáme dost informací na to, abychom mohli předpovídat kroky pachatele. Je nutné se proto soustředit na oběti. Co to bylo za ženy, proč si vybral právě je.“ Zucker zašátral v aktovce a vytáhl dvoje desky. Na jedné bylo napsáno Sterlingová, na druhé Ortizová. Vyndal z nich asi tucet fotografií, které rozhodil po stole. Byly to fotky obětí, ještě když byly naživu; některé dokonce z dětství.

„Některé z těch fotek jste asi neviděli. Získal jsem je od členů rodiny, abychom si mohli udělat představu o tom, kdo tyto ženy byly. Podívejte se na jejich obličeje. Zkoumejte, kdo jsou. Proč si pachatel vybral právě je? Kde je potkal? Co ho na nich zaujalo? Smích? Úsměv? Chůze?“ Zucker začal číst tištěnou zprávu.

„Diana Sterlingová, třicet let. Blond vlasy, modré oči.“

Výška sto sedmdesát centimetrů, váha padesát sedm kilo. Povolání: pracovnice cestovní kanceláře. Místo zaměstnání: Newbury Street. Bydliště: Marlborough Street ve čtvrti Back Bay. Absolventka Smith College. Oba rodiče jsou

právníci, bydlí v Connecticutu v domě za dva miliony.

V době smrti neměla žádného přítele.“ Zucker odložil papír na stůl a vzal jiný.

„Elena Ortizová, dvacet dva let. Hispánka. Černé vlasy, hnědé oči. Výška sto šedesát centimetrů, váha čtyřicet osm kilo. Povolání: prodavačka v rodinném květinářství ve čtvrti South End. Bydliště: South End. Vzdělání: středoškolské. Celý život bydlela v Bostonu. V době smrti neměla žádného přítele.“ Zucker zvedl oči od papíru. „Ty dvě ženy bydlely ve stejném městě, ale pohybovaly se ve zcela jiných světech.“

Nenakupovaly ve stejných obchodech, nenavštěvovaly stejné restaurace, nechodily se stejným klukem. Jak je pachatel našel? Kde je hledá? Nejenže se liší jedna od druhé, ale obě se liší od typické oběti sexuálního napadení. Většina pachatelů útočí na slabé jedince společnosti. Prostitutky nebo stopařky. Stejně jako dravci, útočí násilníci na jedince, kteří jsou na okraji stáda. Tak proč si vybral právě tyto dvě ženy?“

Zucker bezradně zavrtěl hlavou. „Nevím.“

Rizzoliová si prohlížela fotografie na stole. Jedna z nich ji zaujala. Byla to fotka čerstvé absolventky Smith College, Diany Sterlingové, oblečené v slavnostním hávu. Zářila jako hvězda. Jaké to je být hvězdou, napadlo Rizzoliovou. Ona sama neměla tušení. Vyrostla v opovržení dvou krásných bratrů a jediné, o co kdy usilovala, bylo, aby ji vzali do party. Aristokratická kráska s labutím krkem Diana Sterlingová jistě nikdy nepoznala, jaké to je být odstrkovaná, vyloučená. Co to je za pocit být ignorovaná.

Rizzoliová zavadila pohledem o zlatý řetízek, který visel Dianě na krku. Podívala se na fotografii zblízka. Cítila, jak se jí zrychluje puls. Rozhlédla se kolem a snažila se zjistit, jestli to, čeho si všimla ona, zaregistroval ještě někdo jiný. Nikdo z přítomných se však na ni nebo na fotografie nedíval. Všichni byli příliš zaujatí slovy dr. Zuckera.

Ten mezitím rozevřel mapu Bostonu, na které byly označeny dvě oblasti; Back Bay a South End.

„Toto jsou místa aktivního působení našich dvou obětí. Jsou to čtvrti, kde bydlely a pracovaly. Většina z nás stráví obyčejný den v prostředí, které je nám známo. Říká se: Kam jdeš, záleží na tom, co víš – a co víš, záleží na tom, kam jdeš. To platí jak pro obě ženy, tak pro jejich vraha. Na této mapě je jasně vidět, že světy těchto dvou žen jsou oddělené. Nikde se nepřekrývají. Není zde jediný bod, v kterém by se jejich životy křížily. To je na tom to nejsložitější. Je to klíč celého pátrání. Co spojuje Sterlingovou s Ortizovou?“ Rizzoliová se opět zadívala na fotografii se zlatým přívěskem. Můžu se mýlit. Nebudu jim nic říkat, dokud si nebudu jistá; Darren Crowe by byl první, který by se mi za to vysmál.

„Víte, že celý případ má ještě jednu zápletku?“ řekl Moore. „Mám na mysli Catherine Cordellovou.“

Zucker přikývl. „Myslíte tu oběť ze Savany, co přežila.“

„Ano. Některé údaje týkající se vraždy Andrewa Capry nikdy nebyly uveřejněny. Například to, že používal kočičí střívkno nebo že skládal pyžama obětí. Náš pachatel ale právě tyto detaily imituje.“

„Vrazi mezi sebou komunikují. Je to takové zvrácené bratrstvo.“

„Capra už je ale dva roky mrtvý. Nemůže s nikým komunikovat.“

„Ale dokud byl ještě naživu, mohl. Třeba se o své metody s někým podělil. To by bylo vysvětlení, které bych přivítal, poněvadž ta druhá alternativa je daleko děsivější.“

„Že by měl přístup k záznamům savanské policie,“ řekl Moore.

Zucker opět přikývl. „Přesně tak. Znamenalo by to, že je od policie.“ V místnosti zavládlo ticho. Rizzoliové to nedalo a začala si zkoumavě prohlížet své kolegy – muže. Co je asi přivedlo k téhle práci? Jaký typ muže si tato práce vyžaduje?

Takový, který má rád moc, autoritu, pistoli a odznak. A taky příležitost s někým manipulovat. Přesně to, po čem prahne ten bídák.

Porada skončila a Rizzoliová čekala, než její kolegové opustí konferenční místnost. Nechtěla s Zuckerem mluvit před ostatními.

„Můžu si tuhle fotku půjčit?“ zeptala se ho.

„A můžu se zeptat proč?“

„Mám takové tušení.“ Zucker ji obdařil slizkým úsměvem? la herec John Malkovich.

„A podělíš se o něj se mnou?“

„O svá tušení se nedělím.“

„Přináší to smůlu?“

„Hlídám si svoje území.“

„Tohle je ale týmové vyšetřování.“

„To je právě na týmové práci to zajímavé. Že kdykoliv se o svá tušení podělím, někdo jiný za to sklídí vavříny.“ S fotografií v ruce se obrátila na podpatku a odkráčela z místnosti ven. Mrzelo ji, co řekla nakonec. Ale už od rána jí její milí kolegové svými nekonečnými poznámkami a hulvátstvím lezli na nervy. V součtu se to rovnalo opovržení nad ženským pohlavím. Poslední kapku dodal Darren Crowe, když spolu šli vyslechnout souseda Eleny Ortizové. Crowe jí nepřetržitě skákal do řeči, aby kladl vlastní otázky. Když ho vytáhla z místnosti ven, aby si to s ním vyřídila, vystartoval na ni s klasickými urážkami: „Nemáš náhodou krámy?“

Kdepak, svoje tušení si nechá pro sebe. Pokud se zmýlila, tak se jí alespoň nikdo nebude moct smát. A jestli to přinese ovoce, tak za to právem sklídí ocenění sama.

Vrátila se ke svému stolu a znovu si začala prohlížet fotografii absolventky Sterlingové. Natáhla se pro lupu a pohledem zavadila o láhev minerálky, kterou měla postavenou na stole. Když si uvědomila, co plave uvnitř, vzkypěla v ní všechna krev.

Kašli na to, nařídila si. Nedej jim to potěšení, že tě dostali.

Dál se láhvi s tou odporností uvnitř nezaobírala a místo toho se soustředila na fotografii. V místnosti nastalo nápadné ticho. Rizzoliová pocítila upřený pohled Crowa, jenž se vši lačností očekával přehlídku jejího temperamentu.

Žádná show nebude, kreténe. Jsem klidná jako kedlubna.

Znovu obrátila pozornost na Dianin řetízek. Byla předtím natolik zaujatá noblesou jejích lících kostí a křivkou jejího obočí, že ho málem přehlédla. Na řetízku visely dva malé přívěsky: zámek a klíček. Klíč k mému srdci, napadlo Rizzoliovou.

Začala se hrabat v papírech na stole, až konečně vylovila další fotografie z místa zavraždění Eleny Ortizové.

S lupou v ruce zaměřila pohled na torzo oběti. Pod vrstvou zaschlé krve byl vidět jemný zlatý řetízek; přívěsky byly bohužel schované.

Natáhla se pro telefon a vytočila číslo lékařského vyšetřovatele.

„Doktor Tierney tu dnes odpoledne není,“ sdělila jí sekretářka. „Mohu vám nějak pomoci já?“

„Jde o pitvu z minulého pátku. Elena Ortizová.“

„Ano.“

„Oběť měla na krku řetízek, když ji přivezli k vám do márnice. Máte ho ještě?“

„Počkejte, hned to zjistím.“ Zatímco čekala u telefonu, poťukávala si nervózně tužkou do stolu. Přímě před očima se skvěla ona minerálka, ale Rizzoliová ji ignorovala. Zlost totiž ustoupila vzrušení z toho, že by mohla být na stopě.

„Inspektorko Rizzoliová?“

„Ano, poslouchám vás.“

„Její osobní věci, včetně náušnic, prstýnku a řetízku, si odnesla rodina.“

„Můžete mi říct jméno toho, kdo se za ně podepsal?“

„Anna Garziová, sestra oběti.“

„Děkuji.“ Rizzoliová zavěsila a mrkla na hodinky. Anna Garziová bydlela až v Danversu. Znamenalo to, že bude muset jet ve špičce...

„Nevíš náhodou, kde je Frost?“ zeptal se jí Moore.

Rizzoliová vzhledla a byla zaskočená tím, že stojí přímo nad ní. „Ne, nevím.“

„Není tu někde?“

„Já ho nehlídám.“ Nastalo ticho. Po chvíli se Moore zeptal: „Co to máš?“

„Fotky z bytu Ortizové.“

„Myslím to v té láhvi.“

Rizzoliová se mu podívala do tváře a uviděla, jak se mračí. „Co myslíš, že to je? Zastranej tampon. Někdo tady má totiž sofistikovaný smysl pro humor.“ Bez obalu hodila očima po Croweovi, který se zachechtal a otočil zády.

„Já to vyřídím,“ řekl Moore a vzal láhev ze stolu.

„Hele, hele!“ utrhla se na něj Rizzoliová. „Ksakru, Moore, nech to bejt!“ Ten už byl nicméně na cestě za Marquette. Skleněnými dveřmi bylo vidět, jak láhev s tamponem pokládá před šéfa na stůl. Marquette se otočil a hleděl směrem k poškozené Rizzoliové.

A máme to tu zas. Teď se bude s chutí vyprávět, jaká jsem kráva, že neumím vzít fůr.

Shrábla fotky, popadla kabelku a spěchala pryč.

Když byla u výtahu, uslyšela, jak za ní Moore volá: „Rizzoliová!“

„Nepotřebuju, aby ses za mě bil, rozumíš?“ odsekla mu.

„Jenže ty ses nebila. Klidně jsi tam seděla dál s... tou věcí na stole.“

„...s tamponem. Řekni to hezky a nahlas!“

„Proč jsi na mě tak naštvaná? Snažím se tě bránit.“

„Hele podívej se, svatej Tomáši, takhle to ženský prostě ve skutečnosti maj. Já vyplním stížnost a budu to zase já, kdo to slízne. Do osobního posudku mi připišou: špatně vychází s chlapci. Když si budu stěžovat znovu, získám pověst žalobníčka a posery.“

„Necháváš je vyhrát, když si nestěžuješ.“

„Už jsem to jednou zkusila a nefunguje to. Takže mi udelej laskavost a přestaň mě ochraňovat, jo?“ Přehodila si tašku přes rameno a zmizela ve výtahu.

Chtěla ta slova vzít zpátky hned, jak se za ní zavřely dveře. Moore si takovouhle dělostřelbu nezasloužil. Vždycky se k ní choval uctivě a ona mu na oplátku vlepila do tváře přezdívkou, kterou se bavila celá kancelář. Svatý Tomáš. Policajt, co nikdy nepřekročí hranici, nenadává a neztrácí nervy.

Jeho život přitom taky nebyla procházka růžovým sadem. Před dvěma lety mu zkolabovala žena na krvácení do mozku. Přestože byla v kómatu půl roku, Moore až do posledního okamžiku nepřestával věřit, že se z toho dostane. I teď, rok a půl po její smrti, se s tím stále ještě nesrovnal. Dál nosil svůj snubní prstýnek, dál oprašoval její fotografii na stole.

Rizzoliová už byla svědkem mnoha rozpadlých manželství mezi policajty. Viděla, jak se fotky milenek na stolech jejich kolegů střídají. Na Moorově stole byl zato vždy jen obrázek usměvavé Mary. Ta tam zůstávala i teď.

Svatý Tomáš? Rizzoliová se sama pro sebe cynicky ušklíbala. Jestli vůbec na tomhle světě svatí existují, tak to rozhodně nebudou policajti.

On chtěl, aby žil, ona chtěla, aby zemřel, a přeli se spolu, kdo ho má víc rád. Syn a dcera Hermana Gwadowského stáli naproti sobě u postele svého otce a ani jeden z nich nehodlal ustoupit.

„Ty ses o tátu nestaral,“ řekla Marilyn. „Já jsem mu vařila, já mu uklízela. Každý měsíc jsem ho brala do nemocnice. Kdy jsi za ním byl ty? Vždycky jsi měl na práci něco důležitějšího.“

„Kristepane, bydlím v Los Angeles,“ odsekl jí Ivan. „Mám práci.“

„Aspoň jednou za rok ses mohl uvolnit. Neříkej mi, že to nešlo.“

„Jsem tady teď, ne?“

„Jasně. Pán Velká Ryba se přičítal jak uragán, aby to tu zachránil. Předtím ti byl úplně fuk. A najednou chceš, aby se zkusilo všechno.“

„Nechce se mi věřit, že ho necháš jen tak umřít.“

„Jenom nechci, aby dál trpěl.“

„Anebo nechceš, aby si tím vyčerpával bankovní konto.“

Marilyn vzteky našpulila obličej. „Hajzle.“

Catherine to už nemohla poslouchat a skočila jim do řeči. „Tady asi není to správné místo pro diskuzi. Mohli byste, prosím, vyjít ven?“ Na moment zavládlo v místnosti ticho. Bratr se sestrou si nevražlivě hleděli do očí, jako by měl odchod znamenat prohru. Ivan to nakonec nevydržel a odešel pryč první. Byl oblečený v luxusním obleku a šel z něho respekt. Marilyn, na druhé straně, vypadala na unavenou ženu v domácnosti, kterou skutečně byla. Stiskla otci ruku a následovala bratra.

Na chodbě jim Catherine sdělila smutnou prognózu.

„Váš otec se od té nehody neprobral z kómatu. Selhávají mu ledviny. Dlouhá léta trpěl cukrovkou, takže byly už tak dost poničené. Tím nárazem se to ještě zhoršilo.“

„A nezhoršilo se to náhodou tou operací, co jste provedli? Co jste mu dali za anestetikum?“

Catherine v sobě potlačila všechny vztek a neutrálním hlasem odpovíděla: „Váš otec byl v bezvědomí, když ho přivezli. To, čím jsme ho umrtvili, je v tomto případě irelevantní. Nicméně, poškození tkáně zatěžuje ledviny, které měl už tak nemocné. K tomu má rakovinu prostaty, která už zasáhla kosti. I kdyby se náhodou probudil, tak tyto potíže zůstanou.“

„Chcete, abychom to vzdali, že?“ řekl Ivan.

„Jednoduše chci, abyste si to pořádně rozmysleli. Pokud se mu zastaví srdce, nemusíme ho křísit. Můžeme ho nechat v klidu odejít.“

„Máte na mysli, nechat ho umřít.“

„Ano.“

Ivan si pohrdavě odfrknul. „Já vám o svém otci něco řeknu. Nikdy by to nevzdal. A já taky ne.“

„Proboha, Ivane, tady nejde o to, kdo vyhraje nebo prohraje!“ řekla Marilyn. „Jde o to mu pomoci.“

„Ty mu pomáháš pryč nějak zatraceně rychle, co?“ řekl

Ivan a podrážděně se na ni zažíval. „Nastane první komplikace, a malá Marilyn to hned vzdá. Ať ji z toho vyseká tatínek. Mě táta nikdy z ničeho nevysekal.“

Marilyn se zastřely oči. „Nemyslíš vůbec na tátu. Jenom na to, abys vyhrál.“

„Ne. Chci mu dát férovou šanci,“ odpověděl a podíval se na Catherine. „Chci, aby se udělalo vše, co je ve vašich silách. Doufám, že si naprosto rozumíme.“

Marilyn se dívala za odcházejícím bratrem a utírala si slzy. „Jak může říct, že ho má rád, když se za ním nikdy nepříjel podívat?“ Tázavě se na Catherine podívala.

„Nechci, abyste ho křísili. Můžete mu to napsat do záznamu?“ Tohle bylo typické morální dilema, jehož se hroží každý lékař. Přestože byla Catherine na straně Marilyn, uvědomovala si, že poslední slova jejího bratra byla jasným varováním.

Řekla: „Nemůžu to měnit, dokud se s bratrem nedohodnete.“

„Ale on s tím nikdy souhlasit nebude. Sama jste ho slyšela.“

„Zkuste si s ním promluvit ještě jednou. Přesvědčte ho.“

„Vy se bojíte, že vás zažaluje, že jo? Proto to nechcete měnit.“

„Je jasné, že má vztek.“ Marilyn smutně přikývla. „A přesně takhle vždycky vyhraje. Vždycky.“

Umím zašít tělo, pomyslela si Catherine. Ale tuhle potranou rodinu spravit nedokážu.

Když půl hodiny nato opouštěla nemocnici, stále ještě myslela na bolest a chlad toho rozhovoru. Přestože byl pátek odpoledne a Catherine měla před sebou volný víkend, necítila obvyklý pocit uvolnění, když vyjela z nemocniční garáže. Bylo ještě větší horko než včera. Těšila se, až bude doma v chládku, udělá si ledový čaj a sedne k televizi.

Stála na křižovatce na červené, když si všimla jména kolmé ulice. Worchester Street. Byla to ulice, kde bydlela Elena Ortizová. Její adresu znala z článku v Boston Globe, který si konečně přečetla.

Padla zelená. Catherine bezmyšlenkovitě zahrnula do Worchester Street. Neměla tudy cestu, ale něco ji tam táhlo. Měla jakousi morbidní potřebu podívat se na místo, kde zaútočil onen násilník. Chtěla vidět dům, kde se její největší noční můra stala pro jinou ženu skutečností. Zatímco sledovala čísla domu, její tep se zrychloval a dlaně vlhly.

Před domem Eleny Ortizové zaparkovala.

Nebylo tu nic zvláštního; nic, z čeho by čísla hrůza a smrt. Prohlížela si jen další třípatrový cihlový barák.

Vystoupila z auta a hleděla do oken nahoře. Který byt patřil Eleně? Ten s těmi proužkovanými záclonami? Anebo ten s tou spleť květín? Šla ke vchodu a pročítala jména na zvoncích. V domě bylo šest bytů; jeden štítek, u bytu 2A, byl prázdný. Eleny vymazali, vyškrtli ze seznamu živých. Nikdo si nechtěl připomínat smrt.

Podle deníku Globe se vrah do bytu dostal požárním schodištěm. Catherine se vrátila na chodník před dům a nakoukla do postranní uličky. Na stěně domu se jako had vinulo ocelové schodiště. Vstoupila do uličky, ale zavrávala.

Chloupky na šíji jí stály hrůzou. Ohlédla se zpět na ulici, ale viděla jen projíždějící dodávku, ženu, která kondičně běžela, a pár, jenž nastupoval do auta. Nic, co by ji nějak ohrožovalo. Přesto v sobě Catherine nedokázala potlačit ty němě návaly hrůzy.

Vrátila se do auta, zanikla dveře, křečovitě se chytila volantu a několikrát si řekla: „Nic se neděje. Nic se neděje.“ Větrání v autě ji zchladilo a její tep se zpomalil. Catherine konečně s úlevou vydechla a opřela se do sedadla.

Po chvíli se znovu ohlédla k domu Eleny Ortizové.

Až tehdy uviděla poznávací značku auta, které bylo zaparkované v uličce. Stálo na ní: POSEY5.

Během sekundy začala v kabelce hledat vizitku policejního inspektora. S roztřesenýma rukama pak do telefonu vyťukala jeho číslo.

Na druhém konci se ozvalo komisní: „Detektiv Moore.“

„Tady Catherine Cordellová,“ odpověděla. „Vy jste se za mnou před pár dny stavil.“

„Ano, paní doktorko?“

„Neměla náhodou Elena Ortizová zelenou Hondou?“

„Prosím?“

„Potřebuji vědět, jakou měla poznávací značku.“

„Promiňte, ale nechápu –“

„Jakou?!“ Její rázný tón ho zaskočil. Zdálo se, že ticho, které nastalo, trvalo věčně.

„Počkejte, podívám se,“ řekl. Catherine v pozadí slyšela mužské hlasy a vyzvánění telefonu. Za chvíli se vrátil.

„Je to osobní značka,“ řekl. „Myslím, že jméno jejich obchodu s květinami.“

„POSEY PĚT,“ zašeptala.

„Ano,“ řekl Moore podivně tiše. Byl ve střehu.

„Když jsme spolu mluvili, ptal jste se mě, jestli znám Elenu Ortizovou.“

„A vy jste řekla, že ne.“ Catherine rozklepaným hlasem vyhrkla: „Já jsem se spletla.“

Kapitola 6

Chodila sem a tam po pohotovosti; byla bledá a napjatá, zacuchané měděné vlasy jí splývaly po ramenou.

Když do čekárny vstoupil Moore, zbystřila.

„Měla jsem pravdu?“ zeptala se.

Přikývl jí. „Posey pět bylo její chatové jméno. Koukli jsme se na její počítač. Teď mi ale řekněte, jak to víte vy.“

Catherine se kolem sebe rozhlédla a řekla: „Pojďme do ošetřovny.“ Vzala ho do místnosti, která vypadala jako malá tmavá jeskyně. Kromě postele a stolu se židli tam nebylo vůbec nic. Ani okno. Pro vyčerpaného doktora, jehož jedinou touhou je spánek, byl tento pokoj ideální. Zato Moore se ošil hned, jak se za nimi zavřely dveře. A uvažoval, jestli takto vynucená intimita uvede Catherine do rozpaků stejně tak jako jeho. Oba dva se rozhlédli kolem a hledali, kam se posadí. Ona zvolila postel, on židli.

„Nikdy jsem se s ní doopravdy nesetkala,“ řekla Catherine. „Nevěděla jsem, jak se ve skutečnosti jmenuje. Chatovali jsme na stejné internetové stránce. Víte, jak to funguje?“

„Povídáte si s někým přes internet.“

„Ano. Přihlásíte se na určitou stránku a můžete komunikovat s ostatními, kteří jsou zrovna připojení. Tohle je ale soukromá stránka, pouze pro ženy. Musíte znát všechna hesla, abyste se dostal dovnitř. A dozvíte se jedině přezdívky. Nikdo nepoužívá skutečné jméno, chceme zůstat anonymní. Dává nám to pocit bezpečí, když se navzájem svěřujeme.“

Odmělčela se. „Vy jste nikdy nechatoval?“

„Odpusťte, ale nějak mě neláká povídat si s lidmi, které neznám a ani nevidím.“

„Někdy se může stát, že nejste schopni mluvit s nikým jiným, než je cizinec bez tváře,“ řekla tiše.

Její slova v sobě nesla skutečnou bolest a Moore nevěděl, co na to říct.

Po chvíli se Catherine zhluboka nadechla a s pohledem upřeným na svoje ruce, které měla semknuté na klíně, spustila: „Setkáváme se jednou týdně, ve středu v devět večer. Připojím se na internet a pak na dotyčnou stránku; nejdřív vyťukám heslo SPTS, potom ženská pomoc. S ostatními ženami komunikuji tak, že napíšu zprávu, která se prostřednictvím internetu objeví na jejich monitorech.“

„SPTS? To je zkratka pro –“

„Syndrom posttraumatického stresu. Je to uhlazený klinický název pro to, co ženy, které tuto stránku navštěvují, prožívají.“

„O jaké trauma jde?“

Catherine zvedla hlavu a podívala se mu do očí. „Znásilnění.“ Slovo zůstalo viset ve vzduchu jak uštědřená facka.

„Vy tu stránku navštěvujete kvůli Andrewovi Caprovi, že?“ řekl Moore se vši ohleduplností. „Kvůli tomu, co vám udělal.“

Její oči se zastřely a sklouzly pohledem zpět dolů na ruce. „Ano,“ zašeptala. Moore ji pozoroval a cítil, jak v něm roste vztek za to, co se jí stalo. Za zlo, které Capra na její duši napáchal. Moore přemýšlelo tom, jaká Catherine byla předtím. Vřelejší, otevřenější? Anebo byla vždycky uzavřená a odříznutá od lidí jako poupě zamrzlé v ledu?

Catherine se napřímila a pak prolomila ticho. „Tak takhle jsem poznala Elenu Ortizovou. Neznala jsem její pravé jméno. Jenom přezdívku, Posey pět.“

„Kolik žen tam chatuje?“

„To je každý týden jiné. Některé odpadnou, jiné přibudou. Můžeme být jenom tři, a někdy nás je zase tucet.“

„Jak jste se o tom dozvěděla?“

„Z brožurky pro oběti znásilnění. Mají je skoro ve všech nemocnicích a klinikách v Bostonu.“

„Takže ty ženy, které chatují, jsou všechny z okolí Bostonu?“

„Ano.“

„Posey pět byla pravidelnou návštěvnicí?“

„Poslední dva měsíce tam někdy byla, někdy ne. Moc toho nenamluvila, ale její jméno bylo na obrazovce, takže jsem o ní věděla.“

„Mluvila o svém znásilnění?“

„Ne. Jenom poslouchala ostatní. Všechny jsme jí napsaly své pozdravy a ona nám odpověděla. O sobě ale nikdy nemluvila. Jako kdyby se bála. Anebo styděla.“

„Takže vlastně nevíte, jestli byla znásilněná.“

„To vím.“

„Jak?“

„Protože Elena Ortizová byla ošetřena tady u nás na pohotovosti.“

Moore se na ni překvapeně podíval. „Vy jste našla její záznamy?“ Catherine přikývla. „Napadlo mě, že po útoku možná potřebovala lékařské ošetření. Do naší nemocnice to má nejbliž. Zkontrolovala jsem tedy evidenci na počítači, kde jsou jména všech, které jsme kdy ošetřili. Byla tam.“ Catherine se zvedla z postele. „Ukážu vám její zprávu.“ Moore ji následoval ven z místnosti a zpět do čekárny.

Byl pátek večer a dveře pohotovosti se netrhly. Na ošetření čekala celá plejáda poražených; opilec s pytlíkem ledu na pobité tváři, netrpělivý mladík, co nestihl projet na žlutou. Předvíkendová armáda zhmožděných a zkrvavených.

Pohotovost nemocnice Pilgrim byla jedna z nejméně frekventovaných v Bostonu a Moorovi se zdálo, že se ocitl v samém srdci bitevního pole. Kličkoval mezi spěchajícími sestrami, vyhýbal se vozíkům s poraněnými, překračoval čerstvé kaluže krve.

Konečně dorazili do místnosti se záznamy pacientů.

Malý prostor vyplňovaly police napěchované datovanými šanony.

„Tady máme dočasný sklad nových záznamů.“ Catherine vytáhla jeden se štítkem: Květen 7. – 14. „Pokaždé, když přijmeme pacienta, sepíšeme krátkou zprávu. Většinou nezabírá víc než jednu stranu a obsahuje lékařský posudek a instrukce k léčbě.“

„Takže ne každý pacient má svou kartu?“

„Pokud jde jenom o jednu návštěvu, tak ne. Vyplňují se jenom přijímací formuláře, které se shromažďují tady. Ty se potom naskenují a uloží na disketě.“

Catherine zalistovala v šanonu. „Tady to je.“ Moore se jí díval přes rameno. Vůně jejích vlasů ho rozptylovala natolik, že mu dalo práci soustředit se na dotýcný kus papíru. Návštěva Ortizové proběhla 9. května v jednu hodinu po půlnoci. Jméno, adresa a údaje potřebné k vyúčtování byly na zprávě vytištěné, zatímco zbytek byl psaný rukou. Typický lékařský těsnopis, pomyslel si Moore, když se marně snažil zprávu rozluštit. Zvládl jen první odstavec, který psala sestra:

22 let, Hispánka, sexuálně zneužita před dvěma hodinami. Netrpí alergiemi, nebere žádné léky. Tlak 105/70, pulz 100.

Zbytek strany byl nečitelný.

„Přeložíte mi to?“ řekl Moore.

Catherine se na něj otočila. Jejich obličeje se náhle ocitly tak blízko sebe, že Moore samým překvapením zapomněl vydechnout.

„Vy to neumíte přečíst?“ zeptala se ho Catherine.

„Umím číst pneumatiky a krevní skvrny, ale doktorský škrábanice ne.“

„Je to určitě písmo Kena Kimballa. Poznám jeho podpis.“

„Já ani nepoznám, že to je anglicky.“

„Pro doktora je to naprosto čitelné. Musíte jenom vědět jak.“

„To se na medicíně učíte i tohle?“

„Samozřejmě. Taky nás učí tajné potřesení rukou a dešifrovací metody.“

Bylo divné vtipkovat v tak morbidní záležitosti, a ještě divnější slyšet humor z úst doktorky Cordellové. Přesto to byl pro Moora první záblesk oné ženy, jež se tak důsledně schovávala v ulitě od doby, kdy ji Capra zneuctil.

„První odstavec se týká lékařského vyšetření,“ vysvětlila Catherine Moorovi.

„Je to napsané lékařským těsnopisem HUONK znamená hlava, uši, oči, nos a krk. Na levé tváři měla modřinu. Plíce byly čisté, srdce bez šelestů nebo zrychlení.“

„To znamená co?“

„To znamená ‚normální‘.“

„To nemůžete rovnou psát: ‚Srdce je v pořádku‘?“

„A policajti nemůžou místo ‚vůz‘ psát ‚auto‘?“ Moore přikývl. „Jo, máte pravdu.“

„Břicho bylo ploché, měkké a orgány bez zvětšení. Jinými slovy –“

„Normální.“

„Začínáte se chytat. Dále to pokračuje vyšetřením pánevní dutiny. Tam už všechno normální nebylo.“ Catherine se odmlčela. Když začala znovu mluvit, její hlas byl měkčí a prostý humoru. Musela se zhluboka nadechnout, aby vůbec byla schopná pokračovat. „Ve vchodu do poševní dutiny měla krev. Na obou stehnech byly modřiny a škrábance. Vagina byla natržená v úhlu 60 stupňů, což znamená, že nešlo o konsensuální pohlavní akt. Doktor Kimball uvádí, že v tomto bodě bylo vyšetření přerušeno.“

Moore se soustředil na poslední odstavec. Nebyly tam žádné zkratky, mohl si to přečíst sám.

Pacientka byla silně rozrušená. Odmítla výtěr dělohy i ostatní zbývající vyšetření. Oblékla se a odešla hned po odběru krve, dřív než jsme stihli zavolat policii.

„Takže policie se o jejím znásilnění vůbec nedozvěděla,“ zkonstatoval Moore. „A navíc nemáme ani výtěr, ani DNA.“

Catherine mlčela. Stála tam se svěřenou hlavou a v rukou svírala šanon.

„Paní doktorko?“ řekl Moore a položil jí ruku na rameno. Catherine sebou trhla, jako by ji opařil; Moore okamžitě stáhl ruku zpět. Podívala se na něj se zlostí v očích. Vyzařovala tvrdost, která z ní během okamžiku udělala rovnocenného partnera.

„V květnu znásilněná, v červenci zavražděná,“ řekla.

„u, v, ět?!“

„zasny sv pro ženy, co. .

„Mluvili jsme s její rodinou. Nikdo se o znásilnění nezmínil.“

„Tak jim to asi neřekla.“ Kolik žen si to nechává pro sebe? napadlo ho. Kolik z nich má tajemství tak bolestivé, že se o něj nepodělí ani s těmi, kteří je milují? Zadíval se na Catherine a myslel na to, že i ona hledala útěchu u lidí, které nezná.

Catherine vytáhla zprávu Ortizové ze šanonu a podala ji Moorovi, aby si ji ofotil. Moore si znovu povšiml jména ošetřujícího lékaře a něco ho přitom napadlo.

„Co mi můžete říct o doktoru Kimballovi?“ řekl.

„O tom, co ošetřoval Elenu Ortizovou.“

„Je to skvělý lékař.“

„Pracuje většinou v noci?“

„Ano.“

„A nevíte náhodou, jestli měl minulý čtvrtek službu?“ Chvilí jí význam jeho otázek unikal. Když jí to došlo, byla tou možností otřesena. „Snad si nemyslíte, že –“

„Je to rutinní otázka. Musíme prověřit všechny, s kým se oběť stýkala.“ Ta otázka nebyla pouze rutinní a Catherine to věděla.

„Andrew Capra byl lékař,“ řekla tiše. „Proto si myslíte, že by to mohl být další doktor?“

„Samozřejmě nás to napadlo.“ Catherine se odvrátila a zalapala po dechu. „Když jsem byla v Savaně a staly se ty vraždy, vůbec mě nenapadlo, že bych mohla vraha znát. Myslela jsem si, že kdybych ho potkala, tak by to na něm bylo vidět. Andrew Capra mě poučil.“

„Banalita zla.“

„Přesně tak. Capra mi ukázal, že zlo může být docela obyčejné. Viděli jsme se každý den, zdravili jsme se, klidně se na mě usmíval.“ Pak tiše dodala: „A přitom možná celou dobu myslel na to, jakým způsobem mě zabije.“

Když se Moore vracel ke svému autu, smrákalo se. Bylo stále nedýchatelně a nastávající noc žádnou úlevu neslibovala. Napadlo ho, že většina žen v Bostonu půjde spát s okny otevřenými nočním vrtochům dokořán.

Zastavil se a pohlédl zpět k nemocnici. Červený nápis „Pohotovost“ zářil jako vatra naděje a uzdravení.

Je tohle tvé loviště? Místo, kam se ženy chodí léčit?

Ze tmy se neslyšně vynořila blikající sanitka. Moore přemýšlel o všech lidech, kteří mají během dne přístup na pohotovost. Doktoři, sestry, zřízenci, uklízečky.

A policajti. Byla to možnost, o které nechtěl nikdy uvažovat, a přitom ji nemohl zavrhnout. Koneckonců, být mužem zákona má určitou přitažlivost pro ty, co loví lidské bytosti. Zbraň a odznak jsou přesvědčivé symboly dominance. A navíc, co může být větším důkazem nadřazenosti, než moc ubližovat a zabíjet? Pro takového lovce je svět jedním hojným revírem.

Stačí si jen vybrat.

Všude se motaly děti. Rizzoliová stála v kuchyni, která páchla zkyslým mlékem a pudrem, a čekala, až Anna Garziová vytře rozlitý jablkový džus. Jedno batole viselo Anně na noze, druhé se hrabalo ve skřínce s pokličkami a zkoušelo je jako činely. Další mrně sedělo spokojeně u stolu a patlalo si na obličej špenát. Poslední mimino lezlo po zemi a slídilo po čemkoliv, čím by se mohlo úspěšně otrávit. Rizzoliová nebyla z těch, kteří milují děti a rádi se jimi obklopují. Naopak. V tu chvíli se cítila jako Indiana Jones uvězněný v díře plné hadů.

„To nejsou všechny moje,“ poznamenala rychle Anna a odběhla s děckem na noze k dřezu. Vyždímala špinavou houbu a umyla si ruce. „Jenom tenhle je můj,“ ukázala na obtěžkanou nohu. „To s pokličkami a to u stolu jsou děti mé sestry Lupe. A tady to na zemi hlídám sestřenici. Když už jsem doma s jedním, tak proč jich nepohlídat víc.“ Jasně, jedna rána do spánku víc nebo míň, pomyslela si Rizzoliová. Ale zvláštní bylo to, že Anna vůbec nevypadala nějak nešťastně. Jako by ji lidská koule na noze a třískání pokliček ani krapet neobtěžovalo. Rizzoliová by se v téhle situaci minimálně zhroutila. Anna zato byla zářný obrázek ženy, která našla své místo. Rizzoliovou napadlo, jestli by taková byla i Elena Ortizová, kdyby se toho dožila. Spokojenou vládkyni kuchyně, pro niž je utírání džusu a upatlaných brad šťěstím. Anna byla své mladší sestře z fotografie podobná, jen o trochu silnější. Když se v jeden moment otočila tak, že jí kuchyňské světlo svítilo přímo na čelo, Rizzoliové se zdálo, že hledí do tváře, kterou znala z pitevního stolu.

„S těmahle prekamami všechno trvá věčnost,“ řekla Anna. Natáhla se přitom pro batole na své noze a profesionálně si ho posadila na bok. „Takže vy chcete vidět ten řetízek... Počkejte, dojdou pro šperkovnici.“ Na chvíli zmizela z kuchyně a nechala Rizzoliovou napospas třem dětem i její panice. Rizzoliová ucítila na svém kotníku ulepenou packu. Podívala se dolů, co se děje, a zjistila, že jedno z mimin žužlá lem jejich kalhot. Setřásla ho a odsedla si dál od těch nenasytných dásní.

„Tady je,“ řekla Anna a položila šperkovnici na stůl.

„Nechtěli jsme to nechávat v jejím bytě, když tam teď chodí tolik lidí. Dohodli jsme se s bratrem, že šperky schováme, než se jako rodina rozhodneme, co s nimi.“ Otevřela víko krabičky a ta začala drnkat melodii milostného šlágru. Annu to zaskočilo. Chvilí jen nehybně seděla a v očích se jí sbíraly slzy.

„Paní Garciová?“

Anna polkla. „Promiňte. Manžel to asi natáhnul. Nečekala jsem, že to uslyším.“ Skříňka zpomalila tempo na pár posledních sladkých tónů a zastavila se. Anna se odmlčela a smutečně sklopila nad skříňkou hlavu. Po chvíli zdráhavě otevřela jeden z jejích sametem vylopučených šuplíčků a vytáhla řetízek.

Rizzoliová cítila, jak se jí zrychluje tep. Vypadal přesně tak, jak si ho pamatovala, když ho v márnici viděla na Elenině krku poprvé. Malý zámek s klíčkem na jemném zlatém řetízku. Vzala ho do ruky a podívala na rubovou stranu přívěšku. Byl na něm punc osmnáctikarátového zlata.

„Odkud měla vaše sestra tenhle řetízek?“

„Vůbec nevím.“

„Víte, jak ho měla dlouho?“

„Musí být poměrně nový. Nikdy předtím jsem ho neviděla.“

„Kdy předtím?“ Anna opět polkla a tiše dodala: „Než jsem si ho vyzvedla v márnici. Spolu s ostatními šperky.“

„Ten prstýnec a náušnice, které měla na sobě, jste předtím znala?“

„Ano. Měla je už dlouho.“

„Ale ten řetízek ne.“

„Proč se na něj pořád ptáte? Co to má společného s...“ Anna se zarazila; v očích měla strach. „Panebože. Vy si snad myslíte, že jí to na krk dal on?“ Batole u stolu patrně vycítilo, že něco není v pořádku, a dalo se do pláče. Anna svého syna posadila na podlahu a běžela k rozlícenému synovci. Přitiskla si ho na hrud' a otočila se tak, aby na ten ďáblem seslaný talisman neviděl. „Prosím vás, vemte si ho,“ zašeptala. „Nechci mít tuhle věc v domě.“ Rizzoliová strčila řetízek do igelitového sáčku. „Napíšu vám stvrzenku.“

„To není třeba. Prostě to odnese pryč! Je mi jedno, co s tím uděláte.“

Rizzoliová ji přesto napsala a nechala na stole vedle misky se špenátem. „Potřebuji se vás ještě na něco zeptat,“ řekla pak mírným hlasem.

Anna chodila po kuchyni a snažila se ukonejšit plačící dítě.

„Prohlédněte si, prosím, ještě jednou tu šperkovnici,“ řekla Rizzoliová. „Potřebuji vědět, jestli něco nechybí.“

„Na to jste se mě ptali minulý týden. Řekla jsem vám, že ne.“

„Někdy je těžké všimnout si toho, co chybí. Místo toho si spíš všimneme toho, co někam nepatří. Projděte ještě jednou tu krabičku. Prosím.“ Anna ztěžka polkla. Neochotně se usadila s děckem na klíně a sáhla do šperkovnice. Postupně brala do ruky jeden kousek za druhým a pokládala je na stůl: Byla to celkem smutná sbírka laciné bižuterie; korálky, falešné drahokamy, umělé perly. Elenin vkus byl zjevně nakloněn křiklavé výstřednosti.

Konečně položila na stůl poslední šperk; tyrkysový prstýnec přátelství. Hleděla na tu sbírku před sebou a pátravě svraštila čelo.

„Náramek,“ pronesla.

„Jaký náramek?“

„Měl by tu být ještě náramek s malými přívěšky. S koňmi. Když byla na střední, vůbec ho nesundala z ruky. Elena byla do koní blázen.“ V tom ji napadlo: „Ale vždyť je úplně bezcenný! Obyčejný plech. Proč by ho, proboha, bral?“ Rizzoliová se zadívala na pytlík s řetízky. Teď už si byla jistá, že původně patřil Dianě Sterlingové. A pomyslela si: Vím, kde najdeme Elenin náramek: na ruce další oběti.

* * *

Rizzoliová stála u Moora na verandě a triumfálně mávala pytlíkem ve vzduchu.

„Patřil Dianě Sterlingové. Zrovna jsem mluvila s jejími rodiči. Došlo jim, že se ztratil, až když jsem jim zavolala.“ Moore vzal sáček do ruky, ale neotevřel ho. Prohlížel si řetízek přes igelit.

„Je to pojítka mezi oběma případy,“ řekla. „Vezme si suvenýr od jedné oběti a zanechá ho další.“

„Nemůžu věřit, že jsme si toho nevšimli.“

„Jaký nevšimli?!“

„Kromě tebe, samozřejmě.“ Podíval se na ni tak pochvalně, že Rizzoliová se rázem cítila o metr vyšší. Moore nebyl z těch, kteří hned plácají někoho po ramenou nebo chvalořečí. Rizzoliová ještě nezažila, aby Moore zvýšil hlas, ať už zlostí nebo nadšením. Ale když se na ni podíval takhle, zvedl u toho souhlasně obočí a jen tak napůl se usmál, byla to pro ni velká pocta.

Zrudlá štěstím pak sáhla do tašky a vytáhla občerstvení. „Máš hlad? Stavila jsem se cestou u Čičanů.“

„Tos nemusela.“

„Ale jo, musela. Myslím, že ti dlužím omluvu.“

„Za co?“

„Za odpoledne. Ta hovadina s tím tamponem. Bránil jsi mě a bylo to od tebe hezký. Já jsem to akorát blbě vzala.“ Nastalo trapné ticho. Ani jeden nevěděl, co dál říct. Ještě se pořádně neznali, a už žehlili krkolomný začátek svého vztahu.

Konečně se Moore usmál, a rázem vypadal mladší a přístupnější. „Mám hlad jako vlk,“ řekl. „Dej sem to jídlo.“

Rizzoliová se smíchem vešla do domu. Byla tam poprvé, a tak byla zvědavá, jak to uvnitř vypadá. Všude byl znát ženský dotek; chintzové záclony, na stěnách květinové akvarely. Tohle nečekala. Oproti tomu byl její byt vizitkou slaměného vdovce.

„Pojďme do kuchyně,“ řekl Moore. „Mám tam všechny papíry.“ Vedl ji přes obývací, kde stál spinet.

„Páni! Ty na to umíš hrát?“ zeptala se ho Rizzoliová.

„Ne. Patří Mary. Nemám hudební sluch.“ Patří Mary. Přítomný čas. Napadlo ji, že Moorův dům působí ženským dojmem snad právě proto, že se tu vůbec nic nezměnilo a jenom se čeká na návrat paní domu. Na pianě byla vystavená

fotka Moorovy ženy. Byla opálená, usměvavá a vlasy jí vlály ve větru. Mary, jejíž chintzové záclony stále visely v domě, kam už se nikdy nevrátí.

V kuchyni položila Rizzoliová jídlo na stůl, vedle štosu desek. Moore mezi nimi zalovil a jedny vytáhl.

„Lékařská zpráva Eleny Ortizové z pohotovosti,“ řekl a podal jí to.

„To vyhrabala Cordellová?“

Ironicky se na ni usmál. „Zdá se, že mě obklopují ženy mnohem schopnější než já.“ Rizzoliová otevřela desky a uviděla fotokopii lékařské škrábanice. „Nechal sis tohle přeložit?“

„Je tam v podstatě to, co jsem ti řekl po telefonu. Byla znásilněná, ale policii to neoznámila. Nenechala si udělat výtěr, takže vzorek DNA nemáme. Neřekla to ani svým rodičům.“

Rizzoliová zavřela desky a položila je na hromadu ostatních papírů. „To je sranda, Moore. Máš tu stejnej bordel jako já. Taky se nemám kde najíst.“

„Už ti to taky začalo řídit život?“ řekl Moore a začal odklízet nepořádek na stole.

„Jakej život? Tenhle případ je to jediný, co mám. Spím, jím a pracuju. A když se na mě náhodou usměje štěstí, tak před spaním strávím hodinku se svou starou kamarádkou telinou.“

„A co přítel?“

„Přítel?“ zašeptala Rizzoliová a vyložila na stůl jídlo, ubrousky a čínské hůlky. „No fronty na mě zrovna nestojí.“

Vzápětí si uvědomila, jak sebelitostně to vyznělo. Vůbec to tak nemyslela, a proto ihned dodala: „Já si nestěžuju. Když potřebuj u o víkendu pracovat, tak mi za to aspoň nikdo nenadává. Nesnáším kňouraly.“

„Vůbec mě to nepřekvapuje; jsi přesný opak. To jsi mi, mimochodem, taky dala dnes jasně najevo.“

„No jo. Už jsem se za to přece omluvila.“ Moore vytáhl z ledničky dvě piva a posadil se naproti ní. Měl vyrolované rukávy, byl uvolněný. Rizzoliová ho nikdy předtím takhle neviděla. Líbil se jí. Konečně nebyl tím odporným svatým, ale partákem, s kterým může střílet fóry. Kdyby se jen trochu snažil, tak svým šarmem může učarovat lečjakému děvčeti.

„Hele, nemusíš být vždycky tvrdší než ostatní,“ řekl.

„To teda musím.“

„Proč?“

„Protože oni si to nemyslí.“

„Kdo jako?“

„Chlápci jako Crowe nebo nadporučík Marquette.“ Moore pokrčil rameny. „Taková vždycky byli a vždycky budou.“

„Čím to je, že já na ně vždycky narazím?“ Otevřela si pivo a napila se. „Proto jsi první, komu jsem o tom řetízku řekla. Ty se cizím peřím chlubit nebudeš.“

„To je docela smutný, jestli jde o to, kdo za co kdy dostane pochvalu.“ Rizzoliová vzala do ruky hůlky a pustila se do kuřecího kung-paa. Pálilo přesně tak, jak to měla ráda. Hodně.

Rizzoliová totiž nebyla žádné ořezávátko, ani když šlo o čili papričky.

Po chvíli znovu spustila: „První velkej případ, na kterém jsem dělala na mravnostním, vyšetřovalo pět chlapů a já. Když jsme to rozlouskli, proběhla tisková konference. Byla tam televize, novináři, prostě se všim všudy. A víš, co se stalo? Zmínili jména úplně všech, kteří byli v týmu, kromě mě. Prostě mě z toho vyšachovali.“ Znovu se napila. „Dělám všechno pro to, aby se to už nikdy nestalo. Vy chlapi! Věnujete veškerou pozornost případu a důkazům, zatímco já ztrácím spoustu energie jenom tím, aby mě vůbec někdo slyšel.“

„Já tě slyším dobře, Rizzoliová.“

„To je moc hezká změna.“

„A co Frost? S ním máš taky problém?“

„Frost je v pohodě. Manželka si ho dobře vycvičila.“ Oba se tomu zasmáli. Ten, kdo někdy zaslechl Frostovo ano, miláčku, ne, miláčku, nemohl vůbec pochybovat o tom, kdo je v jejich domácnosti šéfem.

„Právě proto to moc daleko nedotáhne,“ řekla Rizzoliová. „Nemá v sobě dost ohně. Je takovej rodnínej typ.“

„Na tom přece není nic špatného. Sám bych jím rád byl.“ Rizzoliová vzhledla od kartonové krabičky s jídlem, jenže Moore se neřadil na ni, ale na řetízek. V jeho hlase byla bolest a ona nevěděla, co má na to říct. Raději mlčela.

Ulevilo se jí, když Moore začal mluvit zase o případu.

V jejich světě byla vražda bezpečným tématem konverzace.

„Něco tu nehraje,“ řekl. „Nedává mi to smysl s těma šperkami.“

„Bere si je jako suvenýr. Není to tak neobvyklé.“

„Ale jaký má suvenýr smysl, když ho vzápětí dáš někomu jinému?“

„Někteří násilníci ukradnou své oběti šperk a pak ho dají své přítelkyni nebo manželce. Vzrušuje je, že ho má na těle a že oni jsou jediní, kdo ví, odkud je.“

„No ale tehle grázl dělá něco jiného. Nechává ten suvenýr na dalším místě činu. Pak už nemá šanci ho vidět, aby si tím připomínal vzrušení ze zabití. Nevidím v tom pro něj žádný zisk.“

„A co jako symbol vlastnictví? Pes si taky značkuje svoje území. On si tím šperkem zase značkuje svou další oběť.“

„Ne. V tom bude něco jiného.“ Moore vzal ze stolu pytlík s řetízky a držel ho chvíli v dlani, jako by se mu tím měl ozřejmit jeho účel.

„Hlavní je, že jsme přišli na vzorec,“ řekla Rizzoliová. „Víme přesně, co máme čekat na dalším místě činu.“

Moore se na ni zadíval. „Právě jsi na to kápla.“

„Na co?“

„On si neznačkuje další oběť, ale další místo činu.“ Rizzoliová se zamyslela. Vtom pochopila ten rozdíl.

„Kristepane. Tím, že označí místo činu...“

„Přesně tak. Tohle není suvenýr. Ani známka vlastnictví.“ Moore položil řetízek na stůl. Oba hleděli na ten kousek

zlata, který obepínal hrdla dvou zavražděných žen.
Rizzoliová se zachvěla hrůzou. „Je to jeho vizitka,“ pronesla tiše.
Moore přikývl. „Chirurg si s námi chce povídat.“

Místo ostrých větrů a nebezpečných proudů.

Tak ve své knize Mytologie popsala Edith Hamiltonová řecký přístav Aulis. Právě tam leží ruiny chrámu bohyně lovu Artemidy. Právě tam se shromáždily tisíce černých řeckých lodí, aby odtud zaútočily na Tróju. Leč vál tehdy severní vítr a loď nemohly vyplout. Vítr pak neustal po mnoho dní a řeckou armádu krále Agamemnóna zmohl hněv a netrpělivost. Jakýsi věstec odhalil důvod nepříznivých větrů: byla to bohyně Artemis, která se hněvala, že Agamemnón zabil její milované zvíře, divokého zajíce. Řeckým lodím znemožnila plavbu až do té doby, dokud Agamemnón nesplatí svůj dluh obětí nejvyšší: životem své dcery Ifigenie.

A tak pro ni Agamemnón poslal, s tím, že je přichystána její svatba s Achillem. Ifigenie neměla tušení, že ji místo sňatku čeká smrt.

Ten den, kdy jsme se spolu procházeli na pláži blízko Aulidy, žádné severní větry neduly. Moře bylo klidné a mělo barvu zeleného skla, zatímco na chodidlech nás pátil písek tak horký a bílý jako popel. Jak jsme záviděli řeckým chlapcům, že se naboso prohánějí po pobřeží! Ačkoli naše choulostivá chodidla na horkém písku trpěla, vyžívali jsme se v tom. Chtěli jsme být jako ti chlapci. Chtěli jsme chodidla tvrdá jako podrážky. Jak jinak dosáhnout takového mozolu než skrze bolest a vytrvalost?

Večer, když se trochu ochladilo, jsme se prošli do chrámu bohyně Artemidy.

Procházeli jsme se mezi prodlužujícími se stíny, až jsme přišli k oltáři, kde byla obětována Ifigenie. Ačkoliv se modlila a křičela „Otče, ušetři mě!“, válečníci ji přesto donesli na obětní místo. Položili ji na kámen a nastavili její bílé hrdlo ostré čepeli. Dramatik Euripidés napsal, že Atreovi vojáci, a s nimi celá armáda, hleděli do země. Nechtěli vidět, jak její panenské tělo krvácí. Nechtěli být svědky té hrůzy.

Jak já bych se díval! Ty jistě taky. A jak dychtivě!

Představoval jsem si ty mlčící šiky vojáků shromážděných na jejím popravišti. Slyšel jsem dunění bubnů provávající průvod smrti, temné, nikoli živé jako při svatebním veselí. Viděl jsem, jak se klikatí směrem k lesíku. Dívku bílou jako labuť po obou stranách doprovázeli vojáci a kněží. Bubnování ustalo.

Nesli ji na oltář a ona křičela.

V mé vizi je to Agamemnón sám, kdo na její hrdlo přitlačí nůž. Proč by se tomu jinak říkalo oběť, kdyby to nebyl on, kdo prolíje její krev? Vidím, jak přistupuje k oltáři, kde leží jeho dcera s jemným krkem obnaženým na odív.

Prosí o život, leč marně.

Kněz ji chytne za vlasy a stáhne hlavu dozadu. Pod bílou kůži na krku jí pulzuje tepna. Agamemnón stojí vedle ní a hledí do tváře, již miluje. V jejích žilách koluje jeho krev. V jejích očích vidí sebe. Když jí podřízne hrdlo, řezá do vlastního těla.

Zvedne nůž. Vojáci jak sochy jen mlčky přihlížejí. Pulz na dívčině krku se třepotá.

Artemis žádá svou oběť a Agamemnón ji musí poslechnout.

Přitlačí ostří nože na krk a řízne.

Fontána rudé krve stříká na jeho obličej jako horký déšť.

Ifigenie je stále naživu, oči má zvrácené hrůzou, z hrdla jí tryská krev. Lidské tělo má v sobě pět litrů krve. Trvá to chvíli, než se veškerý rezervoár vyprázdní jediným otvorem.

Krev proudí tak dlouho, dokud pumpuje srdce. Mozek je funkční ještě minimálně několik vteřin, snad i minutu. Končetiny sebou trhají.

Při posledních úderech srdce se před zraky Ifigenie zatáhne nebe. Na obličejí cítí hřejivé teplo vlastní krve. Staří Řekové tvrdí, že severní vítr ustal téměř okamžitě poté. Artemis byla uspokojena. Řecké lodě vypluly, armády bojovaly, a Trója padla. V kontextu válečného krveprolití byla smrt jedné panny zanedbatelná.

Nicméně, když se řekne trojská válka, tak mně se nevybaví dřevěný kůň, řinkot zbraní nebo tisíce černých lodí s napnutými plachtami. Já mám před očima obraz dívčího těla, jež je odkrvené doběla. Vedle ní stojí její otec a v ruce drží zakrvavenou dýku.

Urozený Agamemnón se slzami v očích.

Kapitola 7

„Pulzuje to,“ řekla sestra.

Catherine hleděla na muže ležícího na stole v úrazovně a hrůzou jí vysychalo v krku. Jeho hrud' byla probodnuta třicet centimetrovou železnou tyčí. Jedna medička už omdlela a tři sestry u toho bezradně postávaly v němém úžasu. Tyč byla zaražena hluboko do prsou a pulzovala v rytmu srdce.

„Jaký je tlak?“ zeptala se Catherine.

Manžeta tlakoměru se sevřela a se zasyčením zase uvolnila.

Její hlas okamžitě všechny probral.

„Sedmdesát na čtyřicet. Pulz sto padesát!“

„Pusťte obě infuze naplno!“

„Připravte tác na torakotomii.“

„Zavolejte někdo doktora Falka. Potřebuji pomoc.“ Catherine si oblékla chirurgický plášť a natáhla rukavice. Dlaně měla úplně zpoceně. Skutečnost, že tyč v jeho hrudi pulzovala, jí říkala, že je zaražená až k srdci, nebo ještě hůř přímo do něj. Nejhorší, co by mohla udělat, by bylo tyč vytáhnout. Mohla by tím zprůchodnit díru, již by do pár minut vykrvácel.

Záchranáři se rozhodli správně: zavedli mu infuzi, intubovali ho a převezli na pohotovost s tyčí v prsou. Zbytek nechali na ní.

Ještě než stačila sáhnout pro skalpel, rozrazily se dveře. Byl to doktor Falco a Catherine vydechla úlevou. Spěchal s pohledem již upřeným na pacientovu hrud', v níž se jako klín v srdci upíra vyjímal železná tyč.

„Tak tohle se hned tak nevidí,“ prohlásil Peter.

„Tlak prudce klesá!“ vykřikla sestra.

„Nemáme čas dělat bypass. Musíme dovnitř,“ oznámila Catherine.

„Hned jsem u tebe,“ řekl Peter, otočil se a téměř ležérním tónem pronesl: „Mohu poprosit o plášť?“ Catherine bleskurychle provedla anterolaterální incizi, čímž získala nejlepší přístup k hrudním orgánům. Peterův příchod ji dodal klid. Nejen že tak měla o dvě ruce víc, ale hlavně měla při sobě jeho. Byl schopen vejít na sál a jediným letným pohledem zhodnotit situaci. Na sále nikdy nezvýšil hlas, nikdy neztratil nervy. Bylo pět let zkušenější než Catherine a právě kritické případy jako tento prokazovaly jeho schopnosti.

Peter zaujmul místo naproti Catherine a soustředil svůj modrooký pohled na ránu. „Dobrá. Bavíme se?“

„Trháme se smíchy.“ Hned se pustil do práce. Vypadalo to, jako by jejich čtyři ruce tančily a přitom silou otvíraly pacientovu hrud'. Peter a Catherine spolu operovali už tolikrát, že navzájem znali své potřeby i pohyby. Uměli napřed odhadnout, co má ten druhý v úmyslu, a rychle se přizpůsobit.

„Jak se to stalo?“ zeptal se klidně Peter, zatímco kolem stříkala krev a on nasazoval hemostat.

„Pracoval na stavbě. Zakopl, spadl a takhle se prošpikoval.“

„To ti může zkazit den. Burfordův retraktor, prosím.“

Retraktor přistál v jeho ruce. „Burford.“

„Jak jsme na tom s krví?“

„Čekáme na 0 negativní,“ odpověděla mu sestra.

„Má teď doktor Murata službu?“

„Jeho bypassový tým je už na cestě.“

„Potřebujeme získat trochu času. Jaký je pulz?“

„Sinusová tachykardie, sto padesát.“

„Systolický spadl na padesát!“ Catherine se na Petera zadívala. „Nemáme čas čekat na bypass,“ řekla.

„Tak uvidíme, co zmůžeme sami.“ V sále nastalo ticho; Peter se díval do otevřené hrudi.

„Kristepane,“ řekla najednou Catherine. „Je v srdci.“ Špička tyče protrhla srdeční stěnu a srdce každým úderem krvácelo okrajem kolem ní. Krev zaplavovala hrudní dutinu.

„Když ji vytáhneme, budeme tu mít gejzír.“

„Už tak to krvácí kolem tyče.“ Sestra zahlásila: „Systolický kolabuje!“

„Tak jo,“ řekl Peter bez jediného náznaku paniky nebo strachu. Obrátil se na sestru a požádal ji: „Můžete mi někde splasit Foleyho katétr, šestnáctku, s třicítkovým balonkem?“

„Co jste to říkal, pane doktore? Foleyho?“

„Jo jo. Močový katétr.“

„A k tomu budeme potřebovat stříkačku s deseti kubíky fyziologického roztoku,“ dodala Catherine. „Připravte si ji, já vám řeknu, kdy.“ Catherine a Peter si žádné instrukce dávat nemuseli; oba věděli, jaký je plán.

Sestra podala Peterovi Foleyho katétr uzpůsobený k odsávání moči z měchýře. Ale on se ho chystal použít na něco úplně jiného.

Podíval se na Catherine. „Tak, ready?“

„Jasně.“ Catherine sledovala Petera, jak bere do rukou železnou tyč, a pulz se jí zrychloval. Jemně ji vytáhl ze srdce. Z rány okamžitě vytryskl gejzír krve. Catherine bez prodlení zavedla do otvoru katétr.

„Nafoukněte balonek!“ přikázal Peter.

Sestra zmáčkla stříkačku a vpustila do balonku na špičce katétru fyziologický roztok.

Peter zavedl balonek do srdeční síně, čímž se krvácení téměř okamžitě stáhlo na nepatrný pramínek.

„Tlak?“ zvolala Catherine.

„Systolický padesát. Právě přivezli krev; už se to připravuje.“

Catherine, stále se srdcem až v krku, se podívala na Petera. Za ochrannými brýlemi na ni mrkl.

„To byla sranda, ne?“ řekl a natáhl se pro svorku s jehlou. „Chceš mít tu čest?“

„Mileráda,“ odpověděla mu Catherine.

Peter jí podal jehlu. Catherine musela sešít okraje trhliny a vytáhnout katétr těsně před stažením. Za každým hlubokým stehem cítila Peterův pochvalný pohled. Její tvář zářila vítězstvím. Cítila to v kostech: tenhle pacient bude žít.

„Skvělý začátek dne, co?“ řekl Peter. „Takhle pěkně se porvat s hrudníkem. Tak na tyhle narozeniny hned tak nezapomenu. Má nabídka na večer stále platí. Co ty na to?“

„Mám službu.“

„Ames to za tebe vezme. Pojd'. Dáme si večer a půjdeme si zatancovat.“

„Já myslela, že mě zveš na výlet letadlem.“

„Tvé přání je mým rozkazem! Víš co? Uděláme si sendviče a já přinesu pívko.“

„Ha! Já věděla, že jseš drzgrešle.“

„Catherine, já to myslím vážně.“

Cítila, že se v jeho hlase něco změnilo. Vzhledla a zjistila, že na ni upřeně hledí. Na sále nikdo ani nedutal a bylo jasné, že všichni napjatě čekají, jak to dopadne. Zdalipak nepřístupná doktorka Cordellová konečně podlehe šarmu pana doktora Falka?

Catherine provedla další steh. Myslela přitom na to, jak ráda má Petera jako kolegu a jak se navzájem respektují. Nechtěla, aby se to změnilo. Nechtěla ohrozit cenné přátelství tím, že by nakročila směrem k intimě a třeba to nevyšlo. Ale jak moc se jí stýskalo po dobách, kdy si s radostí vyrazila ven! Noc byla něco, na co se člověk těšil; ne že z toho měl hrůzu.

Bylo тихо jak v kostele. Všichni čekali.

Konečně se Catherine na něj podívala. „Vyzvedni mě v osm.“

Catherine si nalila skleničku Merlotu a postavila se k oknu. Popíjela víno a dívala se do tmy. Slyšela smích a na Commonwealth Avenue zahlédla několik lidí na procházce. Módní Newbury Street byla za rohem. V létě byla čtvrť Back Bay magnetem pro turisty. Hlavně kvůli tomu si Catherine zvolila tohle bydlení. Vědomí, že kolem je stále plno lidí, jí dávalo klid. Nevadilo, že je neznala. Smích a zvuk hudby znamenal, že není ani sama, ani na osamocené místo.

A přesto stála u zavřeného okna, popíjela svou samotářskou sklenku vína a snažila se přesvědčit o tom, že je připravená připojit se ke zbytku světa.

Ten svět jí Andrew Capra ukradl.

Položila dlaň na okenní tabulku a prsty se zapřela tak, jako by chtěla prorazit stěnu svého sterilního vězení. Rychle do sebe hodila poslední lok vína a sklenku odložila na okenní parapet. Už nechci být obětí, pomyslela si. Nenechám ho vyhrát.

Odešla do ložnice a začala studovat možnosti svého šatníku. Nakonec vytáhla zelené hedvábné šaty a oblékla si je. Kdy je měla naposled na sobě? Už si ani nepamatovala.

Z vedlejší místnosti se ozvalo veselé hlášení jejího počítače: „Máte poštu!“ Ignorovala ho, a místo toho se šla do koupelny nalíčit. Válečné pomalování, napadlo ji, když obtahovala rty červenou rtěnkou a na řasy nanášela černou barvu. Potřebovala masku odvahy, aby ten svět ustála. Každý tah pudrovacím štětcem jí přidával na sebevědomí. Nakonec hleděla v zrcadle do tváře ženy, kterou skoro nepoznávala. Naposledy ji viděla před dvěma roky.

„Vítej zpátky,“ pozdravila a usmála se.

Zhasla v koupelně a vrátila se do obýváku. Její nohy si po dlouhé době opět zvykaly na mučící vysoké podpatky.

Peter měl zpoždění; bylo čtvrt na devět. Vzpomněla si na „Máte poštu!“, a tak odešla do ložnice, kde měla počítač.

Měla jeden e-mail od někoho, kdo si říkal dr. Koumák, a týkalo se to zprávy z laboratoře. Otevřela ho.

Dr. Cordellová, posílám Vám fotografie z patologie, které Vás možná budou zajímat.

Odesílatel se nepodepsal. Posunula kurzor na ikonu „otevřít soubor“, ale s prstem na myši začala váhat. Neznala odesílatele a normálně by něco takového neotvírala. Na druhou stranu se to zjevně týkalo její práce a oslovilo ji to jejím jménem.

Zmáčkla „otevřít“.

Na obrazovce se objevila barevná fotografie.

Catherine zalapala po dechu a vyskočila ze židle, až ji převrátila. Zavravorala dozadu, rukou si zakrývala ústa.

Pak se rozběhla k telefonu.

Thomas Moore stál ve dveřích a upřeně na Catherine hleděl. „Máte tam ještě tu fotku?“

„Nechala jsem to tak.“ Catherine uhnula stranou, aby mohl vejít dovnitř. Moore byl formální: policajt za všech okolností. Hned zaregistroval muže, který stál v ložnici vedle počítače.

„Tohle je doktor Peter Falco,“ řekla Catherine. „Můj kolega z oddělení.“

„Pane doktore,“ kývl Moore a potřásl si rukou.

„Chtěli jsme jít s Catherine na večeři,“ řekl Peter.

„Zdržel jsem se trochu v nemocnici. Přišel jsem těsně před vámi a...“ Odmlčel se a pohlédl na Catherine. „Večeře asi nebude, co?“ Catherine lehce přikývla.

Moore zasedl k počítači, kde se mezitím na monitoru objevila barevná tropická ryba. Kliknul myší.

Na obrazovce se znovu vyjevila fotografie.

Catherine se okamžitě otočila a odešla k oknu. Schoulila se do sebe a snažila se vyhnat ten obraz z hlavy. Slyšela, jak Moore vytūkává něco na klávesnici. Pak slyšela, jak telefonuje a říká: „Teď jsem vám to přeposlal. Už jste to dostali?“ Tma před jejím oknem byla najednou bez jediného zvuku. To už je tak pozdě? napadlo ji. Dívala se do prázdných ulic a nemohla uvěřit, že před necelou hodinou byla odhodlaná se vrátit do světa.

Teď chtěla jediné zamknout všechny dveře a schovat se.

„Ksaku, kdo ti mohl něco takového poslat? Je to zvrácený,“ ozval se Peter.

„Raději o tom nechci mluvit,“ řekla Catherine.

„Ty už jsi předtím něco takového dostala?“

„Ne.“

„Tak proč ta policie?“

„Petere, prosím tě, přestaň. Nechci o tom mluvit.“

Chvilí bylo тихо. Pak: „Chceš spíš říct, že o tom nechceš mluvit se mnou, ne?“

„Ne teď. Ne dneska.“

„Ale policii to snad řekneš?“

„Doktore Falco,“ řekl Moore, „bylo by lepší, kdybyste teď odešel.“

„Catherine, co chceš ty?“

Catherine slyšela v jeho hlase zklamání, ale neotočila se k němu. „Běž, prosím.“

Peter na to už neodpověděl. Catherine jenom slyšela cvaknutí vchodových dveří. Pak bylo dlouho тихо.

„Vy jste mu neřekla o Savaně?“ zeptal se Moore.

„Ne. Neměla jsem na to odvahy.“ Znásilnění je příliš intimní a choulostivé na to, aby se o něm mluvilo. Dokonce i s někým, kdo vás má rád.

Zeptala se: „Kdo je ta žena na fotce?“

„Doufal jsem, že ji znáte vy.“

Catherine zavrtěla hlavou. „Ani nevím, kdo to poslal.“

Moore vstal ze židle a položil jí ruku na rameno. Přes šaty cítila teplo jeho dlaně. Ještě neměla šanci se převléknout, a tak tam stála vyparáděná na velký večer. Nápad vyrazit si do města jí teď připadal absurdní. Na co, proboha, myslela? Že se může vrátit do normálu, jako by se nic nestalo? Že může být zase jako ostatní? Celá?

„Catherine,“ řekl Moore. „Musíte mi k té fotce něco říct.“ Stiskl jí rameno a Catherine došlo, že ji oslovil křestním jménem. Stál tak blízko ní, že cítila na vlasech jeho horký dech. Ale nebála se. Dotek jakéhokoli jiného muže by vnímala rušivě, ale Moore jí byl skutečně oporou.

Přikývla. „Pokusím se.“ Moore přitáhl k počítači další židli a usedli. Catherine se musela přinutit, aby na fotografii vůbec pohlédla.

Žena na ní měla kudrnaté vlasy, rozhozené na polštáři jako vývrtky. Ústa měla přelepená stříbrnou lepicí páskou a oči otevřené, bdělé. Odrážel se v nich záblesk fotoaparátu. Fotografie ji zabírala od pasu nahoru. Byla nahá a připoutaná k posteli. „Znáte ji?“ zeptal se Moore.

„Ne.“

„Je na fotografii něco, co je vám povědomé? Ta místnost, nebo nábytek?“

„Ne. Ale...“

„Co?“

„Přesně tohle udělal mně,“ zašeptala. „Andrew Capra mě taky vyfotil. Přivázel mě k posteli...“ Catherine polkla. Cítila se tak ponížena, jako by to bylo její tělo, na které se Moore díval. Uvědomila si, že má přes prsa skřížené ruce, aby zamezila jakémukoli dalšímu ublížení.

„Ta složka byla poslána v sedm padesát pět večer. Jméno odesílatele, dr. Koumák, říká vám to něco?“

„Ne.“ Catherine se znovu zadívala na ženu, která hleděla do kamery a měla červené panenky od blesku. „Je při vědomí. Ví, co ji čeká. O to mu jde. Chce, aby byla vzhůru, aby cítila všechnu bolest. Musíte zůstat při vědomí, jinak si to neužije...“ Ačkoli mluvila o Caprovi, nějak sklouzla do přítomného času, jako by byl naživu.

„Jak si myslíte, že získal vaši e-mailovou adresu?“

„Nevím. Nevím, kdo to je.“

„Ale poslal to vám, Catherine. On ví, co se vám v Savaně stalo. Napadá vás někdo, kdo by mohl tohle udělat?“ Jenom jeden člověk, pomyslela si. Ale ten je mrtvý.

Andrew Capra je mrtvý.

Moorovi zazvonil telefon. Catherine se lekla a trhla sebou. „Ježiši,“ řekla rozklepaně a sesula se níž do židle.

Moore se zvedl. „Ano, teď jsem s ní...“ Chvilí poslouchal a pak se náhle otočil na Catherine. Způsob, kterým se na ni díval, jí naháněl hrůzu.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Inspektorka Rizzoliová. Zjistila, odkud byl poslán ten e-mail.“

„Kdo to poslal?“

„Vy.“ Bylo to stejné, jako kdyby jí nafackoval. Jen nevěřicně kroutila hlavou, neschopná slova.

„Jméno dr. Koumák vzniklo dnes večer s použitím vašeho účtu na America Online,“ řekl Moore.

„Ale já mám účty dva. Jeden osobní –“

„A ten druhý?“

„Pro práci, pro potřebu během...“ Odmlčela se. „Kancelář. On použil počítač v mé kanceláři.“

Moore si přiložil sluchátko k uchu. „Slyšelas to, Rizzoliová?“ Po chvilce: „Sejdeme se tam.“

Rizzoliová na ně čekala v nemocnici před dveřmi na oddělení doktorky Cordellové. Na chodbě se mezitím vytvořila skupinka složená z hlídače objektu, dvou policistů a několika mužů v civilu. Detektivové, dovtipila se Catherine, když je uviděla.

„Celé jsme to prohledali, ale už byl dávno pryč,“ řekla Rizzoliová.

„Takže tu určitě byl?“ ujistoval se Moore.

„Oba počítače jsou zapnuté. Na přihlašovací stránce America Online je skutečně jeho jméno, dr. Koumák.“

„Jak se dostal dovnitř?“

„Zámek není poškozený. Každopádně, na oddělení mají vstup zaměstnanci smluvní úklidové firmy, kteří mají svoje vstupní klíče. Ne a pak tu jsou samozřejmě vlastní zaměstnanci oddělení.“

„Máme účetní, recepční a dva asistenty,“ řekla Catherine.

„A pak jste tu vy a doktor Falco.“

„Ano.“

„Tak to už je šest klíčů, které si někdo mohl půjčit nebo ukrást,“ dodala Rizzoliová bryskně. Catherine byla nesympatická a napadlo ji, zdali je to vzájemné.

Rizzoliová mávnutím naznačila, aby se šlo dovnitř.

„Doktorko Cordellová, projdeme všechny místnosti na vašem oddělení. Snažte si všimnout, jestli něco nechybí. Hlavně se ničeho nedotýkejte, ano? Ani dveří, ani počítače. Potřebujeme sejmut otisky.“ Catherine se podívala na Moora, který ji mezitím vzal ochranní sklo kolem ramen. Společně pak vešli dovnitř. V čekárně strávili jenom pár vteřin a

prošli rovnou do recepcce, kde byl účetní počítač. Byl zapnutý, ale disketa v něm nebyla. Pachatel za sebou nic nenechal.

Moore ťuknul tužkou na myš a na monitoru se objevila hlavní stránka America Online. V okýnku na přihlášení bylo vyplněné jméno dr. Koumák.

„Máte pocit, že se tu něco změnilo?“ zeptala se Rizzoliová.

Catherine zavrtěla hlavou.

„Dobře, tak pojďme k vám do kanceláře.“ Se srdcem v krku je Catherine vedla chodbou kolem dvou ošetřoven. Vešli do kanceláře a její pohled okamžitě vylétl nahoru ke stropu. Catherine se zajíkla a zavravorala dozadu, Moorovi rovnou do náruče. Ten ji chytil a podržel, než našla rovnováhu.

„Takhle jsme to našli,“ řekla Rizzoliová a prstem ukázala na stetoskop, který visel na lustru. „Takhle tam visel. Předpokládám, že to není místo, kam si ho normálně odkládáte.“

Catherine zavrtěla hlavou a ztlumeným rozklepaným hlasem dodala: „On už tu byl předtím.“

Rizzoliová napjatě zúžila oči. „Kdy?“

„Během posledních pár dní. Pořád se mi něco ztrácelo, nebo objevovalo na divných místech.“

„Co to bylo za věci?“

„Například ten stetoskop. Nebo plášť.“

„Rozhlédněte se kolem,“ řekl Moore a něžně ji postrčil vpřed. „Změnilo se tu ještě něco?“ Catherine přejela očima knihovnu, stůl, kartotéku. Tohle byl její soukromý prostor, všechno si tu uspořádala sama. Věděla, kde má co najít, a naopak, kde něco nemá co dělat.

„Počítač je zapnutý,“ řekla. „Já ho vždycky vypínám, když odcházím.“ Rizzoliová klepla na myš a i tu se objevila hlavní stránka America Online. V okýnku pro přihlášení bylo napsáno její jméno: CCord.

„Tak takhle asi získal vaši adresu,“ řekla Rizzoliová. „Stačilo zapnout váš počítač.“

Catherine hleděla na klávesnici. Ty ses dotýkal těch kláves, seděl na její židli.

Moorův hlas ji vyrušil.

„Tak co, chybí něco?“ zeptal se jí. „Je pravděpodobnější, že to bude něco malého, ale velmi osobního.“

„Jak to víte?“

„To je jeho vzorec chování.“

Takhle se to stalo těm ostatním ženám, napadlo ji. Těm ostatním obětem.

„Může to být něco, co nosíváte při sobě,“ řekl Moore.

„Něco, co je čistě vaše. Šperk. Hřebínek. Nebo přívěšek na klíče.“

„Panebože.“ Catherine okamžitě vzala za horní šuplík stolu a jedním trhnutím ho otevřela.

„Hej!“ vzkřikla Rizzoliová. „Řekla jsem, na nic nesahat!“ Ale Catherine už měla ruce v šuplíku a horečně přehazovala jeho obsah. „Nejsou tady.“

„Co vám chybí?“

„Měla jsem tam duplikáty klíčů.“

„Od čeho?“

„Od auta, od mojí skřínky tady v nemocnici...“ Catherine se na chvíli odmlčela, protože jí vyschlo v krku. „Jestli má klíček od skřínky, tak mi možná taky prošel kabelku.“ Bezradně se podívala na Moora. „Mám tam klíče od bytu.“

Když se Moore vrátil do nemocnice, v kanceláři Catherine se pořád ještě snímaly otisky.

„Uložil s ji hezky do postýlky?“ zeptala se Rizzoliová.

„Dneska bude spát v pokoji na pohotovosti. Nechci, aby se vracela domů, dokud to nebude úplně bezpečné.“

„Ach tak. A zámky jí budeš měnit ty osobně, co?“

Moore se zamračil; její tón se mu vůbec nelíbil. „Něco tě žere?“

„Ne. Je moc hezká.“ Je mi to jasné, pomyslel si Moore a unaveně vydechl.

„Je tak otřesená, ublížená,“ řekla Rizzoliová. „Někdo ji přece musí ochraňovat, starat se, vid?“

„A není to snad naše práce?“

„Tak ono jde o práci?“

„Nebudu se s tebou o tom bavit,“ odsekl Moore a odešel pryč.

Rizzoliová se na něj zavěsila jak stopařský pes a následovala ho na chodbu. „Ksaku Moore, vždyť se to celé točí kolem ní. My nevíme, jestli nám říká pravdu. Hlavně mi neříkej, že sis s ní něco začal.“

„Nic jsem si s ní nezačal.“

„Nejsem slepá.“

„A co přesně vidíš, prosím tě?“

„Vidím, jak se na ni koukáš. Vidím, jak se ona kouká na tebe. Vidím detektiva, kterej přestává bejt objektivní.“ Odmlčela se a pak dodala: „A kterej si nabije hubu.“ Kdyby byla zvýšila hlas nebo to řekla nevraživě, tak by jí to asi vrátil. Jenže ta poslední slova Rizzoliová řekla úplně tiše, a Moore se s ní nedokázal hádat.

„Tohle bych neřekla každému,“ řekla Rizzoliová. „Ty jseš dobrý chlap. Kdyby to byl Crowe, nebo nějaký jiný hovado, tak řeknu jasně, utrap se, je mi to putna. Ale ty mi nejsi fuk a nechci, aby sis ublížil.“ Chvilí si jeden druhého měřili pohledem. Moore se trochu styděl, že se nedokáže odpoutat od toho, jak Rizzoliová vypadá. Ať byla jakkoli bystrá, horečně pracovitá a ctižádostivá, on nedokázal nemyslet na to, jak je tuctová a jak otřesné jsou její kalhoty. Svým způsobem nebylo nic lepší než Darren Crowe, než ti pitomci, kteří mají potřebu strkat jí tampony do pítí. Její respekt si nezasloužil.

Někdo si za nimi odkašlal. Moore s Rizzoliovou se otočili a ve dveřích uviděli policejního technika.

„Žádné otisky jsme nenašli,“ řekl. „Poprášil jsem oba dva počítače. Klávesnice, myši, disketové jednotky. Všechno po sobě utřel.“

Rizzoliové začal zvonit telefon. Než ho zvedla, pronesla: „A co jsme čekali? Není přece debil.“

„A co na dveřích?“ zeptal se Moore.

„Něco tam bylo,“ odpověděl technik. „Ale s tím, kolik tady chodí lidí – pacienti, doktoři, sestry –, si myslím, že na nic nepřejdeme.“

„Moore, jdeme,“ zahlásila Rizzoliová, když zavěsila telefon.

„Kam?“

„Na ústřednu. Brody volal, že nám ukáže bezva efekty.“

„Stáhl jsem ji do počítače a prohlídnul ve Photoshopu,“ řekl Sean Brody. „Má velikost tři megabyty, takže je dost detailní; žádný neostrý obrázek, ale kvalitní fotka.“ Brody byl v bostonské policii zaměstnán coby technický génius. Bylo mu třidvacet, neměl zdravou barvu a většinu času trávil válením u počítače s rukou přivařenou k myši. Teď mu za zády stáli Moore, Rizzoliová, Frost a Crowe, a všichni dohromady čekali, co se objeví na obrazovce.

Brody si s obrázkem chvíli hrál a blaženě se u toho uchechtával. Měl nepříjemný smích, trochu jako štěkání šakala.

„Tohle je celý obrázek,“ řekl Brody. „Oběť je připoutaná k posteli, je vzhůru, má otevřené oči, červené od blesku. Přes pusku má nejspíš izolepu. Ale tady, v levém rohu, vidíte okraj nočního stolku. Na něm dvě knížky a na nich budík. Když to zvětšíme, tak je vidět, kolik bylo hodin.“

„Dvě dvacet,“ řekla Rizzoliová.

„Přesně tak. Teď je samozřejmě otázka, jestli ráno nebo odpoledne. Takže sjedeme na horní okraj fotky, kde je roh okna. Závěsy jsou zatažené, ale tady je vidět kousíček, kde je mezi nimi škvíra. Venku je tma. Pokud byl budík nařizený, tak ji vyfotil ve dvě dvacet ráno.“

„Dobře, ale kdy? Který den?“ řekla Rizzoliová. „To mohlo být včera, ale taky před rokem. Ksaku, vždyť ani nevíme, jestli to vůbec byl Chirurg, kdo ji vyfotil.“

Brody se po nich naštvaně ohlédl. „Já jsem ještě neskončil.“

„Dobře, tak co dál?“

„Posuneme si to trochu níž. Podívejte se na její zápěstí. Má je obmotaná páskou. Ale koukněte tady na ten malý tmavý flíček. Co si myslíte, že to je?“ Brody cvakl myši a detail se zvětšil.

„Nevypadá to jako nic,“ řekl Crowe.

„Tak to uděláme ještě větší.“ Znovu klikl a flíček nabral rozpoznatelnou podobu.

„Kristepane,“ řekla Rizzoliová. „Je to koník. To bude ten náramek Eleny Ortizové!“

Brody se otočil na své diváky s úsměvem od ucha k uchu. „Jaký jsem?“

„Je to on,“ řekla Rizzoliová. „Je to Chirurg.“

„Ukaž mi ještě jednou ten noční stolek,“ řekl Moore.

Brody vrátil zpět celý náhled a zaměřil kurzor na spodní levý roh. „Co chcete vidět?“

„Budík nám napověděl, že bylo za deset minut půl třetí. A pod tím budíkem jsou dvě knihy. Podívejte se na jejich hřbety. Vidíte, jak vrch těch knížek odráží světlo?“

„Jo.“

„Jsou zabalené v igelitu.“

„Jasně...“ řekl tápavě Brody, který vůbec netušil, kam Moore míří.

„Najed' na hřbet té knížky nahoře,“ řekl Moore. „Dá se to přečíst?“ Brody udělal, co mu řekl.

„Je to jedno slovo,“ řekla Rizzoliová. „Začíná na V.“ Brody ťukl na myš ještě jednou, aby se dostal blíž.

„V, dál to nepřečtu,“ řekl Moore. „Ale koukněte se na tohle.“ Zaťukal na monitor. „Vidíte tenhle bílý čtvereček?“

„Jasně, už vím, na co myslíš!“ vzkřikla nadšeně Rizzoliová. „Titul. No tak, rychle, potřebujeme název té knížky!“

Brody naposled cvaknul myši.

Moore soustředěně hleděl na monitor a snažil se rozluštit název. Pak se náhle otočil a sáhl po telefonu.

„Co mi nedochází?“ zeptal se Crowe.

„Jmenuje se to Vrabec,“ řekl Moore a zmáčkl ‚O‘ na svém telefonu. „Ten bílý čtvereček je štítek; vsadím se, že to je signatura.“

„To znamená, že ta knížka je z knihovny,“ dodala Rizzoliová.

V telefonu se ozval hlas. „Operátor.“

„Tady detektiv Moore, bostonská policie. Potřeboval bych pohotovostní číslo na bostonskou městskou knihovnu.“

„Jezuiti ve vesmíru,“ zahlásil Frost ze zadního sedadla.

„O tom je ta knížka.“ Moore řídil, měli zapnutou houkačku a řítili se dolů po Centre Street. Cestu jim razily dvě policejní motorky.

„Moje žena je totiž členkou klubu čtenářů, víte,“ řekl Frost. „Říkala mi o té knize.“

„A je to science fiction, nebo co?“ zeptala se ho Rizzoliová.

„To ne. Spíš je to náboženská literatura. Co je podstata Boha, a tak.“

„No tak to čist nemusím,“ řekla na to Rizzoliová. „Znám všechny odpovědi, byla jsem vychovaná jako katolička.“

I Moore se z auta rozhlédl a řekl: „Už jsme blízko.“

Adresa, kterou hledali, se nacházela v západním Bostonu, ve čtvrti Jamaica Plain, mezi Franklinovým parkem a sousedním městečkem Brookline. Jméno znělo Nina Peytonová. Před týdnem si vypůjčila Vrabce z pobočky městské knihovny v Jamaica Plain. Ze všech lidí v Bostonu a okolí, kteří měli tuto knihu půjčenou, byla Nina jediná, kdo ve dvě

hodiny ráno nezvedal telefon.

„Tady to je,“ řekl Moore a zahnul za motorkami doprava na Eliot Street. O blok dál zaparkoval.

Zatímco Moore, Rizzoliová a Frost vystupovali z auta, modrá světla motorek vytvářela poněkud surrealistickou noční atmosféru. Prošli brankou a zamířili k hlavnímu vchodu domu. Uvnitř bylo rozsvícené jedno slabé světlo.

Moore pohledem pokynul Frostovi, ten pochopil, přikývl a šel dozadu.

Rizzoliová zabouchala na dveře a zakřičela: „Policie!“ Počkali několik vteřin.

Rizzoliová zabouchala znovu a silněji. „Slečno Peytonová, tady policie! Otevřete dveře!“

Nikdo neodpověděl. Vtom se ve vysílače ozval křáplavý Frostův hlas. „Tady vzadu je vypáčená okenní síť!“

Moore s Rizzoliovou si vyměnili pohledy a bez jediného slova se dohodli. Moore spodní stranou baterky rozbil skleněnou výplň vedle vchodových dveří, sáhl dovnitř a odemkl.

Rizzoliová vpadla do domu jako první. Byla přikrčená a v ruce držela revolver. Moore šel hned za ní. Cítil, jak mu stoupá adrenalin. Pohotově vnímal vše kolem sebe. Dřevěná podlaha. Otevřená skříň. Vpředu kuchyň, napravo obývací. Na stole rozsvícená lampička.

„Ložnice,“ řekla Rizzoliová.

„Jdeme.“ Běželi chodbou, Rizzoliová vpředu. Očima stíhali kontrolovat koupelnu a ložnici pro hosty, které byly obě prázdné.

Dveře na konci chodby byly pootevřené, ale uvnitř byla tma.

S pistolí v rukou a se srdcem jak zvon se Moore připlížil ke dveřím. Nohou je otevřel dokořán.

Omráčil ho těžký pach krve. Nahmatal vypínač a rozsvítil. Tušil, co uvidí, ale na takovou hrůzu připravený nebyl.

Její břicho bylo rozříznuté a vytékala z něj střeva. Krev z hrdelní rány kapala na zem a vytvářela kaluž.

Moorovi trvalo věčnost, než vstřebal, co viděl. Teprve pak si všiml detailů a uvědomil si jejich důležitost. Krev byla ještě čerstvá, stále kapala. Na stěně nebyla známka toho, že by z jejího hrdla stříkala tepenní krev. Kaluž tmavé, skoro černé krve na zemi stále rostla.

V tu ránu přiskočil k tělu oběti, neohlížel se, kam šlapal.

„Hej!“ zařvala Rizzoliová. „Zanešeš místo činu!“ Moore přitlačil prsty na nedotčenou stranu jejího krku.

Mrtvola otevřela oči.

Můj bože. Ona je naživu.

Kapitola 8

Catherine sebou v posteli škubla. Srdce jí zběsile tlouklo a každý nerv se chvěl strachem, jako by jím procházel elektrický proud. Zírala do tmy a snažila se potlačit hrůzu, která ji prostoupila.

Někdo bouchal na dveře ambulance. „Doktorko Cordellová?“ Catherine poznala hlas jedné ze sester z pohotovosti.

„Doktorko Cordellová!“

„Ano?“ odpověděla.

„Vezou nám sem nějaký vážný úraz! Velká ztráta krve, rány na krku a na břicho. Vím, že na úrazovce má dnes službu doktor Ames, ale ještě tady není. Doktor Kimball potřebuje vaši pomoc.“

„Řekněte mu, že tam hned přijdu.“ Catherine rozsvítila noční lampu a podívala se na hodiny. Bylo tři čtvrtě na tři ráno. Spala jen tři hodiny. Zelené hedvábné šaty měla pořád přehozené přes židli. Vypadaly cize, jako by ani nebyly její, ale nějaké jiné ženy.

Ten sesterský úbor, co si oblékla na spaní, byl cítit potem, ale neměla čas se převléknout. Spletenec vlasů si uvázala do ohonu a v umyvadle si opláchla tvář studenou vodou. Žena, která na ni hleděla ze zrcadla vypadala jako anonymní pacient psychiatrické léčebny. Soustřed se. Na strach nemá čas. Musíš pracovat. Bosé nohy jí vklouzly do kecek, které vystrachala ve skříňce, a s hlubokým nadechnutím vykročila z místnosti.

„Příjezd do dvou minut!“ zakřičela sestra z příjmu. „Ze sanitky hlásí systolický tlak sedmdesát!“

„Paní doktorko, připravují se na jedničku.“

„Kdo tam je?“

„Doktor Kimball a dva praktikanti. Díky bohu, že jste tady. Doktoru Amesovi chcíplo auto a dorazí buhví kdy...“ Catherine rozrazila lítačky na jedničku. Letným pohledem zjistila, že osazenstvo se připravilo na nejhorší. Na třech stojanech visely lahve s infuzemi; svinuté hadičky byly připravené k napojení. Opodál stál kurýr, připravený odnést vzorky krve do laboratoře. Dva lékařští praktikanti stáli každý na jedné straně stolu a svírali v rukou infuzní katétr, zatímco doktor Ken Kimball, který měl v tu noc službu na pohotovosti, právě rozbaloval krabici s nástroji k laparotomii.

Catherine si nasadila chirurgickou čepičku a oblékla se do sterilního pláště. Sestra jí ho zavázala za zády a podržela jí rozevřenou gumovou rukavici. S každým kouskem chirurgické výstroje se jí zvyšovalo sebevědomí. Cítila se silná, všechno měla pod kontrolou. Tady byla zachránce, nikoli obětí.

„Víte o tom případu něco, pane kolego?“ zeptala se Kimballa.

„Napadení. Zranění na krku a v břišní oblasti.“

„Střelné rány?“

„Ne. Bodné.“ Catherine se na chvíli zarazila, než si natáhla druhou rukavici. V žaludku jako by najednou měla kámen. Krk a břicho. Bodné rány.

„Sanitka je tady!“ zařvala sestra mezi dveřmi.

„Jdeme na to!“ řekl Kimball a vykročil směrem k příjmu pacientů.

Catherine už byla ve sterilním oděvu a tak zůstala na místě. Místnost najednou ztichla. Ani praktikanti, kteří se opírali o stůl, ani instrumentářka, která měla Catherine podávat chirurgické nástroje, neřekli jediné slovo. Soustředili se na to, co se dělo za dveřmi.

Slyšeli křičet Kimballa: „Jedem, jedem, jedem!“ Dveře se rozletěly a do místnosti vjelo lehátko s obětí.

Catherine se před očima mihla prostěradla prosáklá krví, chomáč splepených hnědých vlasů a tvář ženy omotaná páskou, která držela v ústech dýchací trubici.

Na jedna-dva-tři přenesli pacientku na stůl.

Kimball odhrnul přikrývku a odhalil torzo oběti.

V tom chaosu si nikdo nevšiml, jak se Catherine hlasitě nadechla. Nikdo si nevšiml, že trhavým krokem poodstoupila od stolu. Vyjeveně se dívala oběti na krk, kde měla přilepený tmavočervený, krví prosáklý obvaz. Podívala se jí na břicho. Narychlo přiložené bandáže se už uvolňovaly a krev stříkala na obnažené slabiny. Všichni se hned vrhli do akce, napojovali ženu na infuzi a EKG a do plic jí vřhali kyslík. Ale Catherine se hrůzou nemohla hnout.

Kimball stáhl bandáž na břicho. Smotky tenkého střeva vyskočily z rány a rozplácly se na stole.

„Tlak na šedesát, pulz sotva hmatatelný! Sinusová tachykardie.“

„Nemůžu jí tam dostat tu infuzi! Kolabují jí cévy!“

„Zkus podklíčkovou!“

„Podej mi další katétr!“

„Ksakra! Celé je to zanešené.“

„Paní doktorko? Doktorko Cordellová?“ Catherine byla pořád jako omráčená. Podívala se na sestru, která se na ni mračila.

„Chcete tampony?“ Catherine polkla a zhluboka se nadechla. „Ano. Tampony a odsávání...“ Otočila se na ženu na stole. Byla to mladá žena. Catherine se připomněl jiný případ, tenkrát v noci v Savaně, kde na takovém stole ležela ona sama.

Nenechám tě zemřít. Nesmí si tě přičíst.

Ze stolu popadla několik tamponů a hemostat. Teď už byla plně soustředěná, jako pravý profesionál. Všechna ta léta strávená na chirurgii ji v mžiku probrala a ona jela jako namazaný stroj. Nejprve se soustředila na ránu na krku, z níž strhla obvazy. Tmavá krev cákala kolem a kapala na zem.

„Karotida!“ řekl jeden z praktikantů.

Catherine přitlačila na ránu tampon a zhluboka vydechla. „Ne. Kdyby to byla krční tepna, už by byla mrtvá.“ Podívala se na instrumentářku. „Skalpel.“

V ruce jí přistál nástroj. Zastavila se, připravila se k důležitému zákroku a pak přiložila špičku skalpelu na krk.

Jemně přitlačovala ránu. Hbitě rozřízla kůži nahoru směrem k čelisti, čímž odkryla krční žílu. „Neřízl ji dost hluboko, takže neporantil tepnu,“ řekla. „Ale zasáhl žílu.“

A tento konec se stáhl k měkké tkáni. „Odhodila skalpel a vzala svorky. „Pane kolego,“ obrátila se na jednoho z praktikantů. „Potřebuji, abyste mi tady odsával krev. Vemte si tampon. Jemně!“

„Chcete dělat anastomózu?“

„Ne. Jenom to podvážeme. Vytvoří si postranní drenáž. Potřebuji odkrýt větší část cévy, abych ji mohla sešít. Cévní svorku!“ Nástroj měla v tu chvíli v ruce.

Catherine umístila svorku kolem odkryté cévy a zacvakla ji. Pak si vydechla. Pohlédla na Kimballa. „Krvácení jsme zastavili. Podvážu to později.“ Teď se soustředila na zranění na břicho. Kimball a druhý praktikant už mezitím odsáli z břišní oblasti krev a obrovská rána byla zcela odkrytá. Catherine opatrně odhrnula střevo a podívala se do otevřené dutiny. Vztek se jí zvedla žluč nad tím, co viděla.

Zvedla oči a střetla se s Kimballovým zaraženým pohledem.

„Kdo to mohl udělat?“ řekl potichu. „Kdo tohle proboha mohl udělat?“

„Netvor.“

„Ta napadená je pořád na sále. Ještě žije.“ Rizzoliová zaklapla mobil a podívala se na Moora a dr. Zuckera.

„Máme svědka. Náš neznámý začíná být nedbalý.“

„To nebyla nedbalost,“ ozval se Moore. „Pospíchal. Neměl čas to dodělat.“ Moore stál u dveří do ložnice a soustředěně zkoumal krev na podlaze. Byla pořád čerstvá, lesklá. Nestačila uschnout. Chirurg tady ještě před chvílí byl.

„Fotka přišla Cordellové na e-mail v sedm padesát pět večer,“ řekla Rizzoliová. „Na fotce byl zachycen čas dvě dvacet.“ Ukázala prstem na hodiny na nočním stolku. „Jdou dobře, to znamená, že to vyfotil včera v noci. Držel ji tady v domě přes čtyřicet hodin. A celou dobu dohlížel na to, aby zůstala naživu.“ A prodlužoval si tak rozkoš.

„Je to pěkně nafoukaněj fracek,“ vložil se do rozhovoru dr. Zucker. V jeho hlase však byla cítit nepatrná známka obdivu k tomu monstru. Jako by uznával velikost protivníka. „Nejenže ji víc než den udržuje při životě. On ji tady dokonce nechá a jde si poslat e-mail. Ten hajzlík si s námi pěkně hraje.“

„Anebo s Catherine Cordellovou,“ řekl Moore.

Peněženka oběti ležela na malém skřínce. Moore si navlékl rukavice a prohlédl si obsah. „V peněžence je čtyřiatřicet dolarů v hotovosti, dvě kreditky, členská karta z autoklubu, zaměstnanecká karta – obchodní oddělení firmy Lawrence, co vyrábí vědecké a odborné pomůcky. Dále řidičák na jméno Nina Peytonová, výška 163 cm, váha 59 kg.“ Pak obrátil řidičák na druhou stranu. „Dárce orgánů.“

„Nemyslím si, že je chtěla darovat,“ řekla Rizzoliová jízlivě.

Moore otevřel boční přihrádku na peněženke. „Má tady diář.“

Rizzoliová se na něj se zájmem otočila. „Ano?“

Otevřel ho na stránce tohoto měsíce. Byla prázdná. Listoval dozadu, než narazil na poslední poznámku. Byla bezmála dva měsíce stará: Zaplatit nájem. Šel ještě dál, byly tam další poznámky, jako třeba: Sid – narožky! Zajít do čistírny. Koncert v osm. Porada. Všechny ty obyčejné věci, které tvoří obyčejný lidský život. Proč si přestala dělat poznámky

zrovna před dvěma měsíci? Přemýšlel o ženě, která je psala. Úhledné písmo, modrý inkoust. Byla ten typ, co si prohlíží bílou stránku na prosinec a myslí na bílé Vánoce. A nikdy by ji nenapadlo, že by se toho neměla dožít.

Moore zavřel diář. Dolehl na něj takový smutek, že chvíli vůbec nebyl schopen mluvit.

„V posteli jsme nic nenašli,“ řekl Frost, který se krčil u postele. „Žádné zbytky chirurgické nitě, žádné nástroje, nic.“

„Na člověka, který zřejmě dost pospíchal, po sobě uklidil opravdu pečlivě,“ vložila se do toho Rizzoliová. „Podívejte, měl dost času i poskládat oblečení.“ Ukázala na bavlněný župan, který ležel úhledně složený na židli. „To s tím pospícháním nejde dohromady.“

„Nechal oběť na živu,“ ozval se Moore; „To byla největší chyba.“

„Nedává to smysl, Moore. Poskládá župan, uklidí po sobě. A přitom tady nechá živého svědka? Na takové chyby je příliš chytrý.“

„I ti nejchytřejší to někdy zvorají,“ řekl Zucker. „Ted Bundy se na to nakonec taky vykašlal.“

Moore se podíval na Frosta. „Ty jsi sem volal?“

„Jo. Když jsem procházel ten seznam, co nám dali v knihovně. Volal jsem na toto číslo asi tak ve dvě, ve čtvrt na tři. Ozval se záznamník. Vzkaz jsem nenechával.“ Moore se rozhlédl po pokoji, ale žádný záznamník neviděl. Přešel do obývacího a na stole uviděl telefon. Měl funkci identifikace volajícího. Na tlačítku „Paměť“ byla krev.

Stisknul tlačítko špičkou tužky a na displeji se zobrazily údaje posledního volajícího.

Boston, Policejní oddělení, čas 02.14

„Myslíš, že tohle ho polekalo?“ zeptal se Zucker, který šel za Moorem do obývacího.

„Byl tady, když Frost volal. Tady na tom tlačítku je krev.“

„Takže telefon zazvonil. Náš neznámý ještě nebyl hotový. Ještě nebyl spokojený se svým dílem. Ale telefon uprostřed noci ho musel znepokojit. Vešel sem do obývacího a na displeji uviděl číslo volajícího. Číslo policie, která volá jeho oběti.“ Zarazit se. „Co bys udělal ty?“

„Koukal bych zmizet.“

Zucker přikývl a na rtech mu zahrál jemný úsměv.

Pro tebe je to jen hra, pomyslel si Moore. Šel k oknu a podíval se na ulici. Blikala modrými barvami jako kaleidoskop. Před domem stálo asi šest policejních vozů. Byli tam i novináři; viděl, jak si lidé z místní televize rozkládají přenosová zařízení.

„Moc si to asi neužil,“ řekl Zucker.

„Ale resekci dokončil.“

„Ne, to byl jen suvenýr. Vzpomínka na tuhle návštěvu. Nepřišel si sem jen pro část jejího těla, přišel si užít pořádné vzrušení; sledoval, jak z té ženy vyprchává život. Ale tentokrát se nedomákl vyvrcholení. Něco ho vyrušilo, dostal strach, že sem jede policie. Báł se zůstat do konce, než jeho oběť vypustí duši.“ Chvilí bylo ticho. „Další přijde co nevidět. Náš neznámý je vnitřně rozložený a to napětí bude pro něj za chvíli nesnesitelné. Takže, už teď si zřejmě vyhlíží další oběť.“

„Možná si ji už vybral,“ reagoval na to Moore. A myslel i na Catherine Cordellovou.

Nebe osvětlovaly první záblesky nového dne. Moore už téměř dvacet čtyři hodiny nezamhouřil oko. Jel na plný plyn a energii doplňoval kávou. Ale když se podíval na stále jasnější oblohu, nepopadala ho únava, spíše nervozita. Mezi Catherine a Chirurgem bylo něco, čemu nerozuměl. Něco neviditelného, co ty dva spojovalo.

„Moore.“

Otočil se na Rizzoliovou a okamžitě si všiml jejího vzrušeného výrazu v očích.

„Právě volali z oddělení pro sexuální zločiny,“ řekla. „Ta holka má opravdu smůlu.“

„Jak to myslíš?“

„Před dvěma měsíci byla Nina Peytonová pohlavně zneužitá.“ To Moora zaskočilo. Vzpomněl si na prázdné stránky v jejím diáři. Právě před osmi týdny si do něj přestala psát.

Její život se tehdy zastavil.

„Máme o tom nějakou zprávu?“ zeptal se Zucker.

„Kdyby jen to,“ zasupěla Rizzoliová. „Máme i výtěry!“

„Takže dvě znásilnění?“ Zucker na ni nevěřičně hleděl.

„Že bychom měli tolik štěstí?“

„Myslíš, že se ten násilník vrací, aby je pak zabil?“

„To není žádná náhoda. Je za tím něco víc. Deset procent vícenásobných násilníků později navazuje kontakt se svými oběťmi. Pachatel jim tak prodlužuje utrpení. Je tím posedlý.“

„Takže znásilnění bere vlastně jako předeheru k vraždě,“ zasyčela Rizzoliová znechuceně. „Paráda.“

Moora v tu chvíli něco napadlo. „V té složce musí být i lékařská zpráva. Vyšetření. Výtěr z vagíny.“

„No jo. Ověření DNA ale ještě chybí.“

„Kde jí dělali ta vyšetření? Byla na pohotovosti?“ Byl si téměř jist, že odpoví: v nemocnici Pilgrim.

Ale Rizzoliová zavrtěla hlavou. „Na pohotovosti ne.“

Byla na Hillově ženské klinice. Je to tady kousek po silnici.“

Na zdi v čekárně visel barevný plakát s průřezem ženským pohlavním ústrojím. Pod obrázkem byl nápis: Žena – nekonečná krása. Přestože Moore považoval ženské tělo za zázrak přírody, při pohledu na plakát si připadal jako úchyl. Všiml si, že několik dam v čekárně se na něj dívá stejně jako gazely na kradoucího se levharta. Přítomnost Rizzoliové v jeho blízkosti neměnila vůbec nic na tom, že jej vnímali jako vetřelce.

Napětí se uvolnilo až ve chvíli, kdy je oslovila recepční: „Můžete jít dál. Jsou to poslední dveře vpravo.“ Šli tiše chodbou, Rizzoliová vpředu, Moore těsně za ní.

Na zdech visely plakáty jako „10 příznaků násilí v partnerství“ nebo „Jak poznáte, že to je znásilnění?“ S každým krokem měl stále silnější pocit provinění na ženách za celé mužské pokolení. Lepilo se to na něj jako bláto na boty. Rizzoliová nic podobného necítila. Pochopitelně, byla to žena a tohle bylo ženské teritorium. Zastavila se u dveří se jménem: Sarah Dalyová, praktická ošetrovatelka. Zaklepal.

„Dále.“ Přivítala je mladá a pohledná žena. Na sobě měla džíný a černé tričko a přes ně bílý pracovní plášť. Chlapecký účes zvýrazňoval její šibalské tmavé oči a elegantní líné kosti.

Moore nemohl odtrhnout oči od zlatého kroužku, který měla v levé nosní dírce. Celou dobu měl pocit, jako by mluvil s tím kroužkem.

„Prošla jsem si její zdravotní kartu hned, jak jste zavolali,“ řekla Sarah. „Vím, že o tom existuje policejní záznam.“

„Ten známe,“ odsekla Rizzoliová.

„A jak vám můžu pomoci?“

„Nina Peytonová byla včera večer ve svém bytě napadena. Je v kritickém stavu.“

Sarah byla šokována. Ale překvapení se za chvíli proměnilo v nenávist. Moore si všiml, jak jí vystoupila spodní čelist a zaleskly se jí oči. „Byl to on?“

„On?“

„Ten chlap, co ji znásilnil?“

„Je to jedna z možností,“ řekla Rizzoliová. „Bohužel oběť je v kómatu a nemůžeme s ní mluvit.“

„Neříkejte jí oběť, prosím. Má své jméno.“ Rizzoliové v tu chvíli vystoupila čelist také a Moore věděl, že je napružená. To nebylo pro začátek konverzace zrovna dobré.

Pokusil se napětí rozehnat: „Slečno Dalyová, bylo to neskutečně brutální napadení a my potřebujeme, aby...“

„Nic není neskutečné,“ odsekla Sarah. „Ne, když hovoříme o tom, co muži provádějí ženám.“ Zvedla ze stolu desky a podala je Moorovi. „Její zdravotní záznam. Přišla sem následující den po tom znásilnění. Mluvila jsem s ní.“

„Vy jste ji také vyšetřila?“

„Já dělala všechno. Pohovor, vyšetření pánevní oblasti, výtěr vaginy. Byla potvrzena přítomnost spermatu. Odebrala jsem vzorek pubického ochlupení i výtěr zpod nehtů pro hlášení o znásilnění. Taký jsem jí dala ranní tabletku.“

„Nešla pak na pohotovost kvůli dalším vyšetřením?“

„Každá oběť znásilnění, která vejde do této kliniky, dostane veškerou péči. Tu provádí vždy jen jedna osoba. Poslední, co taková žena potřebuje, je přehlídka zvědavých tváří. Vezmu ji krev a pošlu to do laboratoře. A zavolám na policii, pokud si to oběť přeje.“ Moore otevřel desky a podíval se na záznam. Byla tam uvedena Ninina adresa, telefon, datum narození a dále kontakt na zaměstnavatele. Další stránku vyplňoval zápis pořízený malým, hustým rukopisem. První záznam byl proveden 17. května.

Věc: Napadení se sexuálním motivem

Popis: Devětadvacetiletá žena bílé pleti tvrdí, že byla sexuálně zneužita. Večer 16. května trávila v baru Gramercy Pub, kde požíla několik alkoholických nápojů. Cítila nevolnost a pamatuje si, že kráčela směrem k toaletám. Poškozená se neupomíná na žádné následující události...

„Probudila se ráno ve své posteli,“ pokračovala Sarah.

„Nepamatovala si nic. Jak se dostala domů, jak se svlékla.

A už vůbec ne, jak si roztrhla halenku. A přesto z ní někdo strhl šaty. Na stehnech měla něco, co připomínalo sperma. Měla oteklé jedno oko a na obou zápěstích podlitiny a škrábance. Celkem rychle jí došlo, co se stalo. A reagovala stejně jako jiné ženy při znásilnění. Vinila z toho samu sebe.

Říkala si „Měla jsem si dávat větší pozor“. Ale takhle ženy reagují.“ Podívala se Moorovi ostře do očí. „Obviňujeme sebe, i když jsou to chlapi, kdo nás píchá!“ Nevěděl, co má v tu chvíli říct. Nebylo co. Podíval se do spisu.

Pacientka je rozrušená, odtazítá, mluví monotónním hlasem. Na kliniku přišla ze svého domova a bez doprovodu...

„Pořád mluvila o klíčkách od auta,“ řekla Sarah. „Byla samá modřina, oko měla oteklé tak, že přes ně neviděla.

Ale soustředila se jedině na klíčky. od auta, které prý ztratila a které musí najít. Jinak by se prý nedostala do práce.

Chvilí mi trvalo, než jsem ji dostala z toho zamotaného kruhu a ona mě začala konečně poslouchat. Této ženě se ještě nikdy v životě něco tak hrozného nestalo. Měla vzdělání, byla nezávislá... Obchodní zástupce pro firmu Lawrence. Jednala s lidmi každý den. A najednou sedí před vámi úplně paralyzovaná. Posedlá pitomými klíčky od auta.

Pak jsme společně prohledaly její kabelku a klíčky tam samozřejmě byly. Jedině pak se trochu uklidnila a začala se mnou komunikovat. A řekla mi, co se stalo.“

„Co vám řekla?“

„Byla v Gramercy Pubu, kde se měla kolem deváté setkat s přítelkyní. Přítelkyně se neukázala a tak tam chvíli posedávala. Dala si martini, mluvila s nějakými muži. Heleďte, já tam občas taky zajdu a každý večer je tam pořádný fimol. I ženská se tam může cítit bezpečně.“ Zarazila se a pak zatrpkle dodala: „Jestli se dneska vůbec může ženská někde cítit bezpečně.“

„Pamatovala se na muže, který ji odvedl domů?“ zeptala se Rizzoliová.

„To je pro nás nejdůležitější.“ Sarah se na ni podívala. „Vám jde jenom o toho chlapa, co? Ti dva z oddělení pro sexuální zločiny se taky zajímali jen o něj. Pachatel je vždycky ten nejdůležitější, že jo?“

Moore cítil, jak rozčilení Rizzoliové zvedá v místnosti teplotu. Předběhl její výbuch: „Naši kolegové nám sdělili, že oběť nebyla schopna pachatele popsat.“

„Byla jsem u toho, když ji vyslýchali. Chtěla, abych zůstala u ní, takže jsem to celé slyšela dvakrát. Pořád dokola se jí vyptávali, jak vypadal. Ale nešlo to, nebyla vůbec schopna si ho vybavit.“

Moore obrátil další list ve zprávě. „Viděla jste ji ještě jednou, v červenci. Asi před týdnem.“

„Přišla na další krevní test. Při indikaci HIV to trvá šest neděl, než je možné přítomnost viru identifikovat. To je na tom to nejhorší. Nejdřív vás někdo znásilní a pak zjistíte, že vás ještě nakazil smrtelnou nemocí. Šest týdnů totální muka... čekáte na to, abyste zjistili, jestli máte AIDS, nebo ne. Šíráte se myšlenkou, jestli máte tu mrchu v krvi a ona se množí. Pokaždé, když taková žena přijde na dodatečný test, musím je nejdřív pořádně povzbudit. A zavolám ji hned, jak mám výsledky.“

„Ty testy neděláte tady u vás?“

„Ne, posíláme to všechno do hematologické laboratoře.“

Moore se podíval na poslední stránku ve spisu, na které byly výsledky. Přítomnost HIV: negativní. Přítomnost VDRL (syfilis): negativní. Stránka byla z průklepového papíru, tenká jako ubrousek. Moorovi bleskla hlavou myšlenka, jak je podivné, že nejdůležitější informace v životě dostáváme na nejnanicovatějším papíře: telegramy, výsledky zkoušek, krevní testy.

Zavřel desky a položil je na stůl. „Když tady byla Nina podruhé, na ten dodatečný test, nevšimla jste si na ní něco zvláštního?“

„Myslíte jako, jestli byla pořád traumatizovaná z toho zážitku?“

„Nepochybují, že byla.“

Sarah jeho klidná odpověď zbavila vzteku. Posadila se a vydechla, zlost se vyčerpala. Chvilí přemýšlela o jeho otázce. „Když jsem Ninu viděla podruhé, byla jako chodící mrtvola.“

„Jak to myslíte?“

„Seděla tam, kde sedí inspektorka Rizzoliová, a já měla pocit, že vidím skrze ni. Jako by byla průhledná. Od toho znásilnění nebyla v práci. Bála se být mezi lidmi, zejména mezi muži. Podléhala různým fobiím. Bála se napít vody z kohoutku nebo z čehokoliv, co nebylo hygienicky balené. Pila jen z uzavřených láhví nebo plechovek, něčeho, v čem nemůžou být omamné látky nebo jed. Bála se, že muži na ní znásilnění poznají. Byla přesvědčená, že na šatech a ložním prádle jsou stále zbytky jeho spermatu, a tak je pořád dokola prala. Ať už byla předtím jakákoli, tak Nina Peytonová byla mrtvá. To, co jsem viděla já, byl jen její duch.“ Její hlas ztlchl. Seděla bez pohybu a dívala se směrem k Rizzoliové. Viděla tam jinou ženu. Mnoho žen, různé tváře, různé duchy, průvod prokletých.

„Neřekla vám, jestli ji někdo sleduje? Že se ten násilník znovu objevil?“

„Když vás někdo znásilní, už se ho nikdy nezabavíte. Do konce života vás pronásleduje, patříte mu, jste jeho majetek.“ Odmlčela se. Pak suše dodala: „Třeba si přišel vzít, co bylo jeho.“

Kapitola 9

Vikingové neobětovali svým bohům panny, ale poběhlce.

Léta Páně 922 byl Ibn Fadlan, diplomat Arábie, svědkem takové oběti mezi lidmi, jež zval Rusy. Byli to lidé statného zjevu a plavých vlasů. Putovali ze Švédska podél ruských řek do jižních zemí na trhy v Kasárii a Kalifátu, kde směňovali jantar a kožešiny za hedvábí a stříbro z Byzancie.

Stalo se tomu na obchodní cestě, v místě zvaném Bulhar u zátočiny řeky Volhy, že váženého zemřelého Vikinga připravili k poslední pouti do Valhaly – království věčnosti.

Ibn Fadlan byl svědkem celého pohřebního rituálu.

Loď zemřelého vytáhli na břeh a postavili na březové kůly. Na lodi pak vztyčili stan, v němž vyzdobili posmrtné lože řeckým brokátům. Tělo, jež po deset dní spočívalo v hrobě, pak vykopali.

K velikému překvapení Ibn Fadlana mrtvé tělo, byť zčernalé, vůbec nepáchlo.

Tělo oblékli do krásných šatů; dali mu kalhoty a punčochy, holínky a tuniku, dokonce i brokátový kaftan se zlatými knoflíky. Poté tělo ve stanu položili tak, aby sedělo, a podložili ho polštáři. Kolem rozestavili chléb, maso a cibuli, omamné nápoje i sladce vonící květy. Podřezali psa a dva koně, kohouta i slepici, a všechno to pak do stanu uložili, aby mrtvý užívatí všeho mohl v království věčném.

Nakonec přivedli mladou otrokyni.

Po deset dní, co tělo zemřelého bylo v zemi, dívku proměňovali na děvku. Pitím zmlámenou, vodili ji ze stanu do stanu, kde posloužila každému muži v táboře. Líhala s nohama doširoka rozevřenými pod armádou zpocených, chroptících chlapů – jak obecní jímku všichni muži naplnili její tělo svým semenem. Takto zneuctěna, s tělem dosti zkaženým, připravena byla k obětování.

Desátý den ji přivedli na loď i se stařenou, již zvali Andělem smrti. Dívka si sundala všechny náhrdelníky a prsteny. Pila horlivě, aby byla co nejvíce omámena. Pak ji přivedli do stanu, kde seděl zemřelý muž.

I tam, na matraci pokryté brokátům, ji šestkrát šest mužů zneuctilo; její tělo podávali si jako kus masa. Když skončili a nasýtli se, uložili její tělo vedle zemřelého. Dva muži chopili se nohou, dva rukou a Anděl smrti jí utáhl smyčku kolem hrdla. Muži pak provaz napnuli, Anděl zvedl ostrou dýku do výšky a vrazil její čepel dívce do hrudi.

Znovu a znovu se čepel nořila do těla, až krev stříkala z těla jak sémě z chroptícího chlapa. Dýka v extázi pronikala do těla jako ty pyje před ní; ostrá čepel z chladného kovu prořezávala jemné maso.

Jak divoká šelma trhala tu dívku do té doby, než s posledním bodnutím smrt vyrvala jí život z těla.

* * *

„Museli jsme jí dát obrovské množství krve a čerstvě zmražené plazmy,“ řekla Catherine. „Tlak jsme stabilizovali, ale je stále v bezvědomí a dýchá jen za pomoci přístrojů. Musíte být trpěliví, inspektore. A doufat, že se probere.“

Catherine a inspektor Darren Crowe stáli za dveřmi ošetrovny, kde ležela Nina Peytonová. Oba sledovali tři čáry na obrazovce srdečního monitoru. Crowe čekal u vstupních dveří na operační sál už od chvíle, kdy ji přivezli. Na pokoji se pak nehnul od lůžka a následoval ji i na jednotku intenzivní péče. Nebyl zde, aby ji hlídal; chtěl od ní prohlášení. Svědectví, od kterého si sliboval zlom v pátrání. Už několik hodin tam nervózně pobíhal po chodbách jako hladový vlk a otravoval s nekonečnými dotazy na stav pacientky.

Znovu položil tu samou otázku: „Dostane se z toho?“

„Neřeknu vám nic víc, než že její životní funkce jsou stabilizovány.“

„Kdy s ní budu moci mluvit?“

Catherine si unaveně povzddechla. „Vy asi nechápete, v jakém byla stavu. Ztratila víc než třetinu krve, ještě než ji dovezli. Mozek možná nebyl nějakou dobu okysličován.“

Když se probere, pokud se vůbec probere, je možné, že si na nic nevzpomene.“

Crowe se podíval přes sklo směrem k lůžku. „Pak je nám ale k ničemu.“ Catherine se na něho zadívala s neskrývaným znechucením. Ani jednou se nezajímal o Ninu Peytonovou jinak, než jako o svědku, o člověka, kterého může k něčemu využít. Ani jednou nevyslovil její jméno. Nemluvil o ní jinak než jako o svědkyni nebo oběti. Na lůžku vůbec neviděl ženu, ale jen prostředek k uzavření případu.

„Kdy ji odsud odvezete na pokoj?“ zeptal se.

„Na to je ještě moc brzy.“

„Mohli byste ji převést na oddělený pokoj? Když tam bude zavřená a omezíme personál, který k ní bude mít přístup, nikdo se nedozví, že nemůže mluvit.“

Catherine věděla moc dobře, kam tím míří. „Nedovolím vám použít ji jako návnadu. Zůstane tady, protože musíme ve dne v noci hlídat její stav. Vidíte ty čáry na monitoru?“

To je EKG, centrální venózní a arteriální tlak. Musím sledovat a zaznamenat sebemenší změnu. A to můžu dělat jen tady.“

„Víte, kolik žen můžeme zachránit, kdybychom ho teď dostali? Přemýšlela jste o tom? Paní doktorko, vy sama víte nejlíp, čím ty ženy musely projít.“

Catherine zrudla zlostí. Zasadil jí ránu do nejcitlivějšího místa a ona byla zcela bezbranná. To, co jí provedl Andrew Capra, bylo tak osobní a intimní, že o tom nemohla mluvit ani se svým otcem. Detektiv Crowe jí tuto bolestivou ránu bezohledně otevřel.

„Možná je to jediný způsob, jak se k němu dostaneme,“ pokračoval Crowe.

„Nic lepšího neumíte? Chcete použít ženskou v kómatu jako volavku? Chcete ohrozit všechny pacienty a personál a nalákat toho grázla přímo sem?“

„A co když už je dávno tady?“ odsekl Crowe a odešel.

Dávno tady. Catherine se rozhlédla kolem sebe. Viděla sestry pobíhající mezi pacienty, skupinku stážistů, kteří se tlačili u monitoru, laborantku nesoucí táč s krevními konzervami a stříkačkami. Kolik asi lidí projde denně nemocnicí? A kolik z nich ona sama dobře zná? Ani jednoho. To ji naučil Andrew Capra – člověk si nikdy není jist, co může od toho druhého očekávat.

Myšlenky jí přerušila sestra na službě: „Paní doktorko, máte telefon.“ Prošla na konec sestemy a vzala do ruky sluchátko. Byl to Moore.

„Slyšel jsem, že jste ji z toho dostali.“

„Ano, je naživu,“ odpověděla suše Catherine. „Ale nemůže vypovídat.“

Ticho. „Asi volám nevhod, vidíte?“

Klesla na židli. „Promiňte. Právě jsem mluvila s detektivem Crowem a nemám zrovna nejlepší náladu.“

„Takhle působí na všechny ženy.“

Oba se zasmáli. Sice trochu unaveně, ale alespoň to zklidnilo napjatou atmosféru.

„Tak jak to jde?“

„No, s odřenými ušima, ale je stabilizovaná.“

„Ne, myslel jsem vás. Jste v pohodě?“

To nebyla jen formální otázka, v jeho hlase byl cítit opravdový zájem. Nevěděla, co říct. Ale potěšilo ji, že se o ni někdo zajímá. Bylo to příjemné. Dokonce jí naběhl do tváře ruměnec.

„Domů nepůjdete, vidíte?“ přerušil ticho. „Alespoň než vám necháme vyměnit zámek.“

„Štve mě to. Zničil mi jediné místo, kde jsem se cítila bezpečně.“

„Nebojte, uděláme z toho nedobytnou pevnost. Zkusím najít nějakého zámečníka.“

„V sobotu? Musíte mít skvělé kontakty.“

„To ne, ale mám prima telefonní seznam.“

Opřela se a najednou z ní všechno spadlo. Všude kolem bylo rušno, ale ona se soustředila jen na ten krásně konejšivý hlas na druhém konci aparátu.

„A jak se vede vám?“ zeptala se.

„Můj den ještě pořádně nezačal.“ Na chvíli se odmlčel.

Slyšela jeho tlumený hlas, jak někomu odpovídá na otázku.

Něco o důkazech, které je třeba vzít. Slyšela i další hlasy v pozadí. Představila si ho, jak stojí v ložnici Niny Peytonové, všude kolem něj ta hrůza. Ale jeho hlas byl tichý a klidný.

„Zavoláte mi, až se probere?“

„Inspektor Crowe tu krouží jako sup. Nejspíš se to dozví dřív než já!“

„A myslíte, že se vůbec probere?“

„Upřímně?“ zeptala se Catherine. „Nevím. Řekla jsem to samé i inspektorovi Croweovi, ale taky to nevzal.“
„Doktorko Cordellová?“ ozval se hlas ošetřující sestry z místnosti, kde ležela Nina Peytonová. Její tón Catherine znepokojil.
„Co se stalo?“
„Pojďte se na něco podívat.“
„Děje se něco?“ zeptal se Moore v telefonu.
„Počkejte. Jdu se podívat.“ Odložila sluchátko a odešla do ošetrovny.
„Když ji přivezli ze sálu, byla celá od krve. Chtěla jsem ji to umýt. Ale když jsem ji obrátila na bok... podívejte... tady na levém stehně.“
„Ukažte.“ Sestra vzala Ninu za rameno a bok a obrátila ji na stranu. „Tady,“ řekla tiše.
Podívala se na ono místo a v tu chvíli ji prostoupila taková úzkost, že nebyla schopna se hnout. Na bílé kuži byl černou fixou napsán vzkaz:

VŠECHNO NEJLEPŠÍ. JAK SE TI LÍBÍ DÁREK?

Moore ji našel v nemocničním bufetu. Seděla v rohu u malého stolku, zády ke zdi. Přesně jako člověk, který ví, že je ohrožen, a proto zůstává ve střehu. Stále měla na sobě chirurgický oděv a vlasy stažené do culíku, čímž vynikla její krásná, nenalíčená tvář a zářící oči. Byla asi stejně vyčerpaná jako on, ale strach jí tak zvedl adrenalin, že sledovala každý jeho pohyb jako vyplašená divoká kočka. Před sebou měla poloprázdný hrnek s kafem. Kdo ví, kolikáté to je, říkal si. Když se pro něj natáhla, viděl, jak se jí třese ruka. Žádná klidná ruka chirurga, ale rozklepaná ruka vyděšené ženy.

Sedl si naproti ní. „Před vaším domem bude celou noc hlídka. Máte už nové klíče?“
Přikývla. „Zámečník mi je přinesl až sem. Řekl, že mi tam namontoval nejlepší zámek i se závorou. „Rolls-Royce mezi zámky, paninko!“ říkal.“
„Nebojte, Catherine. Bude to v pohodě.“
Podívala se na hrnek s kávou. „Ten vzkaz byl pro mě.“
„To zatím nevíme.“
„Já měla včera narozeniny. On to věděl. A věděl, že budu mít službu.“
„Jestli to byl on.“
„Nechte si ty kecy! Moc dobře víte, že to byl on.“
Moore po chvíli váhání přikývl.
Okamžik seděli úplně potichu. Už bylo dost pozdě odpoledne a většina stolu v bufetu byla prázdná. Za pultem čistili zaměstnanci plastové tácy. Z kávovaru stoupala vzhůru pára. Pokladní otevřela kasu, rozlomila váleček se zabalenými mincemi a nechala je hlasitě padat do přihrádky.
„Co moje kancelář? Našli jste něco?“ zeptala se Catherine.
„Ne. Nenechal žádné otisky.“
„Takže na něj nemáte vůbec nic.“
„Nemáme vůbec nic,“ přiznal pokorně.
„Vchází mi do života jako vítr. Nikdo ho nevidí. Nikdo neví, jak vypadá. I kdybych měla na oknech mříže, tak strachy neusnu.“
„Nemusíte jít domů. Odvezu vás někam do hotelu.“
„To je jedno, kde se schovám. Najde mě všude. Nevím proč si vybral zrovna mě. Řekl mi, že jsem další na řadě.“
„To si nemyslím. Bylo by hloupé, aby varoval svoji příští oběť. A Chirurg není hloupý.“
„Proč zrovna já? Proč mi napsal vzkaz na...“ Hlasitě polkla.
„Možná nás chce vyprovokovat. Hraje si s policií.“
„Tak to měl ten hajzl napsat vám!“ Vykřikla velmi hlasitě, až se na ni otočila nějaká sestra od jiného stolu.
Catherine zrudla. Styděla se, že jí ujely nervy na veřejnosti. Vstala a tiše spolu vyšli z nemocnice ven. Chtěl ji vzít za ruku, ale bál se, že ona to bude považovat za soucitné gesto a odtáhne se. Vážil si jí víc než kterékoli jiné ženy, co znal.
Seděli v jeho autě. Po chvíli tiše promluvila: „Omlouvám se. Ruply mi nervy.“
„To nic. V takové chvíli by to ujelo každému.“
„Vám ne.“
Jeho úsměv měl notnou dávku sebeironie. „No jistě. Já jsem tvrd‘as!“
„Všimla jsem si.“
Co tím myslela? říkal si po cestě k zálivu Back Bay.
Myslí si, že je imunní vůči věcem, které zlomí každé normální lidské srdce? Odkdy chladná hlava a logika znamenají neschopnost cítit? Věděl, že kolegové z oddělení vražd mu říkají Svatý Tomáš Pokojný. Chlap, na kterého se obrátíte, když to houstne a je potřeba, aby to někdo zklidnil.
Byl tady i jiný Thomas Moore, kterého neznali. Ten, který stál u šatníku své ženy a číchal k vyčpělému parfému z jejích šatů. Znali jen tu část jeho osobnosti, kterou jim ukázal.
Otočila se na něj a s trochou nelibosti řekla: „Vy můžete být v klidu. Na vás se nikdo neupnul.“
„Podívejme se na to logicky...“
„Na mou smrt? No jo, jak jinak než logicky.“
„Chirurg si vytvořil okolnosti, které mu vyhovují. Svě oběti napadá v noci, ne ve dne. Je to zbabělec, který není schopen navázat se ženou přirozený kontakt. Chce mít před sebou bezbrannou kořist. V posteli, ve spánku. Aby se

nemohla bránit.“

„Takže od teď nemám chodit spát? To je výborné řešení. Jak jednoduché.“

„Chci říct, že za bílého dne nikoho nenapadne. Protože oběť by se mohla bránit. Všechno se mění až v noci.“ Zastavil před jejím domem. Dům nevypadal ani zdaleka tak hezky jako ostatní domy na Commonwealth Avenue – ty krásné staré cihlové baráky. Ale měl dobře osvětlenou podzemní garáž s hezkou bránou. Vchod do domu byl chráněn alarmem a zamykal se. Catherine vyťukala vstupní kód a otočila klíčem.

Vstoupili do chodby s mramorovou podlahou a zrcadly na stěnách. Elegantní, ale sterilní. Moc chladné. Tichý výťah je vyvezl do prvního patra.

Zastavili se u dveří do bytu. Catherine držela v ruce nový klíč a váhala.

„Půjdu první a podívám se tam, jestli vás to uklidní,“ řekl tiše.

Asi se jí to dotklo, protože v tu chvíli vrazila klíč do zámku, otevřela dveře a vešla dovnitř. Jako by si chtěla dokázat, že Chirurg nad ní nevyhrál, že byla pořád paní svého osudu.

„Pojďte, zkontrolujeme byt spolu,“ navrhl. „Jestli je všechno v pořádku.“

Přikývla.

Vešli spolu do obývacího pokoje, do kuchyně a nakonec do ložnice. Věděla, že Chirurg si vždycky bral něco na památku.

Pozorně zkontrolovala šperky v krabičce a prošla všechny šuplíky v komodě s prádlem. Hledala stopy cizích rukou.

Moore stál ve dveřích a sledoval, jak se prohrabuje svetry a halenkami i spodním prádlem. Vtom si vzpomněl na šaty jiné ženy, ani zdaleka ne tak elegantní, naskládané v kufru.

Vzpomněl si na šedivý svetřík, vybledlou růžovou halenu, bavlněný župan s modrými kytičkami. Věci byly staré a dost levné. Žádná poslední móda. Proč Mary nikdy nekoupil nic extravagantního? Na co pořád šetřil? Určitě ne na věci, na které ty peníze nakonec použil – na nemocnici, na doktory a všelijaké terapie.

Otočil se ve dveřích a šel do obývacího pokoje. Sedl si na gauč.

Slunce už bylo nízké a jeho žhavé paprsky mu svítily přes okno rovnou do očí. Přetřel si je a hlava mu klesla do dlaní. Vyčítal si, že na Mary celý den nepomyslel. Styděl se za to. A ještě víc se styděl, když zvedl hlavu a pohlédl na Catherine a všechny vzpomínky na Mary se rozplynuly.

Tohle je nejkrásnější ženská, co znám, řekl si. Nejodvážnější ženská, co znám.

„Nechybí nic,“ řekla Catherine. „Aspoň myslím.“

„Určitě chcete zůstat? Rád vás odvezu do hotelu.“

Šla k oknu a dívala se ven. Tvář jí osvětlovalo zapadající slunce. „Poslední dva roky se jen bojím. Zamykám se před světem na dva západy. Pořád se dívám za dveře, do všech koutů, prohledávám skříně. Už dál nemůžu.“ Podívala se mu do očí. „Chci zase normálně žít. Tentokrát mě neporazí.“ Řekla tentokrát, jako by to byla jen jedna z bitev v letité válce. Jako by se Chirurg a Andrew Capra spojili v jednu osobu, kterou před dvěma lety poranila, ale neporazila. Capra. Chirurg. Dvě hlavy jedné příšery.

„Říkal jste, že tady bude v noci hlídka,“ ozvala se.

„Ano, bude.“

„Slibujete?“

„Jistě.“

Zhluboka se nadechla a usmála se. Byl to úsměv plný odvahy a odhodlání. „Pak se nemám čeho bát, že ne?“

Moore se cítil provinile. Proto ani nejel rovnou domů, ale vyrazil směrem k Newtonu. Zaskočilo ho, jak reagoval na přítomnost dr. Cordellové i do jaké míry ovládla jeho myšlenky. Rok a půl od smrti Mary žil jako poustevník.

Ženy ho vůbec nezajímaly a vnitřní zármutek spolehlivě převálcoval jakýkoliv náznak emocionálního vzplanutí.

S novým pocitem jiskřící touhy si vůbec nevěděl rady. Každopádně si uvědomoval nevhodnost takových citů vzhledem k dané situaci. Měl pocit, že je Mary nevěrný.

Chtěl si to pro sebe nějak vyřešit, uklidnit svědomí. Proto jel do Newtonu.

V ruce svíral kytici kopretin. Pomalu prošel železnou brankou a vešel do rozkvetlé zahrady, do níž vstupovaly první večerní stíny. Napadlo ho, že nosí dříví do lesa. Kdykoli sem zajel, měl pocit, že je tady víc a víc květů. Modré povíjnice a popínavé růže šplhaly po zdech domu, takže se zdálo, že zahrada sahá až do nebe. Až mu bylo stydno, že nese jen malinkou kytičku kopretin. Ale ty měla Mary nejradši. Pokaždé, když se zastavil u stánku s květinami, sáhl bez přemýšlení, snad už ze zvyku, po kopretinách. Měla ráda jejich svěží jednoduchost. Bílé lemování kolem žlutých sluníček. Měla ráda i jejich vůni – ne moc sladká ani silná jako u jiných květů, ale pronikavá. A dostatečně důrazná. Líbilo se jí, když rostly volně kolem silnic a domů. Byly důkazem toho, že čirá krása je spontánní a neovladatelná.

Taková byla i Mary.

Zazvonil na zvonek. Dveře se otevřely a on uviděl tvář, která byla moc podobná Mary. Srdce mu sevřel známý pocit bolesti. Rose Connollyová měla stejně modré oči i oválný obličej jako její dcera. I když měla téměř bílé vlasy a věk se jí vepsal do tváře, nebylo pochyb, že je to Maryina matka.

„Ráda tě vidím, Thomasi,“ řekla. „Dlouho jsi se nezastavil.“

„Já vím, Rose. Omlouvám se za to. Měl jsem moc práce. Ani nevím, kolikátého je.“

„Dávali to v televizi. Je to strašné.“ Vešel dovnitř a podal jí květiny. „Ne že by jich tady bylo málo,“ řekl.

„Květin není nikdy dost. Víš, jak moc mám kopretiny ráda. Dáš si něco k pití? Ledový čaj?“

„Jo, díky.“

Posadili se v obývacího pokoje a popíjeli čaj. Byl sladký a osvěžující, jako ten, který se pil v Jižní Karolině, když byla Rose malá. Ne jako ten trpký z Nové Anglie, na kterém vyrostl Moore. Celý pokoj byl prosycen sladkou vůní, se starožitným nábytkem, striktně podle bostonského vzoru. Květinové čalounění, všude samé tretky. Všechno mu hrozilo

připomínalo Mary. Cítil ji všude. Její fotky visely na stěnách, ceny z plaveckých závodů se vyjímaly v knihovně. I její dětský klavír tady stále byl. Byla tady duchem, jako dítě.

V domě, ve kterém vyrostla. A byla tu i Rose, která všechny ty vzpomínky udržovala při životě. Byla tak moc podobná své dceři, až měl Moore občas pocit, že se z jejich modrých očí na něj dívá Mary.

„Vypadáš unaveně,“ řekla.

„Fakt?“

„Vsadím se, že už ani nevíš, co to je dovolená, vid?“

„Ale jo. Vzal jsem si volno, ale odvolali mě. Už jsem byl na cestě na Maine Turnpike. Těšil jsem se na ryby. Dokonce jsem si koupil nový navigátor.“ Povzdychl si. „Chybí mi to. Chvilu u jezera je to jediné, na co jsem se opravdu celý rok těšil.“

I Mary se na jezero pokaždé moc těšila. Díval se na trofeje v knihovně. Mary milovala vodu jako ryba a klidně by v ní strávila celý život, kdyby se narodila s žábami.

Často ji pozoroval, jak hbitě a bez zaváhání přeplave jezero. A pak si vzpomněl, jak se jí v nemocnici z pevných paží staly tenké bevládné proutky.

„Můžeš tam zajet, až dokončíš ten případ,“ usmála se Rose.

„Nevím, jestli ho dokončím.“

„To nezní jako ten mužský, kterého znám. Co se stalo?“

„Není to případ jako ostatní. Je to chlap, kterému nerozumím, Rose. Nemůžu se mu dostat pod kůži.“

„Nakonec se to vždycky poddá.“

„Vždycky?“ Zakroutil hlavou a usmál se. „Ne, přeceňuješ mě.“

„Mary to vždy říkala. Hrozně ráda o tobě mluvila, jaký jsi. Vždycky ho dostane, říkala. Vždycky.“

Ale za jakou cenu? pomyslí si. Úsměv se mu z tváře vytratil. Hlavou se mu honily všechny ty obhlídky místa činu, probdělé noci, zmeškané večery, víkendy, kdy přemýšlel jenom o případu, na kterém právě dělal. A Mary tiše a trpělivě čekala, až bude mít pro ni čas. Kdybych to všechno mohl vrátit zpátky alespoň na jeden den, strávil bych s tebou každíčkou vteřinu. Ležel bych s tebou v objetí pod peřinou a šeptal ti do ucha krásné nesmysly.

Bůh nám druhé šance neuděluje.

„Byla na tebe pyšná,“ řekla Rose.

„Já byl pyšný na ni.“

„Prožili jste spolu nádherných dvacet let. Spoustě lidí se o něčem takovém ani nezdá.“

„Jsem asi moc chamtivý, Rose, ale já chtěl víc.“

„A štve tě, žeš to nedostal.“

„Ano, štve. Štve mě, že zrovna ona musela být nemocná. Že zrovna ji nemohli zachránit. A štve mě...“ zarazil se. Zhluboka vydechl. „Promiň mi to. Já... je to těžké. Všechno je teď hrozně těžké.“

„Pro mě taky, chlapče. Pro mě taky,“ řekla tiše.

Dlouze se na sebe tiše dívali. Jistě, pro Rose to bylo mnohem těžší, byla to žena, vdova, která přišla o jediné dítě. Přemýšlel, jestli by mu odpustila, kdyby se znovu oženil, nebo by to považovala za zradu. Odsouzení vzpomínky na Mary k zapomenutí.

Najednou si uvědomil, že její upřený pohled víc nesnese, a otočil hlavu jinam. Cítil se zase provinile. Stejně provinile, jako když se díval na Catherine a pocítil neochvějnou známku mužské touhy.

Postavil sklenici na stůl a vstal. „Půjdu.“

„Zpátky do práce?“

„Neskončí to, dokud ho nechytíme.“

Rose ho vyprovodila ke dveřím. Dívala se za něj, jak prochází zahradou a brankou. Otočil se a řekl: „Zamykej dveře.“

„To říkáš vždycky.“

„A vždycky to taky myslím vážně.“ Zamával jí a řekl si pro sebe: Dnes víc než kdy jindy.

Kam kráčíme, záleží na tom, co víme. Co víme, záleží na tom, kam kráčíme.

Tato moudrost zněla Jane Rizzoliové v hlavě stále dokola jako nějaká přihlouplá dětská říkanka. Dívala se do mapy Bostonu na velké kartonové tabuli ve svém bytě. Pověsila si ji tam den poté, kdy našli tělo Eleny Ortizové. Jak pokračovalo vyšetřování, připínala si na ni víc a víc barevných špendlíků. Měly tři barvy, které reprezentovaly tři různé ženy. Bílá Eleny Ortizovou, modrá Dianu Sterlingovou a zelená Ninu Peytonovou. Každý špendlík představoval místo, kde se daná žena pohybovala. Byt, práci, bydliště kamarádů a příbuzných, lékařskou ordinaci, kterou navštěvovala. Zkrátka, teritorium kořisti. V určitých místech, nebo místech, se její svět prolínal s Chirurgovým.

Kam kráčíme, záleží na tom, co víme. Co víme, záleží na tom, kam kráčíme.

A kam kráčel Chirurg? ptala se v duchu. Co tvoří jeho svět?

Jedla tuňákový sendvič a brambůrky a pítela to pivem. Přitom studovala mapu. Mapa visela vedle jídelního stolu. Každé ráno, když pila kafe, a každý večer, když večeřela – pokud se dostala domů v normální dobu –, seděla u stolu a studovala mapu s těmi barevnými špendlíky. Jiné ženy si na zeď pověsí obrázek květin, krajinku nebo plakát z oblíbeného filmu, ale Rizzoliová tam měla mapu smrti s vyznačenými místy, kde se oběti pohybovaly, než zemřely.

Takhle teď vypadal její život: jídlo, postel, práce. Žila tady už tři roky, ale zdi měla pořád holé. Žádné kytky – kdo by je asi tak zaléval? –, žádné serepetičky. Ani závěsy na oknech neměla. Jen žaluzie. Její byt vypadal stejně jako její život – oddaný práci. Milovala svou práci, žila jenom pro ni. Chtěla být policistkou už od malička. Když jí bylo dvanáct, přišla na jejich školu policejní vyšetřovatelka v rámci náborového dne. Nejdřív jim cosi povídala zdravotní sestra, právník, pak pekař a nějaký konstruktér nebo co. Žáci se bavili, stříleli po sobě gumičky a prskali z verzatilek. Pak vešla policejní

inspektorka se zbraní u pasu a třída ztichla.

Na ten moment Rizzoliová nikdy nezapomene. Nikdy nezapomene na to, jak všichni kluci zírali s otevřenou pusou na tu ženskou.

Ona sama teď byla takovou policistkou, a i když dokázala ohromit partu dvanáctiletých kluků, respekt u dospělých mužů ji často míjel.

Její heslo bylo být nejlepší. Být lepší než oni, mít lepší výsledky, zazářit. Takže pracovala vlastně pořád, i u večeře. Vražda a tuňákový sendvič. Dala si pořádný lok piva, opřela se o židli a dívala se na mapu. Nahánělo jí to trochu hrůzu, když viděla ty nešťastné osudy. Místa, kde trávily své životy, které skončily krutou smrtí. Místa, která byla pro ně důležitá. Včera policejní psycholog dr. Zucker na poradě předhodil několik analytických postřehů.

Záchytných bodů. Spojovacích článků. Cílových horizontů. Jenomže ona nepotřebovala ty jeho kecy ani počítačový program na to, aby pochopila, co vidí a co to znamená. Dívala se na mapu a viděla savanu, na které se to hemžilo kořistí. Barevné špendlíky označovaly malé světy tří gazel, které měly smůlu. Svět Diany Sterlingové se soustřeďoval na severu, v Back Bay a Beacon Hill. Svět Eleny Ortizové byl na jihu, v South Endu. A Niny Peytonové na jihozápadě, ve čtvrti Jamaica Plain. Tři malé světy, které se nikde neprotínaly.

A kde je tvůj svět?

Pokoušela se vnímat město jeho očima. Viděla les mrakodrapů. Zelené parky jako kupy pohrabaného sena na pastvinách. Stezky, po kterých se hloupá zvířata v stádech přesouvala za potravou, zatímco je zpovzdálí sledoval lovec. Predátor, který ovládl čas i prostor.

Zazvonil telefon a ona se lekla a překotila láhev s pivem. Doprdle! Hrábla po papírových ubrouskách a rozhodila je po vyliťém pivě. Druhou rukou zvedla mobil.

„Rizzoliová.“

„Janie?“

„Jo, čau mami!“

„Mělas mi zavolat.“

„Co?“

„Volala jsem ti před pár dny. Říkalas, že se ozveš, a nic.“

„Vypadlo mi to. V práci mám toho plný brejle.“

„Frankie přijede už příští týden. Není to senzace?“

„Jo.“ Povzdechla si. „Jo, je to senzace.“

„Vidíš svého bratra jednou za rok. Nemohla bys projevit trochu radosti?“

„Mami, jsem mrtvá. Ten Chirurg nám nedá spát.“

„Už ho policie má?“

„Já jsem policie!“

„Víš, jak to myslím.“

Jo, vím, pomyslela si. Její matka si asi představovala, jak její malá Janie zvedá telefony a nosí kafe všem těm frajerským veledůležitým detektivům.

„Přijdeš na večeři, jo?“ odbočila matka od tématu. „Příští pátek.“

„Nevím. Záleží na tom, jak nám to půjde.“

„Svého bratra bys snad mohla přijít alespoň pozdravit.“

„Nevím, jestli to vyjde. Když tak přijdu jindy.“

„Nemůžeš přijít jindy. I Mike řekl, že přijede v pátek.“

No jasně. Bratříček Michael se uráčí přijet.

„Janie?“

„Ano mami. Budu tam.“ Zavěsila. Žluč měla zpěněnou až hrůza. Tohle cítila pokaždé. Kristepane, jak jen to mohla vydržet celé dětství?

Čtělá se napít, ale do úst jí vteklo jen pár kapek, které zbyly v láhvi. Podívala se zase na mapu. V tu chvíli ji nezajímalo nic jiného než Chirurg. A jak ho dostat. Po celá léta byla jen mladší sestrou, které si nikdo nevšímal. Všechn svůj hněv teď soustředila na něj.

Kdo jsi? A kde sakra jsi?

Chvíli se ani nehýbala. Dívala se upřeně před sebe a přemýšlela. Pak. vzala krabičku se špendlíky a vybrala další barvu. Červenou. Zapíchla jeden červený špendlík na Commonwealth Avenue, další na místo, kde na jihu, v South Endu, stála nemocnice Pilgrim.

Červené špendlíky patřily Catherine Cordellové. Její rajon se prolínal s Dianiným i Eleniným. Cordellová byla propojovací článek. Pohybovala se ve světě obou zavražděných.

A život třetí oběti, Niny Peytonové, byl nyní zcela v jejich rukou.

Kapitola 10

V hospodě Gramercy Pub bylo rušno téměř vždycky. I v pondělí večer. Bylo sedm hodin a osamělí zaměstnanci velkých firem byli, jako vždy, na lovu. Tohle bylo jejich oblíbené místo.

Rizzoliová seděla těsně u vchodu. Závan horkého městského vzduchu jí olízl tvář pokaždé, když se otevřely dveře a vešla další silikonová kreatura, další barbína na deseticentimetrových jehličkách. Rizzoliová si ve svém oblíbeném neforemném kalhotovém kostýmku a nízkých botách připadala jako něčí gardedáma na středoškolském plese. Do podniku vešly, či se spíš vploužily, dvě krasavice. Za nimi zůstal obláček smíchaných parfémových vůní.

Rizzoliová parfém nikdy nepoužívala. Měla akorát jednu rtěnku, jednu vyschlou řasenku a lahvičku make-upu. To vše se válelo na dně kosmetické skříňky už léta. Make-up si pořídila před pěti roky s nadějí, že když bude mít doma

potřebné „náčiní“, může taky vypadat jako Liz Hurleyová na obálkách ženských časopisů. Prodavačka ji tenkrát nakrémovala, napudrovala, nalíčila a pak jí podala zrcátko:

„Tak co říkáte svému novému vzhledu?“ Rizzoliová v tu chvíli v duchu nenáviděla Liz Hurleyovou za to, že dávala ženám falešnou naději. Protože některé ženy prostě nikdy nebudou hezké a Rizzoliová byla jednou z nich.

Seděla sama a uskrávala zázvorové pivo. Hospoda se pomalu zaplňovala. Za chvíli tam bylo docela rušno. Cinkaly sklenky a v nich kostky ledu, vzduchem se nesl nesrozumitelný hláhol, občas se někde ozval trochu přehnaný smích.

Vstala a protlačila se k baru. Ukázala barmanovi svůj odznak a řekla: „Mám na vás pár otázek.“

Barman se na odznak ani pořádně nepodíval. Bouchl do pokladny a nařukal tam další drink. „O co jde?“

„Viděl jste tady někdy tuhle ženu?“ zeptala se a položila na bar fotku Niny Peytonové.

„Jo. Nejste první polda, co se na ni ptá. Jedna policistka tady byla asi před měsícem.“

„Z oddělení pro sexuální zločiny?“

„Co já vím, možná. Chtěla vědět, jestli jsem si nevšiml, že by ji chtěl někdo sbalit.“

„A viděl jste někoho?“

Pokrčil rameny. „Tady furt někdo někoho balí. Já to nesleduju.“

„Ale tu ženu si pamatujete. Jmenuje se Nina Peytonová.“

„Párkrát tady byla, většinou s kámoškou. Nevím, jak se jmenuje. Ale už dlouho jsem ji neviděl.“

„Víte proč?“

„Ne.“ Vzal hadr a začal utírat pult, už si jí skoro nevšiml.

„Řeknu vám proč,“ zvedla hlas Rizzoliová. „Protože nějaký hajzl si chtěl pohrát. Přišel sem a vybral si oběť.“

Podíval se kolem, uviděl Ninu Peytonovou a řekl si: Prima kundička! Neviděl ženskou, natož lidskou bytost. Viděl jen něco, s čím si mohl pohrát a pak to zahodit.“

„Heleďte, mně to vykládat nemusíte.“

„Ale musím. A vy si to musíte vyslechnout, protože se to stalo přímo vám před očima a vy jste se rozhodl, že si toho nebudete všimát. Ten hajzl jí dal do pití nějaký svinstvo. Chvilí na to se jí udělalo špatně a šla na záchod. To prase ji vzalo za rameno a vyvedlo ven. To jste taky neviděl?“

„Ne,“ vypálil na ni zpátky. „Neviděl.“ V baru bylo najednou úplně ticho. Všichni se dívali na Rizzoliovou. Bez jediného dalšího slova se stáhla a vrátila ke svému stolu.

Po chvíli se hluk v baru zase vrátil do normálu.

Dívala se na barmana. Nějakému muži přisunul dvě sklenky whisky. Jednu z nich ten muž podal ženě vedle sebe.

Dívala se na sklenky, které stoupaly k ústům, na jazyky, které olizovaly sůl na okraji sklenky s margeritou, na zakloněné hlavy a polykající hrdla, kterými stékaly vodky, tequila a litry piva.

Dívala se, jak muži civí na ženy. Usrkla si z piva. Dělal se jí zle. Ne z alkoholu, ale od hněvu. Osamělá žena, která seděla v rohu, viděla, co je tohle doopravdy za místo. Napajedlo, kde se potkávali predátoři a jejich kořisti.

Zapípal jí pager. Volal Barry Frost.

„Kde proboha jsi? Co je to tam za rámus?“ zeptal se jí, když mu zavolala zpátky. Málem ho nebylo slyšet.

„Jsem v baru.“ Otočila se směrem ke stolu, kde vybuchovaly záchvaty smíchu. „Co jsi říkal?“

„...doktor na Marlborough Street. Mám kopii její lékařské zprávy.“

„Či zprávy?“

„Diany Sterlingové.“ V tu chvíli Rizzoliová zbystřila, naklonila se a celou svoji pozornost soustředila na slabý hlas v telefonu. „Ještě jednou. Co je to za doktora a proč u něj Sterlingová byla?“

„Je to doktorka a jmenuje se Bonnie Gillespiová. Je to gynekoložka a má ordinaci na Marlborough Street.“ Další výbuch smíchu přehlušil jeho poslední slova. Rizzoliová si zakryla druhé ucho dlaní. „Proč u ní Sterlingová byla?“ zakřičela.

Odpověď už znala; viděla ji totiž přímo před očima, kde dva muži u baru slintali při pohledu na jednu dívku jako dva lvi, číhající na zebrou...

„Napadení se sexuálním motivem,“ řekl Frost. „Dianu Sterlingovou taky znásilnili.“

„Všechny tři byly znásilněny,“ řekl Moore. „Ale ani Elena Ortizová, ani Diana Sterlingová znásilnění nenahlásily.“

O Sterlingové jsme se dověděli jen díky tomu, že jsme prošli místní gynekologické ordinace a ženské kliniky a ptali se, jestli je kvůli tomu nenavštívila. Sterlingová to neřekla ani rodičům. Ráno jsem jim volal. Nic netušili. Pěkně je to vzalo.“

Bylo docela brzo ráno, ale tváře kolem konferenčního stolu byly jak vymačkané citrony. Každý trpěl spánkovým dluhem a před sebou měli další den úmorného pátrání.

Ozval se poručík Marquette: „Takže jediný, kdo o znásilnění Sterlingové věděl, je ta gynekoložka z Marlborough Street?“

„Doktorka Bonnie Gillespiová. Diana Sterlingová tam byla akorát jednou. Bála se, že ji násilník mohl nakazit AIDS.“

„Co o tom ta doktorka ví?“

Frost, který ji vyslechl, odpověděl na otázku. Otevřel složku Diany Sterlingové a vytáhl příslušnou lékařskou zprávu.

„Doktorka Gillespiová napsala tohle: „Napadená je třiatřicetiletá žena bílé pleti a žádá o test na HIV. Před pěti dny měla nechráněný pohlavní styk, o nákaze u partnera nemá informace. Když byla tázána, zda je její partner z rizikové skupiny, znervózňela a začala plakat. Doznala, že partner si vynutil styk násilím a ona nezná jeho totožnost. Znásilnění odmítá nahlásit policii. Rovněž odmítá poradenství pro oběti znásilnění.“

Frost zvedl oči od zprávy. „To je všechno, co z ní doktorka Gillespiová dostala. Vyšetřila jí pánevní oblast. Provedla test na syfilis, kapavku a HIV. Pak jí řekla, aby přišla za dva měsíce na dodatečný krevní test kvůli MV. Sterlingová se tam už neukázala. Už to nestihla.“

„Ta doktorka neuvědomila policii? Ani po její vraždě?“
„Nevěděla o vraždě. Prostě ji ty zprávy minuly.“
„Byly provedeny všechny testy? Odebrány vzorky spermatu?“
„Ne. Pacientka...“ Frost se zarděl. O některých věcech ani ženatý chlap jako Frost nerad mluvil. „Několikrát si provedla výplach, hned po tom znásilnění.“
„Divíte se jí?“ řekla Rizzoliová. „sakra, já bych si ji vypláchla snad i lyzolem.“
„Tři znásilnění“, řekl zamyšleně Marquette. „Ať mi nikdo neříká, že to je shoda náhod.“
„Když najdete toho chlapa, co je znásilnil“, ozval se Zucker, „máte i vraha. Jak to vypadá s testem DNA u Peytonové?“
„Je pořád v laborce“, řekla Rizzoliová. „Mají to tam už jak dlouho, a nic se s tím neděje. Tak jsem jim trochu domluvila. Musíme doufat, že toho hajzla máme v CODISu.“
CODIS, Centrální systém vzorků DNA, byla celonárodní databáze pod správou FBI. Celý systém byl ještě v plenkách. Asi půl milionu odsouzených násilníků tam ještě nebylo zahrnuto. Šance, že se mezi registrovanými vzorky najde i ten, kterého hledají, byly malé.
Marquette se podíval na dr. Zuckera. „Podezřelý nejdříve svou oběť znásilní. Po několika týdnech se vrátí a zavraždí ji. To přece nedává smysl, nebo jo?“
„Nám to smysl dávat nemusí“, řekl Zucker. „Jemu ano.“
Není to neobvyklé, že se násilník vrátí ke své oběti. Hrají v tom roli jisté vlastnické sklony. Má k ní určitý vztah, ať už jakkoli patologický.“
„Vztah?“ zasupěla Rizzoliová.
„Ano. Vztah mezi obětí a násilníkem. Já vím, zní to hloupě, ale tohle tu funguje. Je to otázka moci, nadvlády. Nejdřív ji úplně odzbrojí, udělá z ní méněcennou bytost, kus, předmět. On to ví, a ona samozřejmě taky. Pro něho je to pokořená, pošpiněná bytost. To ho na ní vzrušuje.“
Nejdřív ji označuje tím, že ji znásilní, a pak se jí zmocní totálně. Ona mu patří.“ Zničené ženy, pomyslel si Moore. To je společné u všech těchto obětí. Najednou si uvědomil, že mezi ně patří i Catherine.
„Catherine Cordellovou nikdy neznásilnil“, řekl Moore.
„Ale ona je obětí znásilnění.“
„Ten násilník, co ji přepadl, je už dva roky po smrti. Jak mohl Chirurg vědět, že byla znásilněná? Jak se to o ní dozvěděl? Nikdy o tom s nikým nemluvila.“
„Byla přece na té internetové stránce, ne? V soukromém chatu...“ Zucker se zarazil. „Kriste Ježíši. Co když je... co když je vyhledává na tom netu?“
„To jsme prověřili“, zklidnil ho Moore. „Nina Peytonová ani nemá počítač. A Cordellová tam nikdy nezveřejnila své pravé jméno. Takže jsme zpátky u otázky: Proč se Chirurg soustředil právě na Cordellovou?“
„Nezdá se, že by jí byl posedlý. Hraje si s ní, ale dost při tom riskuje. Jako třeba s tou fotografií Niny Peytonové, co jí poslal e-mailem. To pro něj znamená spoustu nepříjemností. Policii ta fotka dovede rovnou k Peytonové. On musí pospíchat, nestačí dokončit své dílo, neuspokojí ho to. Dokonce nám nechá živého svědka. To byla jeho největší chyba.“
„To nebyla chyba“, řekla Rizzoliová. „Chtěl, aby zůstala naživu.“
Kolem stolu vyvolala její teorie spršku skeptických poznámek.
„Jak jinak si to vysvětlujete?“ pokračovala. „Musel počítat s tím, že ta fotka, co poslal Cordellové, nás přivede k další oběti. Poslal ji a čekal na nás. Čekal tam, než jsme zavolali. Věděl, že jsme na cestě. Pak to zvorál při podřezávání hrdla, protože chtěl, abychom ji našli živou.“
„To určitě“, zasyčel Crowe. „Všechno měl naplánovaný.“
„Proč by to dělal?“ zeptal se Zucker.
„To jí přece napsal fixou na stehno! Nina Peytonová byl jeho dárek Cordellové. Dárek, který ji měl k smrti vydesit.“ Chvilí bylo ticho.
„Jestli je to pravda, pak to splnilo účel“, řekl Moore.
„Cordellovou to rozhodně vyděsilo.“ Zucker se opřel do křesla a přemýšlelo teorii Rizzoliové. „Hodně riskuje, když chce jen vyděsit jednu ženskou.“
Je to znak megalomanie. Mohl by to být důsledek dekompenzace – selhání kontroly nad svou nemocí. To se stalo Jeffrey Dahmerovi i Tedu Bundy. Ztratili kontrolu nad svými představami. Přestalo jim záležet na tom, co dělají. Tehdy začali dělat chyby.“ Zucker vstal a šel k tabuli připevněné na zdi. Na tabuli byla napsaná jména tří obětí. Pod Ninu Peytonovou napsal čtvrté jméno: Catherine Cordellová.
„Ale ona není oběť. Zatím. Ale jistým způsobem ji označil jako objekt zájmu. Proč si ji vybral?“ Zucker se rozhlédl po přítomných. „Vyslechli jste její kolegy? Nesvíí vám u někoho z nich výstražné světlo?“
Ozvala se Rizzoliová: „Vyloučili jsme doktora Kennetha Kimballa z pohotovosti. Tu noc, kdy byla napadena Peytonová, měl službu. Vyslechli jsme skoro všechny muže na chirurgii, lékaře i pomocný personál.“
„Co partner Cordellové, doktor Falco?“
„Toho jsme nevyloučili.“ Zucker zpozorněl, díval se na ni takovým zvláštním pohledem. Na oddělení tomu říkali psychopohled. „Pokračujte“, řekl tiše.
„Podle papírů má doktor Falco skvělé renomé. Vystudoval aeronautické inženýrství na MIT. Potom medicínu na Harvardu. Jako chirurg pracoval v nemocnici Petra Benta Brighama. Vyrůstal s matkou, na studia si sám vydělával. Lítá ve vlastním letadle. A vypadá k světu. Není to zrovna Mel Gibson, ale pár očí by se za ním otočilo.“
Darren Crowe se hlasitě zasmál. „Hele, Rizzoliová hodnotí podezřelé podle ksichtů. Takhle to dělají policajtky?“

Rizzoliová ho probodla pohledem. „Chci říct, že tenhle chlap by mohl mít kolem každého prstu deset husiček. Ale sestry mi řekly, že jediná žena, o kterou kdy projevil zájem, je Cordellová. Pořád ji zve na rande, to ví v nemocnici každý. A ona ho pořád odmítá. Možná, že už ho to začalo štvát.“

„Bylo by dobré věnovat mu víc pozornosti,“ řekl Zucker. „Ale nesoustřeďujme se jen na něho. Držme se raději doktorky Cordellové. Je ještě nějaký důvod, proč by si Chirurg vybral právě ji?“

Moore jeho otázku otočil. „Co když není jen další na seznamu obětí? Co když to celé dělá jen kvůli ní? Každé z těch napadení se nápadně podobá případům z Georgie.“

Ona byla jednou z nich. Nikdy jsme se nezabývali tím, proč kopíruje Andrewa Capru. Nikdy jsme neřešili to, že se točí kolem jediné oběti, která Caprovo napadení přežila.“ Ukázal na seznam na tabuli. „Tyto ženy – Sterlingová, Ortizová a Peytonová –, co když jsou všechny jen předebrou? Náhražky za jeho hlavní oběť?“

„Teorie náhradního objektu,“ řekl Zucker. „Nemůžete zabít ženu, kterou doopravdy nenávidíte, protože je příliš silná. Nahání vám hrůzu. Tak zabijete náhražku, ženu, která představuje váš terč.“

„Říkáte, že jeho skutečným terčem byla pokaždé. Cordellová? A on se jí bojí?“ ozval se Frost.

„Ze stejného důvodu Edmund Kemper zabil svou matku až na konec své vražedné pouti,“ odpověděl Zucker.

„Ona byla jeho skutečným terčem, ji nenáviděl. Ale místo ní si vybíjel zlost na jiných obětech. Při každé oběti vlastně pořád vraždil svou matku. Ale nemohl ji zabít hned na začátku, protože pro něj představovala nepřekonatelnou autoritu. V jistém smyslu se jí bál. Ale s každým zabitím mu rostlo sebevědomí. Síla, moc. A nakonec dosáhl svého.“

Rozmlátil jí lebku, odřezal hlavu a znásilnil ji. Potom jí vyřízl hrtan a hodil ho do odpadků. Skutečný terč jeho nenávisti byl mrtvý a tam s vražděním skončil. Pak se sám přihlásil na policii.“

Barry Frost, s nímž na místě činu nikdy nic nepohnulo, se při myšlence na Kemperovo brutální finále zachvěl.

„Takže tato tři napadení jsou jen rozčvičkou před hlavním závodem?“

„Vraždou Catherine Cordellové,“ souhlasně doplnil Zucker.

Catherine vešla do čekárny, aby pozdravila detektiva Moora. Až ho zabořilo, když viděl úsměv na její tváři. Věděl, že když se jí zeptá na věci, které potřeboval vědět, zmizí to hezké uvítání do nenávratna. Když se na ni díval, neviděl oběť, ale krásnou ženu, která ho vzala za ruku a zdálo se, že ji nechce jen tak pustit.

„Doufám, že vás neruším.“

„Pro vás si udělám čas kdykoli.“ Zase se usmála. „Kafe?“

„Ne, díky.“

„Pojďme do mé kanceláře.“ Usadila se za svůj pracovní stůl a čekala netrpělivě na to, co jí řekne. Za posledních několik dní mu začala důvěřovat. Nehlíдалa se. Byla tak zranitelná. Získal si její důvěru. A teď by to měl všechno zničit.

„Je to jasné,“ začal opatrně. „Chirurg se soustřeďuje na vás.“ Přikývla.

„Ale zatím nevíme proč. Proč napodobuje útoky Andrewa Capry? Proč jste středem jeho pozornosti? Napadá vás něco?“

V očích měla zmatek. „Nemám tušení.“

„My si myslíme, že ano.“

„Jak mám proboha vědět, co si myslí?“

„Catherine, mohl si vybrat kteroukoli jinou ženu v Bostonu. Mohl si vybrat ženu, která není na nic připravena, která netuší, že by po ní mohl někdo jít. To by v jeho počínání dávalo smysl. Najít si snadnou oběť. Vy jste pro něj ta nejobtížnější oběť, kterou si mohl zvolit. Protože už vás přepadli a jste ve střehu. Pak vás ještě varuje. Plaší vás; Proč?“

Ten hezký pohled na uvítanou už byl dávno pryč. Najednou narovнала ramena a ruce na stole sevřela v pěst.

„Říkám vám, že nemám tušení.“

„Jste jediným skutečným pojitkem mezi Andrewem Caprou a Chirurzem. Společná oběť. Jako kdyby byl Capra pořád naživu a chtěl pokračovat tam, kde skončil. A skončil u vás. Jste jediná, kdo mu unikl.“ Cívěla na stůl, na papíry, které měla pečlivě poskládané v přihrádkách. Na zprávu, kterou psala úhledným písmem. Seděla sice v klidu, ale klouby na rukou jí vyčnívaly ven, bílé jako ze slonoviny.

„Co jste nám o Caprovi neřekla, Catherine?“ zeptal se jemně.

„Nic jsem vám nezatajila.“

„V tu noc, kdy vás napadl, proč k vám přišel?“

„Jak to s tím souvisí?“

„Byla jste jedinou obětí, kterou Capra osobně znal. Ostatní ne. Vyhledl si je v různých barech. Vás ne, vás si vybral kvůli něčemu jinému.“

„Možná... možná, že mě nesnášel.“

„Přišel za vámi kvůli nějakému konfliktu v práci. Něco zbabral. To jste řekla detektivu Singerovi.“

Přikývla. „Nebyla to jediná věc, kterou nezvládl. Byla jich spousta. Omyly, které lékaři prostě nesmějí dělat. Nedokázal ani rozeznat neobvyklou v krevních testech. Dělal chyby. Ten den jsem s ním mluvila v nemocnici.“

„Co jste mu řekla?“

„Řekla jsem mu, že by si měl zvolit jinou specializaci, protože já ho nedoporučím k prodloužení smlouvy na další rok.“

„Vyhrožoval vám? Rozčílilo ho to?“

„Ne. To mě udivilo. Prostě to přijal. A... usmál se na mě.“

„Usmál?“ Znovu přikývla. „Jako by mu to bylo úplně jedno.“

Při té představě přeběhl Moorovi mráz po zádech. Nemohla vědět, že ten úsměv byl vlastně projevem bezmezné nenávisti.

„Potom večer, u vás, když vás napadl...“

„Už jsem řekla, co se stalo. Máte moji výpověď. Je tam všechno.“
Moore byl zticha. Po chvíli neochotně pokračoval. „Neřekla jste Singerovi všechno. Něco jste vynechala.“
Podívala se mu do očí. Tváře měla rudé od hněvu. „Nic jsem nevynechala!“
Nechtěl ji dál trápit dalšími otázkami, jenomže neměl na vybranou. „Prošel jsem si Caprův pitevní záznam,“ řekl ostře.
„Nejde to dohromady s tím, co jste řekla savanské policii.“
„Řekla jsem detektivu Singerovi přesně, co se tam odehrálo.“
„Vypověděla jste, že jste ležela na zemi, polovinou těla připoutaná k posteli. Sáhla jste pod postel pro pistoli. Z té polohy jste pak na Capru namířila a vystřelila.“
„To je pravda. Přisahám.“
„Podle pitvy kulka pronikla horní částí břišní dutiny a zasáhla hrudní kost. Byl paralyzován. Potud vaše výpověď souhlasí.“
„Tak proč tvrdíte, že neříkám pravdu?“
Opět se odmlčel, bylo mu z toho nanic, ale musel pokračovat. Ještě víc ji zraňovat. „Je tu problém s druhým výstřelem,“ řekl. „Byl vypálený z bezprostřední blízkosti, přímo do levého oka. Ale vy jste ležela na zemi.“
„Musel se nahnout směrem ke mně, a pak jsem vystřelila...“
„Musel se nahnout?“
„Já nevím. Nepamatuju si to.“
„Vy si nepamätujete, jestli jste vystřelila podruhé?“
„Ne. Vlastně jo...“
„Jak to bylo, Catherine?“ Řekl to velmi jemně, tak jemně, jak jen to šlo. Ale bolest, kterou jí tím způsobil, to nezmínilo. Catherine vystřelila ze židle. „Odmítám takovou výpověď. Já jsem tady oběť!“
„A já se vás snažím zachránit. Musím znát pravdu.“
„Já vám nelžu! Myslím, že byste měl jít! Prošla ke dveřím, prudce je otevřela a vyjekla překvapením. Za dveřmi stál Peter Falco, který se právě chystal zaklepat.“
„Jsi v pořádku Catherine?“ zeptal se.
„V naprostém,“ odsekla.
Peter se podíval na Moora a opovržlivě si ho přeměřil.
„Tohle je co? Nové policejní praktiky?“
„Jen jsem se přišel doktorky Cordellové zeptat na pár otázek. To je vše.“
„Na chodbě to tak neznělo.“ Peter se podíval na Catherine. „Chceš, abych ho vyprovodil?“
„Zvládnou to sama, díky.“
„Nemusíš mu na ty otázky odpovídat.“
„Já vím. Díky.“
„Ale kdybys cokoli potřebovala, víš, kde mě najdeš.“ Peter po Moorovi ještě jednou vypálil nevraživým pohledem, otočil se a vrátil se do své kanceláře. Z opačného konce chodby na ni civěla Helen a účetní. Catherine to zmátlo. Zabouchla dveře. Chvilí stála zády k Moorovi. Pak se narovнала a otočila k němu. Jestli mu odpoví teď nebo jindy, ty otázky se nezmění.
„Nic jsem vám nezamlčela,“ řekla tiše. „Nemůžu vám říct všechno, co se tenkrát stalo, protože si to prostě nepamätuju.“
„Takže vaše výpověď v Savaně nebyla úplně pravdivá.“
„Vypovídala jsem ještě v nemocnici. Detektiv Singer se mnou procházel ty události a pomáhal mi je dát dohromady. Řekla jsem mu, o čem jsem byla tenkrát přesvědčená, že se opravdu stalo.“
„Ale teď si tak jistá nejste.“
Zavrtěla hlavou. „Já už nedokážu rozpoznat, které vzpomínky jsou pravdivé. Nevzpomínám si na tolik věcí. Byla jsem zdrogovaná. Capra mi dal Rohypnol. Každou chvíli se mi v hlavě vynoří nějaká vzpomínka či představa, ale já už doopravdy nevím, co je skutečné a co ne.“
„Ty představy máte pořád?“
„Včera v noci. Po dlouhé době. Myslela jsem si, že už jsem z toho venku. Že už jsou pryč.“ Šla k oknu a dívala se ven. Výhled byl zastřený šedivými betonovými krabicemi, které se v okolí tyčily do výšky. Její kancelář byla naproti lůžkové části nemocnice. Byly vidět řady oken a za nimi postele. Pohled do soukromí nemocných a umírajících.
„Dva roky se zdají jako dlouhá doba,“ řekla. „Dost na to, aby člověk zapomněl. Ale ve skutečnosti je to nic. Nic.“
Po té noci jsem se nemohla vrátit zpátky domů. Nemohla jsem vejít na místo, kde se to stalo. Táta tam musel zajet pro mé věci a přestěhovat mě. Tak dopadla primářka zvyklá na krev a obnažené lidské orgány. Představa, že bych šla do své ložnice a otevřela dveře, mě doháněla k šílenství. Trásla jsem se, obléval mě studený pot. Táta se snažil to pochopit, ale je to starý voják. Slabost neuznává. Bere to jako další válečný šrám, který se zahojí. A život jde dál.
Řekl mi, abych se s tím vyrovnala a žila dál.“ Hořce se zasmála. „Abych se s tím vyrovnala. Jako kdyby to šlo.
Nedovedl si ani představit, co jsem prožívala, když jsem jenom měla vyjít na ulici. Jít k autu. Být vystavena čemukoliv. Po jisté době jsem s ním přestala mluvit. Věděla jsem, že ho štve, jak jsem slabá. Už několik měsíců jsem s ním nemluvila...
Trvalo mi dva roky, než jsem se konečně naučila ovládat strach. Žít jakžtakž normální život, kdy se nebojím, že z každého křoví na mě někdo vyskočí. Už jsem z toho málem byla venku.“ Rukou si našťavaně otřela usazené oči.
Mluvila šeptem. „A teď je to zase celé zpátky...“ Snažila se neplakat, třásla se, rukama svírala ramena, jak se snažila potlačit rozrušení.
Moore vstal a šel k ní. Stál jí za zády, přemýšlel, co by se stalo, kdyby se jí dotkl. Odtáhne se? Bude jí jediný dotek

mužské ruky odporný? Díval se, jak se pomalu hroutí do sebe, jako by se měla rozsypat na kousky.

Něžně se dotkl jejího ramene. Necukla, neodtáhla se.

Otočil ji tvář k sobě, objal ji kolem ramen a jemně ji přitiskl k hrudi. Byl šokován tím, jak moc trpí. Cítil, jak se jí chvěje celé tělo. Nevydávala žádný zvuk, ale cítil její vzlyky, krátké rozrušené dýchání. Přitiskl jí rty na vlasy. Nemohl si pomoci, cítil hluboko vevnitř, že ho potřebuje. Vzal její tvář do dlaní a políbil ji na čelo, na obočí.

Byla úplně nehybná. Uvědomil si, že překročil hranici.

Pustil ji. „Omlouvám se,“ řekl. „To se nemělo stát.“

„Ne, nemělo.“

„Můžete na to zapomenout?“

„A vy?“ zeptala se něžně.

„Jistě.“ Narovnal se. A řekl to znovu, aby sám sebe utvrdil: „Jistě.“ Podívala se mu na ruku a on věděl, co vidí. Jeho snubní prsten. „Doufám, že ano. Už kvůli vaší ženě,“ řekla.

Chtěla v něm vyvolat pocit viny a povedlo se jí to.

Podíval se na prsten, jednoduchou zlatou obroučku, kterou už měl jakoby přirostlou k prstu. „Jmenovala se Mary.“ Věděl, co si Catherine myslí: že podvádí svou ženu. Cítil, že by to měl vysvětlit, aby si napravil reputaci.

„Už jsou to dva roky. Krvácení do mozku. Nezabilo ji to, ne hned. Půl roku jsem doufal, že se probere...“ Zavrtěl hlavou. „Doktoři to nazvali chronický vegetativní stav.“

Kristepane, jak já to slovo nenávidím. Vegetativní. Jako kdyby byla kytka nebo nějaký strom. Jako by si z ní chtěl někdo vystřelit. Když umřela, málem jsem ji nepoznal. Už to nebyla moje Mary.“

Její dotek ho překvapil. Byl to on, kdo ucukl. Potichu se na sebe dívali, šedivé světlo zvenku jim osvětlovalo tváře. V duchu si říkal: žádný polibek, žádné objetí nemůže přiblížit k sobě dva lidi víc, než byli v tu chvíli oni. Nejintimnější emoce, o kterou se lidé mohou dělit, nejsou ani láska, ani touha, ale bolest.

Zvonění telefonu přerušilo kouzlo té chvíle. Catherine několikrát zamrkala, jako by si uvědomila, kde je. Šla ke stolu a stiskla na telefonu tlačítko pro odposlech.

„Ano?“

„Doktorko Cordellová, volali z jednotky intenzivní péče. Máte tam hned přijít.“

Moore si na Catherine všiml, že ji napadla stejná myšlenka: něco se stalo s Ninou Peytonovou.

„Je to na dvanáctce?“

„Ano. Pacientka se probírala.“

Kapitola 11

Nina Peytonová měla vyděšený pohled. Zápěstí i kotníky pevně připoutané k lužku. Napnuté šlachy jí vystoupily, jak se snažila uvolnit ruce.

„Probrala se asi před pěti minutami,“ řekla sestra Stephanie. „Nejdřív jsem si všimla, že jí stoupla tepová frekvence, a pak jsem uviděla, že má otevřené oči. Snažila jsem se ji uklidnit, ale pořád se chce vyrvat z těch pout.“ Catherine se podívala na monitor. Nině zběsile bušilo srdce, ale arytmie tam nebyla. Dýchala rychle, semtam se ozvalo trhané sípání, když jí do umělé průdušnice stékal hlen.

„To ten dýchací přístroj,“ řekla Catherine. „Bojí se, že se udusí.“

„Mám jí dát valium?“

Moore od dveří se ozval: „Ne, potřebujeme, aby zustala při vědomí. Jestli bude pod sedativy, nemůžeme ji vyslechnout.“

„S tím dýchacím přístrojem stejně nemůže mluvit,“ odpověděla Catherine a otočila se na Stephanie. „Jak to vypadá s krevními plyny? Můžeme jí to vyndat?“

Stephanie prohlédla výsledky. „Je to na hraně. P02 pětasedesát, PCO2 třicet dva. Dáváme jí čtyřicet procent kyslíku.“

Catherine se mračila, moc se jí to nezdálo. Chtěla, aby byla Nina schopna mluvit s policií, ale nechtěla nic riskovat. Přítomnost dýchací trubice v krku může u kohokoli vyvolat pocit, že se dusí. A Nina byla tak rozrušená, že měla řemínky na zápěstích zařezané až do masa. Jenže vyndání trubice bylo také riskantní. Po operaci se jí v plicích nahromadila voda, a i když dostávala čtyřicet procent kyslíku – což bylo dvakrát tolik než ze vzduchu v místnosti –, neměla krev pořád dost okysličenou. Proto ji nechala Catherine dýchat s přístrojem. Když ji odpojí, nebudou mít jistotu, že neupadne do kómatu. Když ji nechají na přístroji, nepřestane panikařit a škubat sebou. Když jí dají sedativa, Moore ji nebude moci vyslechnout.

Catherine se podívala na Stephanie. „Vyndám jí to.“

„Jste si jistá?“

„Jestli začne kolabovat, znovu ji připojíme.“ Lehce se to řekne, hůř dělá, četla Catherine ve Stephanieiných očích.

Po několika dnech na dýchacím přístroji byla tkáň místy oteklá, takže komplikuje případnou reintubaci. V případě komplikací by museli provést tracheotomii, tedy udělat jí zvenčí otvor do průdušnice.

Catherine stála u čela Nininy postele a jemně ji držela za hlavu. „Nino, jsem doktorka Cordellová. Teď vám vyndám dýchací trubicu. Můžu?“

Nina přikývla, byla to jasná a zoufalá odpověď.

„Musíte být v naprostém klidu, ano? Abychom vám nepoškodili hlasivky.“ Catherine se podívala před sebe.

„Připravená?“ Stephanie už držela v ruce kyslíkovou masku.

Catherine stiskla Nině něžně rameno, aby ji ujistila, že všechno bude v pořádku. Pomalu odstranila pásku, která ji držela dýchací trubicu v ústech, a uvolnila vzduch z inhalačního vaku na přístroji.

„Zhluboka se nadechněte a vydechněte,“ řekla Catherine. Sledovala, jak se Nině nadmul hrudník, a když vydechovala, vytáhla trubicu ven.

Nina se prudce rozkašlala. Catherine ji hladila po vlasech a tiše jí šeptala do ucha, než Stephanie připevnila kyslíkovou masku na obličej.

„Bude to dobré,“ řekla Catherine.

Ale pípání tepu na monitoru dál zběsile naskakovalo.

Nina se vyděšeně dívala na Catherine, jako by její život visel na tom, že s ní neztratí vizuální kontakt. Catherine měla zvláštní pocit, který jí připomněl vlastní zážitky. Před dvěma lety jsem takhle ležela já. Probrala jsem se v savanské nemocnici. A jedna noční mūra střídala druhou...

Podívala se na řemínky, kterými byla Nina připoutána k lůžku. Vzpomněla si na tu hrůzu, když tam takhle ležela a nemohla se hnout. Bylo to šílené. Jako když ji připoutal k posteli Capra.

„Sundejte ji ty řemínky,“ řekla.

„Ale co když si vytrhne kapačky?“

„Odepněte ji.“ Stephanie se zarděla. Beze slov uvolnila řemínky. Nechápala proč. Nikdo kromě Catherine nechápal, jaké to je.

Catherine ani dva roky poté nemohla nosit nic, co by mělo těsné manžety. Když Stefanie sundala poslední řemínek, Nině se slabounce hnuly rty.

Děkuju.

Postupně se její EKG zpomalil. Srdce jí bilo pravidelně, a ve stejném rytmu se ozývalo pípání přístroje. Nina a Catherine se dívaly navzájem do očí. Catherine v jejich očích viděla kus sebe, a zdálo se, že Nina se zase vidí v Catherine. Němé spojení dvou obětí.

Je nás víc, než by kdo tušil.

* * *

„Můžete jít dál, pánové,“ řekla sestra směrem k detektivům.

Moore a Frost vstoupili do místnosti. Catherine seděla u lůžka a držela Ninu za ruku.

„Poprosila mě, abych zůstala,“ řekla Catherine.

„Můžu od vás zavolat některou z vyšetřovatelek,“ řekl Moore.

„Chce mě,“ řekla Catherine. „Zůstanu tady.“ Podívala se Moorovi do očí. Její nekompromisní pohled mu jasně naznačoval, že se nehodlá o tom přít. To nebyla ta žena, kterou před pár hodinami objímal. Teď to byla jiná bytost, nelítostná ochránkyně, která jen tak bez boje neustoupí.

Moore přikývl a posadil se vedle ní. Frost připravil magnetofon na nahrávání a postavil se nenápadně k nohám lůžka. Moore ho tady chtěl mít právě proto, že dokázal být nenápadný, citlivý a zdvořilý. Nina Peytonová teď rozhodně nepotřebovala nějakého rázného tvrdáka.

Nině sundali kyslíkovou masku. Místo toho jí zavedli tenkou dýchací trubičku do nosu. Proud vzduchu vhnáný do nosu tiše pískal. Dívala se vystrašeně na oba muže, oči sledovaly každý jejich pohyb, jako by čekala ohrožení.

Moore se snažil mluvit měkkým a příjemným hlasem. Představil sebe i Barryho Frosta. Procházel s ní základní údaje – ověření jména, věku, adresy a tak. Tyto informace samozřejmě měli, ale kvůli hlasovému záznamu je museli potvrdit, aby se nedalo zpochybnit, že byla při smyslech a způsobilá vypovídat. Odpovídala chraptivým, monotónním hlasem, který až děsil absencí jakékoli emoce. Mluvila jako duch ze záhrobí, jako by byla od nich na míle daleko. To ho znepokojovalo. Měl pocit, že mluví s mrtvolou.

„Neslyšela jsem ho vejít do domu,“ řekla. „Vzbudila jsem se, až když stál u mé postele. Měla jsem na noc zavřít okna. Neměla jsem si brát prášky...“

„Jaké prášky?“ zeptal se jemně Moore.

„Nemohla jsem spát, od toho...“ Její hlas ztichl.

„Znásilnění?“ Odvrátila od něj zrak. „Pořád se mi o tom zdálo. V nemocnici mi dali prášky. Abych mohla usnout.“ A ten přízrak, opravdový přízrak, vstoupil do její ložmce.

„Viděla jste jeho tvář?“ zeptal se Moore.

„Byla tma. Slyšela jsem, jak dýchá, ale nemohla jsem se hnout. Ani křičet.“

„Byla jste v tu chvíli spoutaná?“

„Nevím, kdy mě spoutal. Nepamatuju si to.“ Moora napadlo, že ji nejdřív omámil chloroformem. Pak se probrala.

„Co se stalo pak, Nino?“ Dech se jí zrychloval. Srdce tlouklo rychleji, jak ukazoval monitor.

„Posadil se vedle mě do křesla. Viděla jsem ho jen ve stínu.“

„Co dělal?“

„On... mluvil na mě.“

„Vzpomínáte si, co vám říkal?“

„Řekl...“ Hlasitě polkla. „Řekl, že jsem špína. Nakažená. Řekl, že by mi mělo být ze sebe špatně. A pak řekl, že... že mě očistí, že mi vyřízne poskvrněný kus mého těla a já budu zase čistá.“ Odmlčela se. Po chvíli tiše dodala: „V tu chvíli jsem věděla, že umřu.“ Catherine byla bledá jako stěna, ale Nina zůstávala hrozivě klidná. Jako by ani nemluvila o sobě, ale o někom jiném. Už se nedívala na Moora, ale skrze něj, do neznáma.

Jako by se v dálce dívala na své tělo připoutané k posteli.

A na muže v křesle, zahaleného tmou, který pomalu popisoval své hrůzostrašné plány. Moore si uvědomoval, že tohle byla pro Chirurga předehra. Tohle ho vzrušuje. Pach ženského strachu, který lačně nasává. Sedí vedle ní na posteli a naplňuje ji hrůzou z vlastní smrti. Na kůži jí vystupuje pot, ze kterého je cítit kyselou přichuť děsu. Jeho exotický parfém. Vdechuje tu vůni, která ho vzrušuje.

„Co bylo dál?“ zeptal se Moore.

Nina neodpovídala.

„Nino?“

„Obrátil mi do obličej lampu. Rovnou do očí, takže jsem vůbec nic neviděla. Nic než to pronikavé světlo. Pak si mě vyfotil.“

„A potom?“ Podívala se opět na Moora. „Pak odešel.“

„Nechal vás tam samotnou?“

„Ne. Slyšela jsem ho chodit po bytě. Pak zapnul televizi. Celou noc běžela televize, slyšela jsem ji.“ Změnil postup, pomyslel si Moore. S Frostem si vyměnili významné pohledy. Chirurg si byl víc jistý sám sebou.

Víc si dovoloval. Místo toho, aby ji zabil hned, dával si načas. Celou noc a další den ji nechal připoutanou k posteli, aby se sžírala myšlenkami o svém utrpení. Bez okolků si pohrával s hrůzou, která ji jímala. Hrál si s ní a užíval si to.

Tep na monitoru se opět zrychlil. I když mluvila tiše a skoro bez života, pod klidnou tvář se skrývala vyděšená bytost.

„Co bylo dál, Nino?“

„Někdy odpoledne jsem usnula. Nepamatuji si to přesně, ale když jsem se probudila, byla už tma. Měla jsem hroznou žízeň. Vzpomínám si, že jsem se soustředila jen na tu šílenou žízeň...“

„Odešel někdy z bytu, třeba jen na chvíli? Byla jste tam nějakou dobu sama?“

„Nevím. Slyšela jsem hrát televizi. Když ji vypnul, věděla jsem, že se vrací.“

„A když se vrátil, rozsvítil světlo?“

„Ano.“

„Viděla jste mu do tváře?“

„Jen oči. Měl na obličej roušku. Jako doktor.“

„Ale oči jste mu viděla.“

„Ano.“

„Poznala jste ho? Viděla jste už někdy toho muže?“ Bylo dlouho ticho. Moore slyšel, jak mu srdce hlasitě tluč vyzrušením, že uslyší odpověď, kterou čekal.

Ale Nina řekla tiše: „Ne.“

Opřel se na židli a zklamaně vydechl. Napětí v místnosti najednou opadlo. Tato oběť Chirurga nepoznala. Byl to muž beze jména a ona netušila, proč si vybral právě ji.

Moore se snažil zakrýt zklamání. „Popište nám ho, Nino.“

Zhluboka se nadechla a zavřela oči, jako by si chtěla tu tvář vybavit. „Měl... krátké vlasy. Velmi krátké.“

„Jaké barvy?“

„Hnědé. Světle hnědé.“

To sedělo se vzorkem vlasů, které se našly v ráně Eleny Ortizové. „Takže byl běloch?“ pokračoval Moore.

„Ano.“

„Oči? Jaké barvy byly jeho oči?“

„Světlé. Modré nebo šedivé. Bála jsem se mu podívat do očí.“

„A jakou měl tvář? Oválnou, kulatou?“

„Spíš úzkou.“ Zastavila se. „Obyčejnou.“

„Výška? Váha?“

„Těžko říct...“

„Zkuste to odhadnout.“ Povzdechla si. „Nevím. Průměrná.“ Obyčejný. Průměrný. Netvor, který vypadal jako kterýkoli jiný chlap.

Moore se obrátil na Frosta. „Ukážeme jí fotky.“ Frost mu podal první album s fotkami, kterým se říkalo šestice, protože na každé stránce bylo šest fotek. Moore opřel album o noční stolek a přisunul ho co nejbliže k posteli.

Půlhodiny beznadějně doufali, že někoho pozná. Nina jen mlčky procházela stránkami. Nikdo nic neřikal. Bylo slyšet jen tichý pískot vzduchu z dýchací trubičky a šustění papíru, když Nina obracela stránky. Na fotkách byli násilníci, o kterých měla policie záznam. Moore měl pocit, že ten seznam je nekonečný. Prohlídka mužské temné stránky, hadí jed s lidskou tvář.

Někdo zaklepal na skleněnou stěnu. Moore se podíval, tím směrem a viděl Rizzoliovou, jak mu něco ukazuje.

Vstal a šel za ní.

„Máte někoho?“

„Neví, kdo to byl. Měl na tváři chirurgickou roušku.“

Rizzoliová se udivila. „Proč roušku, proboha?“

„Možná je to část jeho rituálu. Něco, co ho vzrušuje. Hraje si při tom na doktora. Řekl jí, že jí vyndá ten pošpiněný orgán z těla. Věděl, že byla znásilněná. A co jí vyřízl? Dělohu.“

Rizzoliová se podívala do místnosti. Tiše řekla: „Já mám jinou teorii, proč měl na ksichtě tu roušku.“

„Proč?“

„Nechtěl, aby viděla jeho tvář. Nechtěl, aby ho poznala, aby ho mohla popsat.“

„Ale to by znamenalo...“

„Co já říkám už dávno.“ Rizzoliová se podívala na Moora. „Chirurg už od začátku počítal s tím, že ji nechá žít.“

Jak málo toho opravdu víme o lidském srdci, pomyslela si Catherine, když si prohlížela rentgen Ninina hrudníku. Stála ve stínu a upřeně se dívala na celuloidový obrázek, připnutý na světelnou skříňku. Pozorně studovala šedivé odstíny jednotlivých kostí a orgánů. Hrudní koš, žebra, bránice a srdce. Žádná stopa po duši, jen svalová pumpa, která nemá o nic záhadnější poslání než plíce nebo ledviny. Ale i Catherine, která znala lidské tělo ze všech stran, se dívala na srdce

Niny Peytonové s jistou dávkou symboliky.

Bylo to srdce ženy, která přežila.

Ve vedlejší místnosti slyšela hlasy. Poznala Petera, který si od sestry žádal snímky. Za chvíli vešel do místnosti a zarazil se, když tam uviděl Catherine.

„Ještě jsi tady?“

„Ty taky, ne?“

„No jo, ale já mám službu. Běž už domů.“

Catherine se otočila zpátky ke skříňce a podívala se na snímek. „Chci mít jistotu, že je v pořádku.“

Přistoupil těsně k ní. Byl vysoký, majestátný. Měla pocit, že musí kousek poodstoupit. Díval se na snímek.

„Kromě jemné atelektázy se není čeho obávat.“ V pravém dolním rohu snímku si všiml smyšleného jména udávajícího neznámého pacienta.

„To je ta žena, co ji hlídají policajti?“

„Jo.“

„Tys ji extubovala?“

„Před pár hodinami,“ řekla neochotně. Nechtěla o Nině s nikým mluvit. Nechtěla, aby někdo poznal, že se jí to osobně týká. Ale Peter se pořád ptal.

„Co krevní plyny?“

„Přiměřené.“

„A celkový stav?“

„Stabilizovaná.“

„Tak jdi klidně domů. Pohlídam ti ji.“

„Raději bych si ji pohlíkala sama.“

Dal jí ruku na rameno. „Od kdy nedůvěřuješ svému parťákovi.“

Při jeho doteku ztuhla. Ucítit to a ruku stáhl.

Po chvíli se otočil a na skříňku připnul několik snímků.

Měl tam CT břišní dutiny. Byla to celá řada malých obrázků. Když je připnul, zůstal nehybně stát. Oči měl skryté za brýlemi, ve kterých se odrážely prosvícené obrázky.

„Nejsem nepřítel, Catherine,“ řekl tiše a přitom se stál upřeně díval na snímky. „Chtěl bych, abys mi věřila. Má pocit, že jsem musel udělat nebo říct něco špatného. Něco se mezi námi stalo a já nevím co.“ Konečně se na ni podíval. „Kdysi jsme si navzájem důvěřovali, nebo ne? Alespoň jako kolegové. Sakra, vždyť to není tak dlouho, co jsme se tomu chlapovi šťourali v hrudníku! A teď ti ani nemůžu pohlídat pacienta? To mě neznáš dost dobře, abys mi svěřila takovou věc?“

„Žádnému jinému chirurgovi nedůvěřuji víc než tobě.“

„Tak co se sakra děje? Ráno přijdu do práce a dozvím se, že se sem někdo vloupal. A ty mi o tom nechceš nic říct.“

Zeptám se tě na pacientku na dvanáctce a ty mi zase nechceš nic říct.“

„Policie mi řekla, abych o tom nemluvila.“

„V posledních dnech se řídíš hlavně tím, co ti řekne policie. Proč ksakru?“

„Nesmím o tom mluvit.“

„Nejsem jen tvůj parťák, Catherine. Myslel jsem, že jsme přátelé.“

Udělal krok směrem k ní. Jeho impozantní postava v ní vyvolávala pocit klaustrofobie.

„Vidím, jak jsi vystrašená. Zamykáš se v kanceláři, vypadáš, jako kdybys týden nespala. Nemůžu tady jen tak stát a dívat se na to.“

Catherine stáhla Ninin snímek ze skříňky a schovala ho do obálky. „S tebou to nemá nic společného.“

„Ale ano. Týká se to tebe, a proto se to týká i mě.“

Její obranný mechanismus se najednou obrátil v hněv. „Hele, asi bychom si měli něco vyjasnit, Petere. Pracujeme spolu a já si tě vážím jako chirurga. Jsi dobrý parťák.“

Ale nežijeme spolu a ani si nesdělujeme svá tajemství, jasný?“

„Ale proč ne?“ řekl velmi něžně. „Proč se mi to bojíš říct?“ Jeho tichý a klidný hlas ji znervózňoval. Najednou si chtěla vylít duši, říct mu, co se jí stalo v Savaně se všemi těmi hnusnými detaily. Ale věděla, k čemu by to vedlo. Z násilnění zůstane na člověku jako temná skvrna až do konce života. Navždy už bude jen obětí. A nesnesla by žádný soucit. Ne od Petera, muže, jehož respekt pro ni znamenal vše.

„Catherine?“ Natáhl k ní ruku.

Tekly jí slzy, když se na jeho ruku dívala. Připadala si jako tonoucí žena, která si raději zvolí černotu mořské hlubiny, než by se zachránila. Nevzala ji.

Otočila se a tiše vyšla z místnosti ven.

Kapitola 12

Neznámá se probírala.

Držím v ruce zkumavku se vzorkem její krve a překvapuje mě, jak je chladná. Je tady už moc dlouho a tělesná teplota, kterou krev měla, unikla skleněnými stěnami do okolí. Studená krev je neživá věc, bez duše, bez síly. Nijak mě nevzrušuje. Dívám se na papírový štítek na zkumavce, bílý obdélník přilepený na skle. Je na něm jméno pacientky, číslo pokoje, kód nemocnice. I když je tam napsáno její smyšlené jméno, já vím, komu ta krev doopravdy patří. Už neleží na intenzivní péči, převezli ji na číslo 538, na oddělení chirurgie.

Zkumavku vracím do stojanu. Jsou tam tucty dalších zkumavek a na nich barevné uzávěry – modré, fialové, červené a zelené. Každá barva znamená nějaký úkon, který je potřeba provést. Fialové jsou na vyšetření krevního obrazu, modré

na sedimentaci, červené na chemii a elektrolyty. V některých zkumavkách s červenou špičkou už je krev mírně sražená na tmavý rosol. Procházím papíry z laboratoře, je tady i požadavek na vyšetření neznámé. Dr. Cordellová požádala o dva testy: kompletní krevní obraz a elektrolytické vyšetření séra. Procházím další požadavky z noční směny. Na průklepovém papíře je další žádost se jménem dr. Cordellové coby ošetřující lékařky.

Statim! – arteriální krevní plyny, po extubaci. 2 litry kyslíku aplikované nasálně.

„Nina Peytonová byla extubována. Dýchá sama, bez pomoci přístroje, bez umělé dýchací trubice v krku.

Sedím nehybně u svého stolu. Nepřemýšlím o Nině Peytonové, ale o Catherine Cordellové. Myslí si, že tuto bitvu vyhrála. Myslí si, že Ninu Peytonovou zachránila. Ale já jí teď jasně ukážu, kde je její místo... Naučím tu děvku pokoře.

Volám do nemocniční kantýny. Zvedne to nějaká žena, zdá se nervózní, v pozadí slyším cinkání sklenic a táců. Je zrovna čas večere a jí se zjevně nechce s nikým vybavovat.

„Tady je pětka, západní křídlo,“ zalžu do telefonu. „Chtěl bych si ověřit objednávky stravy pro dva pacienty. Vypadá ta, že to tady někdo popletl. Můžete mi říct, jakou máte objednávku na pokoj 538?“

Chvilí je ticha, slyším, jak ťuká do klávesnice a čeká až jí vylezou správné informace.

„Jen tekutá strava, pane,“ odpovídá mi. „Je to v pořádku?“

„Ano, to je správně. Děkuji vám.“ Zavěším.

V dnešních novinách stála, že Nina Peytonová je stále v kómatu a ve velmi vážném stavu. Ale to není pravda. Je při vědomí.

Catherine Cordellová jí zachránila život, jak jsem předpokládal...

Krevní laborantka jde k mému stolu a pokládá na něj stojan se zkumavkami. Usmějeme se na sebe, jak to děláme vždy, jako správní přátelští kolegové, kteří si o tam druhém automaticky myslí jen to nejlepší. Je mladá, s pevným, bujným poprsím, které jí vydouvá bílý plášť. Má krásné, pevně rostlé zuby. Vezme další kupu s požadavky na vyšetření, zamává mi a odejde. Přemýšlím, jestli má její krev slanou příchutí.

Přístroje vydávají monotónní, ukolébavající hluk. Jdu k počítači a vytáhnou si seznam pacientů ze západního křídla na pátém bloku. Je tam dvacet pokojů, které jsou rozmístěny do tvaru písmena H. Sesterna je umístěna uprostřed, v té spojovací chodbě mezi dvěma hlavními chodbami. Procházím seznam, dívám se na věk a diagnózy jednotlivých pacientů. Dohromady je jich třicet tři. Zastavím se na dvanáctém jméně v pořadí, pokoj 521.

„Herman Gwadowski, věk 69. Ošetřující lékař: dr. Catherine Cordellová. Diagnóza: S/P náhlá laparotomie v důsledku několikanásobného poranění břišní dutiny. Pokoj 521 je v chodbě paralelní s tou, ve které je pokoj Niny Peytonové. Z 521 do jejího pokoje není vidět.

Kliknu na Gwadowského. jméno a otevře se mi jeho záznam. Je v nemocnici už dva týdny a jeho karta má několik stránek. Dovedu si představit jeho ruce, vystouplé žíly plné tmavých teček po injekcích a infuzích. Hladina krevního cukru jasně naznačuje, že je diabetik. Vysoké množství bílých krvinek je zase známkou nějakého zánětu. Výtěr z ran na nohou prokázal přítomnost plísně. Cukrovka mu komplikuje krevní oběh a tkáň na nohou mu začíná odumírat. Další test zase potvrdil přítomnost bakteriálního zánětu v centrální cévní soustavě.

Dívám se na výsledky elektrolyzy. Hladina draslíku se neustále zvyšuje. Čtyři a půl před dvěma týdny. Čtyři celé osm před týdnem. Včera už pět celých jedna. Je starý a jeho cukrovkou zničené ledviny už nestíhají vyloučit z krve hromadící se toxiny. Jako například draslík.

Nebude to takový problém, hodit ho přes palubu.

Nikdy jsem pana Hermana Gwadowského neviděl. Myslím, tváří v tvář. Dívám se na stojan se zkumavkami na stole. Je tam čtyřiatdacet zkumavek z pětiky v západním i východním křídle. Procházím štítky. Je tu jedna z 521 s červenou špičkou. Krev Hermana Gwadowského.

Pomalou obracím zkumavku proti světlu. Krev není sražená. Tekutina je tmavá a hustá, jako kdyby místo Gwadowského krve vzali vzorek z nějaké bažiny. Otevřu zkumavku a přičichnu ke krvi. Cítím močovinu, stařecký puch a nasládlou vůni infekce. Cítím tělo, které se rozkládá, i když se mozek všemožně snaží zakrýt skutečnost, že jeho vnější schránka už umírá.

Tak jsem se seznámil s panem Gwadowským.

Ale naše přátelství nebude mít dlouhého trvání.

Angela Robbinsová byla svědomitá sestra. Nechápala, proč ještě nedorazila dávka léků pro pana Gwadowského. Měly tu být v deset. Šla na sesternu za kolegyní, která měla službu: „Nepřinesli infuzi pro pana Gwadowského. Můžete prosím zavolat na výdejnu?“

„Dívala jste se do vozíku s léky? Přivezli je v devět.“

„Ano, dívala. Pro pana Gwadowského tam nic nebylo.“

„Urychleně potřebuje dostat svou dávku Zosynu.“

„Jo, teď jsem si vzpomněla.“ Sestra vstala a přešla ke skřínce s léky na druhé straně místnosti. „Pomocník ze čtyřky ho před chvílí přinesl.“

„Ze čtyřky?“

„Ano, poslali to do špatného patra.“ Podívala se na štítek na infuzi. „Gwadowski, 521 A“

„Ano,“ řekla Angela a vzala malý pytlík s infuzí. Cestou do pokoje si ještě ověřovala informace na štítku. Jména pacienta i ošetřujícího lékaře souhlasila, zrovna tak dávka Zosynu ve sláném roztoku. Vše vypadalo v pořádku.

Před osmnácti lety, když Angela začínala, mohl kdokoli vejít na výdejnu, vzít infuzi a přidat ji k lékům pro nějakého pacienta. Ale několik omylů zbrklých sester a několik medializovaných soudních procesů vše změnilo. Teď každá infuze s přidaným draslíkem musí nejdříve projít nemocniční lékárnou. Je to další byrokratický krok v systému, který je už tak dost složitý a zamotaný v papírování, konečně jako celé zdravotnictví. A Angela to nesnáší. Beztať už to byla

víc než hodina, co měl pan Gwadowski dostat infuzi.

Pověsila infuzi na věšák a vyměnila hadičku v jehle, kterou pacient infuzi přijímal. Pan Gwadowski se ani nehnu. Byl v kómatu už dva týdny a jeho tělo bylo cítit mrtvolným pachem. Angela ten pach dobře znala, pach sladkokyselého potu, který předznamenává konec. Kdykoliv jej ucítila, zamumlala k ostatním sestřím: „Těhle už dlouho nevydrží.“ Přesně tohle jí teď problesklo hlavou, když zvýšila průtok infuze a kontrolovala jeho hlavní životní funkce. Těhle už dlouho nevydrží. Nicméně se pořád o něj starala stejně svědomitě, jako o všechny ostatní pacienty.

Teď ho bylo třeba umýt. Vzala si misku s vlažnou vodou a postavila ji vedle lůžka. Namočila malý ručník, vyždímala ho a utírala panu Gwadowskému tvář. Ležel s otevřenými ústy. Jazyk měl suchý a zvrásněný. Kdyby mu jen dovolili odejít. Kdyby ho jen propustili z této pekelné díry.

Jenže jeho syn jim nic nedovolí. Takže ten starý pán žije dál, ačkoli se to jen sotva dá nazvat žitím. Srdce mu sice tlouče, ale jeho tělo pomalu umírá.

Svlékla mu nemocniční košili, aby zjistila, jak jsou na tom jeho cévy. Kůže po vpichu infuze byla zarudlá, což ji znepokojovalo. Už neměli na rukou místo, kam vpíchnout další infuzi. Léky i výživu mu tedy mohli podávat jediné stávající jehlou, takže se Angela snažila ránu udržovat čistou. Neustále vyměňovala obvazy. Po umytí je chtěla vyměnit opět.

Utírala mu trup, ručníkem sjížděla po vyhublém hrudníku. Nikdy to nebyl žádný svalovec, ale teď jeho kůže vypadala jen jako kus pergamenu natažený na kostře.

Uslyšela kroky. Do místnosti vešel syn pana Gwadowského, což ji zrovna nepotěšilo. Jediným pohledem ji zahnal do rohu – byl to ten typ, který při každé příležitosti poukázal na sebemenší chybu či omyl. Obzvláště často takhle vyjízďel na svoji sestru. Jednou je Angela slyšela hádat se na chodbě a jen stěží se ovládla, aby se do toho nevloučila. Nakonec, nebyla to její věc, ale měla obrovskou chuť mu říct, co si myslí o tom jeho komandování. Každopádně se alespoň nemusela před ním přetvařovat a hrát si na přítelkyni. Takže když vstoupil, beze slova kývla hlavou na pozdrav a pokračovala v mytí.

„Jak mu je?“ zeptal se Ivan Gwadowski.

„Žádná změna.“ Hlas měla studený, tón skoro úřednický odměřený. Prála si, aby odešel, aby už skončil tu trapnou ukázkou starostlivého synáčka, a ona mohla dokončit svou práci. Bylo jí víc než jasné, že láska k otci ho sem určitě nepřivádí. Vzal to do svých rukou, protože byl zvyklý se takhle k věcem stavět. Nikomu by nedovolil převzít nad tím kontrolu. Ani smrti ne.

„Viděla ho dnes ošetřující lékařka?“

„Doktorka Cordellová chodí vždy brzy ráno.“

„Co říká tomu, že je pořád v kómatu?“

Angela položila ručník, narovнала se a podívala se mu přísně do očí. „Nevím, co by na to mohla říct, pane Gwadowski.“

„Jak dlouho bude ještě v tomto stavu?“

„Tak dlouho, jak ho necháte.“

„Co tím myslíte?“

„Že by bylo lepší, kdybyste ho nechal v klidu odejít. Nemyslíte?“

Ivan Gwadowski vytřeštil oči. „Jasně, pro všechny by to bylo nejjednodušší řešení, že? Taky by se tím samozřejmě uvolnila postel.“

„Proto jsem to neřekla.“

„Vím, jak dneska nemocnice vydělávají. Když je tady pacient moc dlouho, rostou vám náklady.“

„Říkám jen to, co by bylo nejlepší pro vašeho otce.“

„Nejlepší bude, když budete svou práci dělat pořádně.“ Než by řekla něco, čeho by pak mohla litovat, otočila se Angela zpátky k lůžku a vyndala ručník z misky. Třásl se jí ruce, když jej ždímala. Nehádej se s ním. Dele si svou práci. Řekneš něco, a poběží rovnou do ředitelny.

Položila vlhký ručník pacientovi na břicho. Teprve pak si všimla, že nedýchá. Přiložila mu na krční tepnu prsty, ale pulz necítila.

„Co se děje?“ zeptal se syn. „Je v pořádku?“ Neodpověděla. Vyběhla kolem něho ven na chodbu.

„Zavolejte doktora!“ křičela. „Zavolejte doktora na 521. Rychle!“

Catherine vyběhla z pokoje Niny Peytonové a běžela chodbou k pokoji 521. Mezitím se v pokoji i kolem něj shromáždilo několik sester a dalšího personálu. Skupinka mediků zvědavě natahovala krky, aby viděli, co se to tam děje.

Catherine vletěla na 521. „Co se stalo?“

Angela odpověděla: „Přestal dýchat. Nemůžu nahmatat pulz.“

Catherine se prodrala k lůžku. Jedna ze sester už mezitím nasadila pacientovi kyslíkovou masku a vháněla mu kyslík do plic. Jeden internista měl ruce položené pacientovi na hrudníku. Masírováním srdečního svalu se snažil vytlačit krev ven a vypumpovat ji do cév, aby mohla proudit k životně důležitým orgánům. Do plic, do mozku.

„EKG je zapnutý!“ zakřičel někdo.

Catherine střelila pohledem na monitor, který ukazoval ventrikální fibrilaci. Srdeční komory se už nesmršťovaly tak, jak měly. Místo toho se jednotlivé srdeční svaly jemně chvěly. Z tohoto srdce už byl jen ochablý sval.

„Máme nabitý defibrilátor?“ zeptala se Catherine.

„Na sto joulů.“

„Nápalte to tam.“

Sestra přiložila pacientovi na hrudník defibrilační přístroj a zakřičela: „Všichni ustupte!“ Elektrický výboj střílil pacientovi do srdce. Jeho tělo vyskočilo z matrace jako kočka z rozpáleného pekáče.

„Pořád fibriluje!“

„Jeden miligram epinefrinu do žíly a pak mu vpalte ještě sto,“ řekla Catherine.

Epinefrinová injekce mu vklouzla do žíly.

„Ustupte!“ Z přísavky vyletěl další elektrošok a tělo se opět vypjalo do výšky.

Na monitoru vyletěla linie EKG prudce nahoru a pak se propadla dolů a jen slabounce poskakovala. Poslední záchvěvy umírajícího srdce.

Catherine se podívala na pacienta a hlavou jí proletěla otázka: Jak můžu vzkřísit tohle křehké, nemocné, staré tělo?

„Máme pokračovat, paní doktorko?“ zeptal se internista, který stále masíroval pacientovi hrudník. Po tváři mu stékal pramínek potu.

Nechtěla jsem ho vůbec oživovat, říkala si v duchu, a už už to chtěla ukončit, když jí sestra Angela pošeptala:

„Je tu jeho syn. Dívá se na vás.“

Catherine se otočila a podívala se na Ivana Gwadowského, který stál ve dveřích. Teď neměla na vybranou. Když se nebudou snažit do poslední chvíle, jeho povedený synek se postará, aby nemocnice platila pořádné penále.

Na monitoru stále běžela jemně se chvějící linka.

„Ještě jednou,“ řekla Catherine. „Tentokrát dvě stě joulů. A chci okamžitě zjistit elektrolyty.“ Slyšela, jak se otevřel šuplík na vozíku. Sestra vytáhla hadičky a stříkačku.

„Nemůžu najít žílu!“

„Použij transfuzní jehlu!“

„Pozor! Ustupte!“ Všichni ustoupili stranou a pacientovi vletěl do těla další elektrošok.

Catherine se upřeně dívala na monitor. Doufala, že svalové sevření srdce rozpumpuje. Místo toho však EKG klesl na dno jako tonoucí koráb.

Do krevního oběhu vnikla další dávka epinefrinu.

Internista, který byl oživováním celý zpocený a vyčerpaný, ustoupil stranou. Další sestra vzala kyslíkový přístroj a ručně vháněla pacientovi do plic vzduch. Ale snaha byla marná. Catherine postřehla změnu v hlasech lidí kolem sebe. Už v nich nebylo napětí a spěch, slova se nesla tiše a odevzdaně. Už to byly jen poslední pokusy před nevyhnutelnou porážkou. Podívala se po místnosti, kde byl asi tučet lidí. Stáli kolem dokola a bylo jim jasné, jak to skončí.

Čekali už jen na její poslední slovo.

Rozhodla se. „Končíme,“ řekla. „Čas úmrtí jedenáct třicet.“ Všichni pomalu ustoupili a dívali se s odstupem na předmět jejich porážky, tělo Hermana Gwadowského, které tam chladlo, zapletené do množství hadiček a trubiček. Sestra vypnula monitor EKG a osciloskop ztmavl.

„A co kardiostimulátor?“

Catherine zapisovala údaje do úmrtní zprávy. Otočila se a proti ní stál pacientův syn. „Už se nedalo nic zachránit,“ řekla tiše. „Je mi to líto. Jeho srdce už odmítlo spolupracovat.“

„Nejsou snad proto kardiostimulátory?“

„Udělalí jsme všechno, co jsme mohli.“

„Dali jste mu jenom pár elektrošoků.“

Jenom? Rozhlédla se po místnosti, dívala se na důkazy jejich snažení a po zemi rozházené obaly od stříkaček a léků. Lékařské smetí, které zůstávalo po každém takovém zápase. Všichni se na ni dívali a čekali, jak zareaguje.

Položila desky, na kterých psala záznam. Na rtech už měla několik ostrých výrazů, ale už je nestačila vyslovit.

Rozběhla se ke dveřím.

Někde se ozval ženský vriskot.

Ve vteřině vyletěla ven a sestry hned za ní. Sprintovala po chodbě, zabočila za roh a na chodbě spatřila jednu dívku z pomocného personálu. Ta jen trhaně plakala a ukazovala směrem do pokoje Niny Peytonové. Židle před pokojem byla prázdná.

Měl tam být policajt. Kde sakra je?

Catherine rozrazila dveře na pokoji a ztuhla hrůzou.

Nejprve si všimla krve, která byla všude kolem. Po zdi stékaly jasně červené proužky. Pak se podívala na svou pacientku, která ležela tváří k zemi na podlaze. Nina ležela mezi postelí a dveřmi, jako by se jí podařilo udělat pár kroku, než upadla. Infuze byla utržená a fyziologický roztok kapal z hadičky na zem. Malá loužička prusvitné kapaliny vedle velké louže, hustší a červené.

Byl tady. Chirurg byl tady.

Všechny smysly ji vybízely k útěku, ale donutila se udělat krok dopředu. Klekla si na kolena vedle těla. Krev jí prosákla látku na kalhotách. Byla ještě teplá. Obrátila Ninino tělo na záda.

Jediný pohled na bílou tvář, vytřeštěné oči, a věděla, že Nina je mrtvá. Jen před chvílí její srdce ještě tlouklo.

Pomalu zvedla oči a podívala se po místnosti. Viděla skupinku vyděšených tváří. „Policajt,“ řekla. „Kde je ten policajt, co ji měl hlídat?“

„Nevíme.“ S vrávoráním se postavila. Ostatní ustoupili, aby jí udělali cestu. Dívala se na krev všude kolem a vyšla z místnosti. Na chodbě se zběsile rozhlížela do všech stran.

„Ježíšikriste!“ vykřikla jedna sestra.

Na samém konci chodby se po zemi táhla tenká tmavá linka. Krev. Vytékala zpod dveří skladu.

Kapitola 13

Rizzoliová stála za žlutou páskou a dívala se do pokoje Niny Peytonové. Na zdi byly stopy tepenního krvácení. Šla

dál, ke skladu, kde našli tělo hlídajícího policisty. Dveře byly také překříženy lepicí páskou. Uvnitř byly hromady infuzí, police s miskami a bažanty, krabice s gumovými rukavicemi. Všechno bylo postříkané krví.

Jeden z nich tady zemřel. Hon na Chirurga byl teď velmi silnou osobní záležitostí každého člena bostonské policie.

Otočila se ke strážníkovi, který stál opodál. „Kde je inspektor Moore?“

„Dole v kanceláři. Procházejí záznamy z bezpečnostních kamer.“

Rizzoliová se rozhlédla po chodbě, ale neviděla žádné bezpečnostní kamery. Takže z této chodby asi žádný záznam mít nebudou.

Šla dolů a vklouzla do malé konferenční místnosti, kde Moore a dvě sestry prohlíželi videozáznamy. Nikdo z nich se na ni nepodíval; všichni pozorně sledovali, co se děje na obrazovce.

Kamera byla nasměrovaná na výtahy v pátém patře západního křídla. Na záznamu se otevřely dveře výtahu. Moore zastavil video.

„Tady,“ řekl. „Tohle je první skupina lidí, která vystoupila z výtahu po tom, co jste žádali o pomoc. Napočítal jsem jedenáct lidí, všichni spěchali.“

„To je při takovém hlášení běžné,“ řekla hlavní sestra.

„Jde to do celé budovy a každý, kdo je v tu chvíli volný, by měl přispěchat na pomoc.“

„Dobře si prohlídněte jejich tváře,“ řekl Moore. „Poznááte každého? Není mezi nimi někdo cizí?“

„Já jim nevidím všem do tváře. Někteří se překrývají, jak vycházejí najednou.“

„Co vy, Sharon?“ obrátil se Moore na druhou sestru.

Sharon se naklonila blíž k monitoru. „Tyhle tři tady, to jsou sestry. A ti dva mladíci tady jsou studenti. Znáš i toho třetího muže, tady.“ Ukázala na horní část obrazovky. „Je to uklízeč. Ostatní vypadají povědomě, ale podle jména je neznám.“

„Dobrá,“ řekl Moore unaveným hlasem. „Podívejme se na zbytek. Pak se koukneme na záznam ze schodiště.“

Rizzoliová se k nim pomalu přibližovala, až najednou stála těsně za zády hlavní sestry.

Na obrazovce se obrázky rychle vrátily zpět a dveře výtahu se zavřely. Moore stlačil Play a dveře se opět otevřely. Z výtahu vystoupilo jedenáct lidí. Vypadali jako nějaký živočich s mnoha končetinami, jak spěchali po chodbě.

Ve tvářích měli naléhavost, všimla si Rizzoliová. I beze zvukového záznamu bylo znát, že se děje něco vážného. Klubko lidí zmizelo v levé části obrazovky. Dveře výtahu se zavřely. Po chvíli se opět otevřely a vystoupila další skupinka personálu. Rizzoliová jich tentokrát napočítala třináct. Takže do tří minut jich bylo dohromady čtyřicet – a to jen těch, co přijeli výtahem. Kolik jich dorazilo po schodišti? Rizzoliová to sledovala s rostoucím úžasem. Načasování bylo dokonalé. Nouzové hlášení způsobilo takový rámus, jako by do nemocnice vpustili stádo slonů.

Tucty zaměstnanců se shromáždily na pátém patře západního křídla. Každý, kdo měl bílý plášť, tam mohl nepozorovaně proklouznout. Pachatel by nepochybně stál vzadu ve výtahu, všem za zády. Dal by si pozor, aby kamera nezachytila jeho tvář, takže by šel těsně vedle někoho jiného. Hledali někoho, kdo dokonale zná život v nemocnici.

Dívala se, jak druhá skupinka vyšla ze záběru. Dvěma lidmi v té skupince nebylo vůbec vidět do tváře.

Pak Moore vyměnil pásky. Na obrazovce se změnil obraz. Dívali se na záznam ze schodiště. Chvíli se nic nedělo, pak se rozletěly dveře a vešel muž v bílém plášti.

„Toho znám. To je Mark Noble, jeden z internistů,“ řekla Sharon.

Rizzoliová si vytáhla záznamník a zapsala jméno.

Zase se otevřely dveře a v nich se objevily dvě ženy obě v bílém.

„To je Veronika Tamová,“ řekla vrchní sestra. Ukazovala přitom na nižší z těch dvou. „Dělá tady. Když volali pomoc, měla pauzu.“

„A ta druhá žena?“

„Nevím, nevidím jí pořádně do tváře.“ Rizzoliová si opět poznamenala:

10.48, kamera u schodiště: Veronika Tamová, sestra, záp. křídlo Č. 5 Neznámá žena, černé vlasy, laboratorní plášť.

Celkem vešlo schodištěm do pátého patra sedm osob.

Sestry poznaly pět z nich. Doposud napočítala Rizzoliová jednatřicet osob, které se v inkriminovanou dobu dostavily do pátého patra. Dohromady s personálem, který tam už byl, to dělalo minimálně čtyřicet podezřelých osob.

„Teď se dívejte, když se budou vracet,“ řekl Moore. „Už nepospíchají. Možná poznáte další tváře a jména.“ Přetočil obraz kousek dopředu. Ve spodní části obrazovky ukazoval čas o osm minut víc. Resuscitace pacienta ještě pokračovala, ale lidé, kteří tam byli navíc, se začali rozcházet zpátky na svá pracoviště. Kamera je zachytila zezadu, jak šli po chodbě směrem ke schodišti. Úplně vpředu šli dva studenti. Hned za nimi třetí, neidentifikovaný muž, který šel sám. Pak dlouho nikdo – tuto pasáž Moore přetočil dopředu. Pak šli spolu čtyři muži, kteří prošli dveřmi na schodiště. Čas ukazoval 11.14. V tu chvíli už bylo po všem a Herman Gwadowski byl oficiálně prohlášen za mrtvého.

Moore vyměnil kazety. Ještě jednou se dívali na záznam od výtahu.

Než si prohlédli ty kazety, Rizzoliová zaplnila tři stránky svého zápisníku poznámkami, zaznamenávala znovu počet osob, které se v tu dobu pohybovaly na stejném místě.

Na základě výzvy se do pátého patra dostavilo třináct mužů a sedmáct žen. Teď Rizzoliová počítala, kolik se jich z patra po skončení akce vracelo.

Čísla nesouhlasila.

Konečně Moore zmáčkl tlačítko Stop a obrazovka ztmavla. Dívali se na ty záznamy už přes hodinu a sestry vypadaly, že si musí odpočinout.

Rizzoliová přerušila ticho a zeptala se jich: „Máte ve vaší směně na pětce nějaké mužské kolegy?“

Hlavní sestra se otočila na Rizzoliovou. Byla překvapená, že další policista vešel do místnosti, aniž si to uvědomila.

„Máme tady jednoho ošetřovatele, ten chodí do práce na třetí. Ale já nemám v denní směně žádného muže,“

„Ani tam nebyl žádný muž v době, kdy byl vyhlášen poplach?“

„Mohli tam být z chirurgie. Ale žádní ošetřovatelé.“

„Kdo z chirurgie? Vzpomenete si?“

„Pořád se střídají. Nepamatuji si, kdo tady kdy byl. Máme svou vlastní práci.“ Sestra se podívala na Moora.

„Opravdu už budeme muset jít.“

Moore přikývl. „Můžete jít. Děkuji.“

Rizzoliová počkala, až sestry vyjdou z místnosti. Pak řekla: „Chirurg už musel být na místě, když vyhlásili poplach. Co myslíš ty?“

Moore se postavil a šel k videu. V jeho pohybu bylo vidět hněv – to jak vyškubnul pásku z přehrávače, jak tam vrazil další.

„Do pátého patra dorazilo třináct mužů. A čtrnáct jich odešlo. Byl tady jeden navíc. Musel tam být po celou dobu.“

Moore stlačil Play. Na obrazovce se znovu objevil záznam ze schodiště.

„Sakra Moore! Crowe měl zajistit hlídání. Náš jediný svědek je teď mrtvý.“

Pořád nemluvil. Nehnutě se díval na obrazovku, na to, jak teď už známé postavičky vcházely a vycházely ze dveří na schodiště.

„Ten pachatel snad chodí skrze zdi, nebo co,“ řekla Rizzoliová. „Dokáže se schovat kdekoliv. Ani jedna z devíti sester, které tam v tu dobu byly, si ho nevšimla. Byl tam s nimi celou tu posranou dobu.“

„To je jedna možnost.“

„Tak jak se dostal k tomu policajtovi? Proč ten policajt odešel ze svého místa? Proč šel do skladu?“

„Musel to být někdo známý nebo někdo, kdo nevypadal nebezpečně.“ Samozřejmě, v tom shonu, kde všichni pospíchali někam zachraňovat život, by bylo přirozené, kdyby někdo z personálu utíkal k policistovi, který tam stojí, a požádal ho o pomoc přinést něco ze skladu.

Moore zastavil obraz. „Tady,“ řekl tiše. „Myslím, že tohle by mohl být on.“ Rizzoliová se dívala na osamělého muže, který odcházel po schodišti dřív, než byl poplach odvolán. Viděli jen jeho záda. Měl na sobě bílý plášť a chirurgickou čepičku.

Zpod ní mu vyčníval úzký pramen hnědých vlasů. Měl vyzábělé tělo, žádná velká ramena, celý byl nějaký zkroucený jako otazník.

„Je jen na tomhle kousku,“ řekl Moore. „Neviděl jsem ho přijet výtahem. A nevešel ani dveřmi ze schodiště. Ale odchází tudy. Vidíš, jak otevírá bokem dveře? Ničeho se nedotýká, aby nezanechal otisky. Bojí se. Koukni, jak se schválně hrbí dopředu. Ví, že je na kameře. A moc dobře ví, že ho hledáme.“

„Poznal ho někdo?“

„Ani jedna z těch sester.“

„Sakra, vždyť byl s nimi na patře.“

„Byla tam spousta dalších lidí. Všichni zachraňovali Hermana Gwadowského. Všichni kromě něj.“

Rizzoliová přistoupila blíž k obrazovce, oči sledoval osamocenou postavu na bílé chodbě. I když mu neviděl do tváře, cítila chvění, jako by hleděla do očí ďáblůvi. Tak ty jsi Chirurg?

„Nikdo si nepamatuje, že by ho viděl,“ řekl Moore. „Nikdo ho neviděl ve výtahu. Ale je tam. Duch, který se objeví a zmizí, kdykoli se mu zachce.“

„Odešel osm minut po vyhlášení poplachu,“ řekla Rizzoliová. Dívala se na časomíru na videu. „Dva medicové odešli těsně před ním.“

„Ano, ale s těmi jsem mluvil. Od jedenácti měli přednášku. Proto odešli tak brzy. A ani si nevšimli, že šel za nimi po chodbě.“

„Takže nemáme vůbec žádné svědky.“

„Jen tento záznam.“ Stále se dívala na čas. Osm minut po vyhlášení poplachu. Osm minut je dlouhá doba. Snažila si celou jeho akci představit. Jde za policistou – deset sekund. Předvedčí ho, aby s ním šel do skladu – třicet sekund. Podřízne mu hrdlo – deset sekund. Vyjde, zavře dveře, jde do pokoje Niny Peytonové – patnáct sekund. Zabije druhou oběť, vyjde ven – třicet sekund. To dává dohromady dvě minuty. Nanejvýš.

Ještě zbývá dalších šest. K čemu je využil? Na uklizení stop? Byla tam spousta krve, možná se ušpinil.

Měl spoustu času. Pomocník na sesterně objevil tělo Niny Peytonové až dalších deset minut poté, co muž na videu vyšel dveřmi na schodiště. Pokud jel autem, mohl tou dobou být už pěkně daleko.

Dokonale načasované. Podezřelý se pohybuje s přesností švýcarských hodinek. Rizzoliová se prudce narovnala.

Něco si uvědomila, a škublo to s ní jako rána elektrinou. „On to věděl. Kristepane, Moore, on věděl, že bude poplach.“ Podívala se na něj a podle jeho klidné reakce poznala, že došel ke stejnému závěru. „Měl pan Gwadowski nějaké návštěvy?“

„Syna. Ale po celou tu dobu s ním byla ošetřující sestra, včetně toho, když zkolaboval.“

„Co se stalo těsně předtím?“

„Vyměnila mu infuzi. Poslali jsme ten pytlík do laboratoře.“ Rizzoliová se podívala zase na video. Obrázek muže v bílém plášti se nehýbal. „To nedává smysl. Proč by takhle riskoval?“

„Potřeboval po sobě uklidit, zbavit se někoho, kdo mohl být nepřijemný. Svědek.“

„Ale co Nina Peytonová vlastně viděla? Chlapa v roušce. Věděl, že ho nemůže popsat. Věděl, že pro něj není skoro vůbec nebezpečná. Nicméně podstoupil obrovské riziko, aby ji zabil. Maximálně se odhalil. Co tím sleduje?“

„Uspokojení. Konečně dokončil tu vraždu.“

„Ale vždyť ji mohl dokončit u ní doma. Moore, on ji přece nechal tehdy naživu. To znamená, že její zabití tady měl

naplánované.“

„Myslíš, tady v nemocnici?“

„Ano.“

„Proč?“

„Nevím. Ale zajímavé je, že ze všech pacientů na patře si vybral zrovna Hermana Gwadowského, pacienta Catherine Cordellové.“ Moorův telefon zazvonil. Zvedl ho, Rizzoliová se mezitím otočila zpátky k monitoru. Stiskla Play a dívala se na muže v bílém plášti, jak se přibližuje ke dveřím. Nadzvedl bok, kterým stiskl podlouhlou kliku, a vyšel na schodiště. Ani na chvíli neotočil tvář do kamery. Přetočila záznam a pustila si ten kousek znovu. Tentokrát, když natáčel bok ke klice, si toho všimla: měl něco zmuchlaného pod pláštěm. Měl to na pravé straně, v úrovni pasu. Co tam skrýval? Část oděvu? Vražedné nástroje?

Slyšela Moora, jak říká do telefonu: „Nedotýkejte se toho! Nechte to ležet! Hned jsem tam!“

Zavěsil a Rizzoliová se zeptala: „Kdo to byl?“

„To byla Catherine,“ odpověděl. „Náš chlapec jí poslal další zprávu.“

„Přišlo to vnitřní poštou,“ řekla Catherine. „Hned, jak to přišlo, jsem věděla, že je to od něj.“

Rizzoliová se dívala na Moora, který si navlékl rukavice – byly v podstatě zbytečné, protože chirurg po sobě nikdy nenechal otisky na žádné stopě. Byla to velká hnědá obálka.

Na přední straně bylo napsáno modrým inkoustem: „K rukám Catherine Cordellové. Přání k narozeninám od A. C.“

Andrew Capra, pomyslela si Rizzoliová.

„Neotvíráte jste to?“ zeptal se Moore.

„Ne. Položila jsem to na stůl. A zavolala vás.“

„Hodná.“

Rizzoliové jeho reakce připadala trochu povýšená, ale Catherine to tak zjevně nebrala. Napjatě se na něj usmála.

Něco mezi nimi přeskočilo. Pohled, jiskra, kterou Rizzoliová zaregistrovala s kapkou hořké závisti. Mezi těmi dvěma je to dál, než jsem si myslela.

„Vypadá, že je prázdná,“ řekl. Uvolnil pečetící provázek. Rizzoliová položila na stůl čistý papír, aby na něj vysypal obsah obálky. Obrátil ji vzhůru dnem a rozevřel stěny.

Z obálky vypadlo několik červen ohnědých pramínků.

Rizzoliovou zamrazilo v zádech. „Vypadá to jako lidské vlasy.“

„Pane bože, pane bože...“

Rizzoliová se otočila na Catherine, která s děsem ve tváři ustupovala od stolu. Podívala se jí na vlasy a zpět na prameny, které vypadly z obálky. Jsou její. To jsou vlasy Catherine Cordellové!

„Catherine.“ Moore mluvil jemně a tiše. „Nemusí být vaše. Rozumíte?“

Zděšeně se na něj podívala. „A co když jsou? Jak se k nim...“

„Máte v práci hřeben, který používáte? Ve skřínce nebo v kanceláři?“

„Moore,“ řekla Rizzoliová. „Koukni na ty vlasy. Ty nejsou vytržené při česání. Konečky jsou uštrížené u kořínků.“ Otočila se na Catherine. „Kdo vám naposled stříhal vlasy, doktorko Cordellová?“

Catherine se pomalu přibližovala ke stolu a dívala se na sepnuté pramínky vlasů, jako by šlo o nějakou jedovatou zmiji. „Vím, kdy mi je vzal,“ řekla tiše. „Pamatuji si to.“

„Kdy?“

„V tu noc, co...“ Podívala se na Rizzoliovou s vážným výrazem. „V Savaně.“

Rizzoliová zavěsila telefon a podívala se na Moora. „Inspektor Singer to potvrdil. Odstříhl jí kus vlasů.“

„Proč to nenapsal Singer ve spise?“

„Cordellová si toho všimla až druhý den po hospitalizaci, když se dívala do zrcadla. Jelikož byl Capra mrtvý a na místě činu se žádné vlasy nenašly, Singer si myslel, že jí to uštrihli v nemocnici. Třeba při nějakém vyšetření nebo tak.“

Cordellová měla rozbitou hlavu, pamatuješ? Na pohotovosti jí mohli kousek vystříhnout, aby ji mohli ošetřit.“

„Potvrdil si Singer, že ji ostříhal někdo z nemocničního personálu?“ Rizzoliová odhodila tužku a povzddechla si. „Ne, nikdy to neověřoval.“

„Nechal to plavat? Neuvedl to ve zprávě, protože mu to prostě nedávalo smysl.“

„No, ono to nedává moc smysl. Proč se vlasy nenašly na místě činu, u Caprova těla?“

„Catherine si nevzpomíná na velkou část toho, co se tenkrát odehrálo. Rohypnol jí vymazal pěkný kus paměti. Capra mohl odejít z domu a pak se tam vrátit.“

„Je tady jedna zásadní otázka. Capra je mrtvý. Jak se k tomu suvenýru dostal Chirurg?“

Na tohle Moore odpověď neznal. Dva zabijáci, jeden naživu, jeden mrtvý. Co spojovalo tato monstra dohromady? Spojení mezi nimi nebylo jen otázkou psychické energie; teď už nabíralo skutečné rozměry. Něco, co mohli vidět a dotknout se toho.

Podíval se na dvě obálky s důkazovým materiálem. Na jedné bylo napsáno: Neznámé odřezky vlasů. Druhá obsahovala vzorek Catherineiných vlasů k porovnání. On sám je uštrihl a vložil do pytlíku. Byl by to vskutku zvláštní suvenýr. Vlasy jsou mimořádně osobní věc. Žena je má pořád, když spí, když bdí. Mají barvu, vůni, tvar. Vlastní esence každé ženy. Není divu, že Catherine vyděsilo, že její vlasy, část jejího těla, má nějaký neznámý muž. Znechucovala ji představa, že je laskal a voněl k nim jako milenec k vlasům své milenky.

Její vůni Chirurg už zná dokonale.

Byla už skoro půlnoc, ale u ní se pořád svítilo. Přes závěsy sledoval její siluetu. Věděl, že je vzhůru.

Moore šel k autu zaparkovanému před domem a sehnul se k okénku. V autě seděli dva policisté. „Něco nového?“

„Od chvíle, co se vrátila domů, ještě nevyšla ven. Chodí sem a tam. Vypadá to, že dneska asi neusne.“

„Půjdu se za ní podívat,“ řekl Moore. Otočil se a chtěl přejít přes silnici.

„Zůstanete na noc?“

Moore se zastavil. Otočil se s tvrdým výrazem na policistu, který vypustil onu poznámku. „Prosím?“

„Jestli tam zůstanete přes noc? Protože jestli jo, tak to musíme sdělit směně, která nás přijde vystřídat. Aby věděli, že je tam s ní jeden od nás.“

Moore polkl a potlačil svůj hněv. Ta otázka má logiku, tak proč by se měl hned urážet?

Protože vím, jak to vypadá, když k ní jdu o půlnoci. Víím, co si ti dva myslí. To samé, co já.

Hned jak vešel dovnitř, vyčetl v jejích očích otázku.

Souhlasně přikývl. „Obávám se, že to v laboratoři potvrdili. Jsou to vaše vlasy.“ Catherine mlčela. Bylo vidět, jak je vyděšená.

V kuchyni pískala konvice s vařící se vodou. Otočila se a odešla.

Když zamykal, dlouze se díval na nový bezpečnostní zámek. Hlavou mu problesklo, jak nedostatečná je tato ochrana proti nepříteli, který prochází zdi. Šel za ní do kuchyně a díval se, jak odstavuje konvici z vařiče. Krabíčka s čajem se jí vysmekla z rukou a ona bezmocně vzdychla při pohledu na pytlíky, které se rozsypany po lince. Taková bezvýznamná věc, a přitom to vypadalo, jako by se měla zhroutit. Najednou se jí podlomily kolena. Křečovitě se chytla linky, její ruce byly bílé jako dlaždičky všude kolem. Nechtěla brečet, nechtěla se před ním sesypat, ale nešlo to. Viděl, jak se zhluboka nadechuje. Celým tělem se snažila zvládnout pláč.

Už se na to nemohl víc dívat. Šel k ní a přitiskl si ji k sobě. Držel ji v náruči a ona se celá třásla. Celý den si představoval, jak ji objímá. Toužil po tom. Ale nepředstavoval si to takhle. Aby to byl pokaždé jen děs a pocit bezmocnosti, co mu ji vhání do náruče. Chtěl, aby ho nebrala jen jako ochránce a spolehlivého muže, na kterého se může obrátit.

Jenomže to bylo přesně to, co Catherine potřebovala.

Objal ji kolem ramen, postavil kolem ní pevnost, ve které měla útočiště před nočními hrůzami.

„Proč to všechno zase?“ šeptala.

„Nevím, Catherine.“

„To je Capra...“

„Ne. Capra je mrtvý.“ Zvedl její zaslzenou tvář a podíval se jí do očí. „Andrew Capra už nežije.“

Upřeně se na něj dívala a přestala se třást. „Tak proč si Chirurg vybral právě mě?“

„Jestli někdo zná odpověď na tuto otázku, Catherine, tak jste to vy.“

„Ale já to nevím.“

„Možná si to jen neuvědomujete. Ale vy sama jste mi řekla, že si nepamatujete všechno, co se tenkrát v Savaně stalo. Nevzpomínáte si, že byste střelila dvakrát. Nevíte, kdo a kdy vám ustříhl vlasy. Na co si ještě nevzpomínáte?“

Zavrtěla hlavou. Lekla se, když Moorovi zapípal pager.

Proč mě nenechají na pokoji? Telefon byl připevněn na kuchyňské zdi. Zvedl jej a vytočil číslo z pageru.

V hlasu Rizzoliové bylo od začátku cítit něco jako výčitku. „Jsi u ní doma?“

„Dobrý postřeh.“

„Všimla jsem si čísla, z kterého voláš. Je dvanáct hodin. Přemýšlels vůbec o tom, co děláš?“

„Proč jsi mě volala?“ řekl dotčeně.

„Může nás slyšet?“ Ohlédl se a viděl, jak Catherine odchází z kuchyně. Bez ní to tady najednou vypadalo opuštěně. Jako bez života.

„Ne,“ odpověděl.

„Přemýšlela jsem o těch vlasech. Je tu ještě jedno vysvětlení, proč je dostala.“

„A jaké?“

„Poslala si je sama.“

„To si snad děláš legraci.“

„Divím se, že tě to nikdy nenapadlo.“

„A jaký by měla asi motiv?“

„Stejný motiv, jako mají chlapi, co přijdou z ulice a přiznají se k vraždám, které nikdy nespáchali. Všiml sis, jakou na sebe upoutala pozornost? Tvoji pozornost? Je dvanáct hodin a ty jsi u ní, obskakuješ ji. Neříkám, že ji Chirurg nepronásleduje. Ale ty vlasy? Ty bláho. Říkám si, že bychom se měli na to podívat s odstupem. Kdo ví, co se tady ještě děje. Jak přišel Chirurg k těm vlasům? Dal mu je Capra? Před dvěma lety? A jak asi, když ležel zastřelený u ní v ložnici? Viš, jaké jsou rozpory mezi její výpovědí a Caprovou pitevní zprávou. Oba víme, že neřekla celou pravdu.“

„Tu výpověď z ní tenkrát vypáčil inspektor Singer.“

„Myslíš, že jí vnutil nějakou pohádku?“

„Ne. Ale vem si, pod jakým byl tlakem. Čtyři vraždy. Všichni křičí, aby už někoho dostali. A jemu se nabídl pěkné, věrohodné řešení. Podezřelého zastřelila jedna z obětí. Případ Catherine byl pro něj jasným vyřešením celé záležitosti. Co na tom, že ji musel ve výpovědi trochu usměrnit.“ Moore mlčel. „Musíme zjistit, co přesně se té noci v Savaně stalo.“

„Ale byla tam jen ona. A ona tvrdí, že si na všechno nepamatuje.“ Moore se otočil ke dveřím a viděl, že se Catherine vrací do kuchyně. „Zatím ne.“

Kapitola 14

„Jste si jist, že je doktorka Cordellová ochotna to udělat?“ zeptal se Alex Polochek.

„Je tady a čeká vás,“ odpověděl Moore.

„Nepřinutil jste ji k tomu nějak? Víte, když to člověk vnitřně odmítá, hypnóza nefunguje. Musí plně spolupracovat. Jinak ztrácíme čas.“ Pro Rizzoliovou to bezpochyby ztráta času byla. Její názor sdílelo i několik dalších vyšetřovatelů na oddělení.

Podle nich se hypnóza hodila spíš jako zábava na večírky, nebo na nějaké kabaretní vystoupení ? la Las Vegas. Chvilí to tak připadalo i Moorovi.

Ale případ Meghan Florencové ho přinutil změnit názor.

Když se Meghan vracela 31. října 1998 ze školy, zastavilo vedle ní auto. Už ji nikdo nikdy neviděl živou.

Jediným svědkem únosu byl tenkrát dvanáctiletý chlapec, který stál opodál. I když viděl auto přímo před sebou a popsal jeho tvar i barvu, nedokázal si vybavit poznávací značku. Po několika týdnech bezvýsledného pátrání požádali rodiče děvčátka, aby zkusili vyslechnout chlapce v hypnóze. Jelikož vyšetřování dlouho nikam nevedlo, policie nakonec souhlasila.

Moore byl u toho, když chlapce vyslýchal hypnoterapeut. Byl to Alex Polochek. Opatrně a jemně přivedl chlapce k hypnotickému spánku a Moore s úžasem pozoroval, jak si chlapec bez problémů vybavil ono číslo auta.

Tělo malé Meghan Florencové našli dva dny na to. Vrah ji pohřbil u sebe na zahradě.

Moore doufal, že tento zázračný způsob by mohl zabrat i v případě Catherine Cordellové.

Oba muži stáli za velkým sklem a sledovali ve vedlejší místnosti Catherine a Rizzoliovou. Z jejich strany tam bylo zrcadlo. Catherine byla nervózní. Kroutila se na židli a hleděla na zrcadlo, jako by věděla, že ji někdo sleduje. Na stole před sebou měla nedotčený šálek s čajem.

„Bude to pro ni velmi těžké,“ řekl Moore. „I když by chtěla spolupracovat, nebude to pro ni příjemné. V čase napadení byla stále pod vlivem Rohypnolu.“

„Intoxikovaná paměť? Před dvěma lety? A navíc říkáte, že to nemusí být pravda?“

„Vyšetřující inspektor v Savaně jí mohl některé části výpovědi vnutit.“

„Víte, já neumím dělat zázraky. A nic z toho, co od ní uslyšíme, nemůžete použít jako důkazový materiál. Zpochybní to jakoukoli její budoucí výpověď u soudu.“

„Já vím.“

„Chcete to přesto zkusit?“

„Ano.“

Moore otevřel dveře a oba vešli do místnosti.

„Catherine,“ řekl Moore, „tohle je ten pán, o kterém jsem vám říkal. Alex Polochek. Je to soudní hypnotizér a spolupracuje s bostonskou policií.“ Když si s Polochekem podali ruce, nuceně se zasmála.

„Promiňte,“ řekla. „Neuměla jsem si představit, jak budete vypadat.“

„Myslela jste,“ reagoval Polochek, „že budu mít černý dlouhý plášť a kouzelnickou hůlku, vidíte?“

„Je mi to hloupé, ale ano.“

„A místo toho přišel malý, plešatý tlouštík.“

Opět se zasmála, bylo vidět, že se trochu uvolnila.

„Ještě vás nikdy nikdo nehypnotizoval?“ zeptal se.

„Ne. Víte, já moc nevěřím, že se na to hodím.“

„Proč si to myslíte?“

„Protože tomu vůbec nějak nevěřím.“

„Ale souhlasila jste, že to s vámi zkusím.“

„Inspektor Moore myslel, že bych to měla zkusit.“

Polochek se před ni posadil. „Doktorko Cordellová, nemusíte být přesvědčená o tom, že hypnóza funguje. Pro toto šetření to není důležité. Ale musíte chtít spolupracovat. Musíte mi věřit. A musíte být ochotná se uvolnit a nechat se vést. Přivedu vás do úrovně alfa. Je to podobné stavu, než usnete. Slibuju, že nebudete spát. Budete při vědomí a budete vědět, co se kolem vás děje. Ale budete uvolněná a budete moci jít do takových zákoutí paměti, do kterých se normálně nedostanete. Je to, jako kdybyste odemkla skříň se vzpomínkami ve své hlavě. Budete se moct podívat, co je tam uloženo za spisy, vzít si je a přečíst.“

„Tomu právě nevěřím. Že se díky hypnóze na něco rozpomenu.“

„Není řečeno, že si musíte vzpomenout. Jen budete mít tu možnost.“

„Dobře, tak teda, že si budu moct na něco vzpomenout.“

To se mi právě zdá nepravděpodobné, že díky tomuhle si prostě můžu vzpomenout na něco, na co si nedokážu vzpomenout normálně.“

Polochek přikývl. „Ano, máte právo být skeptická. Nezdá se to pravděpodobné, vidíte? A tady je příklad, jak si mohou vzpomínky zablokovat. Říká se tomu Zákon opačného efektu. Čím víc se snažíte něco si vybavit, tím méně je pravděpodobné, že se vám to povede. Určitě se vám to už mnohokrát stalo. Nám všem se to stává. Například, na obrazovce vidíte známou tvář nějaké slavné herečky. Znáte ji, díváte se na ni, ale za nic na světě si nevzpomenete na její jméno. Hodinu se snažíte přinutit paměť a to jméno vydolovat. Říkáte si, jestli náhodou netrpíte Alzheimerem. Neříkejte, že se vám to ještě nestalo.“

„Stává se mi to pořád.“ Catherine se usmívala. Polochek jí byl sympatický a nebála se ho. To byl dobrý začátek.

„Nakonec si na to jméno vzpomenete, vidíte?“ pokračoval Polochek.

„Ano.“

„A kdy se to obvykle stane?“
„Když se přestanu snažit. Když se uvolním a myslím na něco jiného. Nebo když ležím v posteli a usínám.“
„Přesně tak. Když se uvolníte, když vaše mysl přestane zoufale hrabat v té skřínce se spisy. Právě v tu chvíli se nějakým zázrakem šuplík otevře a spis, který hledáte, vyskočí ven. Připadá vám teď hypnóza přijatelnější?“
Přikývla.
„Tak, a právě to my provedeme. Jen vám pomůžeme, abyste se uvolnila. Abyste mohla otevřít ten správný šuplík.“
„Nevím, jestli se dokážu dostatečně uvolnit.“
„Vadí vám něco? Místnost? Židle?“
„Židle je v pohodě. Já...“ Pohlédla nervózně na videokameru. „Vadí mi trochu to obecenstvo.“
„Inspektoři Moore a Rizzoliová půjdou ven. A ta kamera? To je jen předmět. Přístroj. Berte to takhle.“
„Doufám...“
„Ještě něco?“ Chvilí byla zticha. Pak tiše řekla: „Bojím se.“
„Mě?“
„Ne. Těch vzpomínek. Že tím budu muset zase projít.“
„To bych nikdy nedovolil. Inspektor Moore mi vysvětlil, jak hrozný to byl pro vás zážitek. Nebudete tím muset znovu projít. Vezmeme to odjinud, takže strach vám nebude bránit.“
„A jak budu vědět, že to jsou pravdivé vzpomínky? Ne něco, co jsem si vymyslela?“
Poloček mlčel. „Je tady riziko, že vaše vzpomínky nebudou úplné. Už je to dost dlouhá doba. Budeme pracovat s tím, co tam zbylo. Asi bych vám měl říct, že já sám o tom případu skoro nic nevím. Snažím se nevědět příliš mnoho, abych vás podvědomě v něčem neovlivňoval. Řekli mi jen, že se to stalo před dvěma lety, že jste byla napadena a že jste byla pod vlivem Rohypnolu. Jinak nevím nic. Takže na cokoli si vzpomenete, budou to vaše vzpomínky. Já vám jen pomůžu odemknout tu skříňku, ano?“
Vydechla. „Tak jo. Myslím, že můžeme začít.“
Poloček se podíval na inspektory. Moore přikývl, oba se zvedli a vyšli ven.
Dívali se dovnitř z malé místnosti za zrcadlem. Poloček vytáhl tužku a zápisník a uložil si je před sebe na stůl.
Položil Catherine několik otázek, například jakým způsobem se uvolňuje, jestli má nějaké místo, kde se cítí dobře, nebo vzpomínku na něco mimořádně hezkého.
„Když jsem byla malá, jezdila jsem v létě k babičce a dědovi do New Hampshire,“ odpověděla. „Měli u jezera malý domek.“
„Popište mi to. Co nejpodrobněji.“
„Bylo tam ticho. Byl malý. Měl verandu směrem k jezeru. Vedle domku rostly malinové keře. Chodila jsem je obírat. A podél cesty dolů k jezeru vysadila babička lilie.“
„Vzpomínáte si na maliny, na květy.“
„Ano. A na vodu. Miluju vodu. Vždycky jsem se chodila opalovat na molo.“
„To je dobré vědět.“ Udělal si pár poznámek a pak tužku položil. „Tak. Pojďme, zkusíme to. Třikrát se zhluboka nadechněte a pak pomalu vydechněte. Táák. Teď zavřete oči a soustředte se jen na můj hlas.“
Moore sledoval, jak se Catherine pozvolna zavřely oči. „Pust' nahrávání,“ řekl Rizzoliové. Stiskla tlačítko Record na videu a páska se začala odvíjet.
Ve vedlejší místnosti přivedl Poloček Catherine do stavu hluboké relaxace. Řekl jí, ať se soustředí na prsty u nohou, ze kterých pomalu odcházelo napětí. Ochabla jí lýtka a odtud postupně celé tělo, jež upadalo do stavu úplného uvolnění.
„Ty fakt těmhle volovínám věříš?“ zeptala se jízlivě Rizzoliová.
„Viděl jsem to, a fungovalo to.“
„No, třeba to funguje. Začíná se mi totiž chtít spát.“
Podíval se na Rizzoliovou, která vedle něj stála s překříženýma rukama a s výrazem naprostého opovržení. „Dívej se,“ řekl Moore.
„Kdy začne levitovat?“ Poloček vedl její pozornost při uvolňování na vyšší a vyšší partie těla, přes stehna, záda, ramena. Ruce jí volně visely podél těla. Tvář měla klidnou, vyrovnanou. Dech se jí zpomalil, dýchala zhluboka.
„Teď se pokusíme zrekonstruovat vaše oblíbené místo,“ řekl Poloček. „Domek vašich prarodičů u jezera. Stojíte na verandě. Díváte se směrem k jezeru. Je hezký den, vzduch je klidný a teplý. Slyšíte jen ptáky, nic víc. Je tady ticho a klid. Slunce se odráží od vody...“ Na obličejí se jí vyloudil takový výraz klidu, že Moore ani nemohl uvěřit, že je to jedna a tatáž žena. Měla ve tváři vlídnost a všechny ty růžové představy malé dívenky o životě. Dívám se na ni, když byla ještě dítě, pomyslel si.
Než ztratila nevinost, než prošla tím zklamáním z dospěláckého života. Než ji poznačil Andrew Capra.
„Voda je tak lákavá, tak krásná,“ mluvil na ni Poloček.
„Sestupujete z verandy a jdete pěšinkou směrem k jezeru.“ Catherine nehnutě seděla, tvář měla dokonale uvolněnou, ruce volně v klíně.
„Země pod nohama je měkká. Sluničko svítí a hřeje vás do zad. Na stromech zpívají ptáci. Je vám nádherně. S každým krokem se víc a víc uvolňujete. Cítíte, jak vás pohlcuje pocit úplného klidu a míru. Po stranách pěšinky jsou květiny. Sladce voní, projíždíte mezi nimi rukou a vdechujete tu vůni. Je to velmi zvláštní, magická vůně, která vás uspává. Jdete dopředu a nohy vám těžknou. Jste omámena vůní těch květů, ještě víc vás to uvolňuje. Hřejivé slunce vás zbavuje posledních zbytků napětí v těle.“
Blížíte se k okraji jezera. Na konci mola vidíte malou loďku. Vstoupíte na molo. Voda je klidná, rovná jako zrcadlo. Jako sklo. Loďka na vodě se skoro nehýbe, jen sedí na hladině. Je to zázračná loďka, odveze vás sama, kam budete chtít.

Stačí jenom nasednout. Ted' zvedáte pravou nohu, abyste nastoupila do loďky.“ Moore se díval na Catherininy nohy a viděl, že pravou nohu zvedla ze země a držela ji ve vzduchu.

„Ták, výborně. Nastoupila jste pravou nohou. Loďka se nehýbe. Nemusíte se bát, drží vás pevně a bezpečně. Věříte si a nic se vám nemůže stát. Ted' vstoupíte i levou nohou.“ Catherine zvedla levou nohu od podlahy a opět ji volně položila.

„Ježíši, tomu nevěřím“

„Koukáš na to.“

„Jo, ale jak můžu vědět, jestli je doopravdy v hypnóze? Jestli to nepředstírá?“

„Nijak.“

Poloček se nahnul blíž ke Catherine, ale nedotýkal se jí. Jen ji hlasem prováděl transem. „Odvážete loďku od mola. Ted' je svobodná a jede pomalu po hladině. Máte ji pod kontrolou. Stačí si pomyslet, kam chcete, aby vás dovezla, a loďka vás tam doveze. Je kouzelná.“ Poloček se otočil k zrcadlu a pokýval hlavou.

„Ted' ji vezme do minulosti,“ řekl Moore.

„Dobře, Catherine.“ Poloček něco rychle naškrábal do notesu. Zaznamenal si čas, kdy ji uvedl do stavu úplného soustředění. „Pojedete tou loďkou na jedno místo. V jiném čase. Stále máte vše pod kontrolou. Nad hladinou je mlha.

Teplá, jemná mlha, cítíte ji na tváři. Je to příjemné. Loďka vplouvá stále hlouběji do mlhy. Sáhnete rukou dolů a dotknete se vody. Je jemná jako hedvábí. Vlažná a klidná. Mlha pomalu stoupá vzhůru a před sebou vidíte na břehu dům. Dům a v něm jediné dveře.“ Moore si uvědomil, že se naklonil těsně k zrcadlu. Ruce měl napnuté a pulz rychlejší.

„Loďka vás doveze až ke břehu. Vystoupíte na břeh. Jdete chodníkem k domu a otevřete dveře. Uvnitř je jen jedna místnost. Na podlaze je hezký, tlustý koberec. A křeslo.

Posadíte se do něj. Je to nejpohodlnější křeslo, ve kterém jste kdy seděla. Jste úplně uvolněná. Nad vším máte plnou kontrolu.“ Catherine si zhluboka vydechla, jako by se právě usadila do měkkého čalounění.

„Díváte se na zeď přímo před sebou a vidíte promítací plátno. Je to kouzelné plátno, protože na něm můžete vidět cokoli ze svého života. Může vám promítnout scény z minulosti, tak dávno, jak jen mu dovolíte. Pořád máte všechno pod kontrolou. Můžete jít do budoucnosti nebo do minulosti. Můžete to v kterémkoli časovém bodě zastavit. Je to jen na vás. Ted' to zkusíme. Půjdem do šťastné minulosti. Když jste byla na chatě u babičky a dědy. Sbíráte maliny. Vidíte to na tom plátně?“

Catherine dlouho neodpovídala. Když konečně promluvila, řekla to tak tiše, že to Moore málem neslyšel.

„Ano. Vidím to.“

„Co děláte? Na tom plátně?“ zeptal se Poloček.

„V ruce držím papírový pytlík. Sbírám maliny a dávám je do pytlíku.“

„A jíte je, když je sbíráte?“ Na tváři se jí vyloudil úsměv, měkký a snivý. „Ano. Jsou sladké. A teplé od sluníčka.“

Moore se zamračil. To nečekal. Vnímala chuť a teplo na dotek. To znamená, že to znovu prožívala. Nedívala se jen na obrázky na plátně, byla v tom. Viděl, jak se Poloček znepokojeně ohlédl do zrcadla. Zvolil promítací plátno jako prostředek představitosti, který jí nevybudí smyslové vjemy z daného okamžiku. Aby nemusela podstoupit znovu žádný traumatizující zážitek. Ale ona vnímala všemi smysly. Poloček váhal, co dělat dál.

„Catherine,“ řekl. „Soustředte se na křeslo, ve kterém sedíte. Sedíte v místnosti a díváte se na plátno. Cítíte, jak je křeslo měkké a pohodlné. Jste v něm ponořená a je vám příjemně. Cítíte to?“

Pauza. „Ano.“

„Dobře. Dobře. Ted' zůstanete sedět v tom křesle. Nikam nepůjdete. A na plátně si teď promítneme jinou část vašeho života. Budete pořád sedět v křesle. Stále budete cítit měkké čalounění, do kterého jste pohodlně opřena. To, co uvidíte, budou jen obrázky na plátně, nic víc. Ano?“

„Ano.“

„Tak.“ Poloček se zhluboka nadechl. „Vrátíme se zpět k noci 15. června v Savaně. V ten večer na vaše dveře zaklepal Andrew Capra. Řekněte mi, co vidíte na plátně.“ Moore pozorně sledoval, co se bude dít. Málem nedýchal.

„Stojí před domem, na verandě,“ řekla Catherine. „Říká, že se mnou potřebuje mluvit.“

„O čem?“

„O chybách, kterých se dopustil. V nemocnici.“ Dál v podstatě opakovala svou výpověď před inspektorem Singerem v Savaně. S nechtutí pozvala Capru dál. Byl teplý večer. Řekl, že má žízeň, a tak mu nabídl pivo. Otevřela si taky jedno. Byl nervózní, bál se, co s ním bude dál. Ano, udělal několik chyb. Ale copak se to nestává i jiným lékařům? Bylo by to plýtvání jeho schopnostmi, kdyby ho vyhodili z oddělení. Znal jednoho studenta medicíny v Emory. Byl to nadaný mladík, který udělal jednu jedinou chybu, a jeho kariéra lékaře tím navěky skončila.

Nebylo fér, že Catherine mohla rozhodnout o tom, jestli bude nebo nebude pokračovat. Lidé by měli dostat druhou šanci.

I když se mu to snažila rozumně vysvětlit, cítila, jak v něm kypí hněv. Viděla, jak se mu třesou ruce. Po chvíli odešla na toaletu, aby mu dala chvíli na uklidnění.

„A když jste se vrátila z koupelny?“ zeptal se Poloček. „Co se odehrává na plátně? Co vidíte?“

„Andrew je klidnější. Není tak rozčilený. Říká, že chápe moje rozhodnutí. Usmívá se na mě. Dopíjím pivo.“

„Usmívá?“

„Zvláštní. Velmi zvláštní úsměv. Stejně, jako se na mě usmál v nemocnici...“

Moore slyšel, jak se jí zrychluje dech. I když jen pozorovala, co se děje na promítacím plátně, nebyla od těch událostí zcela odpoutaná.

„Co se děje pak?“

„Usínám.“

„Vidíte to na plátně?“

„Ano.“

„A pak?“

„Nevidím nic. Na plátně je tma.“

Rohypnol. Na tuto část si nevzpomíná.

„Dobře,“ řekl Polochek. „Tu tmavou část posuneme dopředu. Přeskočte dál, na další část filmu. Na další obrázek, který se objeví na plátně.“ Catherine dýchala velmi rychle.

„Co vidíte?“

„Já... jsem v posteli. V ložnici. Nemůžu hnout rukama ani nohama.“ „Proč ne?“

„Jsem připoutaná. Nemám šaty. Leží na mně a cítím ho v sobě. Hýbe se ve mně...“

„Andrew Capra?“

„Ano. Ano...“ Její dech byl už zběsilý. V hlase bylo slyšet zděšení.

Moore měl zatáť pěsti a dýchal velmi rychle a krátce.

Měl chuť praštit do skla a okamžitě to celé zastavit. Nemohl to už poslouchat. Nemůžou ji nechat prožít to znásilnění ještě jednou.

Ale Polochek si toho byl dobře vědom a rychle odvedl její pozornost pryč od vzpomínky na tento hrůzný zážitek.

„Pořád sedíte v křesle,“ řekl Polochek. „Jste v bezpečí, sedíte sama v místnosti s plátnem. Je to jen film, Catherine. Děje se to někomu jinému. Vy jste v bezpečí. Nic se vám nemůže stát. Nic.“ Dech se jí zpomalil. Zklidnila se. Moore taky.

„Dobře. Budeme se zase dívat na film. Sledujte pozorně, co děláte. Ne Andrew, ale vy. Řekněte mi, co vidíte dál.“

„Je tam zase tma, nevidím nic.“ Takže ještě pořád působí Rohypnol.

„Jděte dál, za tu černou část. Co vidíte za tím? Co se děje?“

„Světlo. Vidím světlo...“

Polochek se zastavil. „Chci, abyste se pokusila vzdálit z toho místa, Catherine. Abyste viděla větší část místnosti. Co je na plátně?“

„Věci. Leží na nočním stolku.“

„Jaké věci?“

„Nástroje. Skalpel. Vidím skalpel.“

„Kde je Andrew?“

„Nevím.“

„Není s vámi v té místnosti?“

„Ne. Je pryč. Slyším téct vodu.“

„Co se děje potom?“ Její dech se opět zrychlil, hlas měla vzrušený. „Tahám za pouta. Snažím se z nich vysvobodit. Nemůžu hýbat nohama. Ale pravá ruka – provaz je volný. Tahám. Tahám ze všech sil. Ze zápěstí mi teče krev.“

„Andrew je pořád pryč?“

„Ano. Slyším jeho smích. Jeho hlas. Ale je někde jinde v domě.“

„Co se děje s tím provazem?“

„Jde to dolů. Klouže to na krvi a daří se mi uvolnit zápěstí...“

„Co děláte potom?“

„Natahuju se pro skalpel. Přeřezávám provaz na druhém zápěstí. Všechno jde tak hrozně pomalu. Je mi špatně od žaludku. Ruce mám jako dřevěné. Hrozně pomalé, nemůžu s nimi pořádně hýbat. V místnosti se střídá světlo a tma.

Pořád slyším jeho hlas, jak někde mluví. Sjíždím rukou dolů a přeřezávám provaz na levém kotníku. Slyším jeho kroky. Snažím se odplazit z postele, ale pravou nohu mám stále připoutanou. Překulím se na stranu a padám z postele. Na tvář.“

„A potom?“

„Andrew je tam. Stojí ve dveřích. Je překvapený. Sahám pod postel a nahmatám pistoli.“

„Pod postelí máte pistoli?“

„Ano. Je to pistole mého táty. Ale ruku mám zdřevěnělou. Málem tu pistoli neudržím. A zase je všude tma.“

„Kde je Andrew?“

„Jde ke mně...“

„Co se děje dál, Catherine?“

„Držím pistoli. Slyším ránu. Strašnou ránu.“

„Pistole vystřelila?“

„Ano.“

„To vy jste vystřelila?“

„Ano.“

„Co dělá Andrew?“

„Padá k zemi. Drží se za břicho. Mezi prsty mu protéká krev.“

„Co se děje pak?“

Dlouhé ticho.

„Catherine? Co vidíte teď na plátně?“

„Tmu. Je tam tma.“

„A když se tam opět objeví obraz, co vidíte?“

„Lidi. Mnoho lidí.“

„Jaké lidi?“

„Policisty...“

Moore málem vykřikl zklamáním. To byla ta nejvážnější mezera v paměti. Rohypnol, posílený úderem hlavy, ji stáhl zpět do bezvědomí. Catherine si nevzpoměla, že by střelila podruhé. Pořád nevědí, jak se Andrewovi Caprovi v hlavě objevila druhá kulka.

Poloček se díval do zrcadla. Nebyl si jist, jestli jsou spokojeni s výsledkem.

Moore se podívil, když Rizzoliová tiše vešla do místnosti a ukázala Poločekovi, aby šel k nim. Vstal a odešel vedle. Catherine zůstala sama.

„Zaveďte ji zpět, před tím výstřelem. Když ještě leží na posteli,“ řekla Rizzoliová. „Chci, abyste se soustředili na to, co slyší ve vedlejší místnosti. Teče tam voda, Capra se směje. Chci vědět, co všechno slyší.“

„Máte pro to nějaký důvod?“

„Jen to udělejte.“

Poloček přikývl a vrátil se zpátky do místnosti. Catherine se ani nehnula, seděla úplně tiše jako zastavený filmový obraz.

„Catherine,“ začal tiše. „Přetočte ten film zpátky. Vrátime se zpět před ten výstřel. Než jste si uvolnila ruce a spadla z postele. Jsme v místě, kde ležíte připoutaná na posteli a Andrew je pryč. Řekla jste, že slyšíte téct vodu.“

„Ano.“

„Řekněte mi, co ještě slyšíte.“

„Vodu. Slyším, jak teče v potrubí. Syčí. Slyším, jak odtéká do výlevky.“

„Pouští vodu do dřezu?“

„Ano.“

„Řekla jste, že slyšíte jeho smích.“

„Andrew se směje.“

„Říká něco?“

Pauza. „Ano.“

„Slyšíte, co říká?“

„Ne. Je moc daleko.“

„Jste si jistá, že je to on? Nemůže to být televize?“

„Ne, je to on. To je Andrew.“

„Dobře. Zpomalte film. Jděte vteřinu po vteřině. Řekněte mi, co slyšíte.“

„Vodu. Stále hučí. Andrew říká ‚Klídek‘. To slovo je ‚klídek‘.“

„To je všechno?“

„Říká: ‚Jednou se díváš, podruhé to uděláš, potřetí učíš‘.“

„Jednou se díváš, podruhé to uděláš, potřetí učíš? Tohle říká?“

„Ano.“

„A co slyšíte dál?“

„Teď jsem na řadě já, Capro.“

Poloček se zarazil. „Zopakujte to ještě jednou.“

„Teď jsem na řadě já, Capro.“

„To říká Andrew?“

„Ne. Andrew ne.“ Moore ztuhl a nevěřicně se díval na nehybnou ženu na židli.

Poloček se prudce otočil do zrcadla, s užaslým pohledem ve tváři. Pak se obrátil zpátky na Catherine.

„Kdo říká ta slova?“ zeptal se Poloček. „Kdo říká ‚Teď jsem na řadě já, Capro‘?“

„Já nevím. Ten hlas neznám.“ Moore a Rizzoliová na sebe pohlédli.

V tom domě byl ještě někdo další.

Kapitola 15

Je teď u ní.

Rizzoliová krájela ostrým nožem cibuli. Malé kousky odlétávaly na všechny strany. Ve vedlejším pokoji seděli u televize její bratři a otec. Televize řvala na celý dům, takže všichni museli křičet, když chtěli něco říct. Ale to bylo v domě Franka Rizzoliho normální. Kdo nekřičel dost nahlas, nebyl slyšen. I normální konverzace vypadala jako ohnivá hádka. Rizzoliová seškrabala nakrájenou cibuli do hrnce a přešla na česnek. Oči ji pálily jako čert. Přemýšlela o Moorovi a Cordellové.

Po té hypnotické seanci s dr. Poločkem odvezl Moore Cordellovou domů. Rizzoliová je viděla jít spolu k výtahu. Moore vzal Catherine kolem ramen, a bylo na něm vidět víc než jen povinnost chránit. Všimla si, jak se na ni dívá, ten výraz v jeho tváři, jiskřivý pohled. Už to nebyl jen policista, který chrání občana; byl to muž, který se zamiloval.

Rizzoliová vyloupla z hlavičky česneku několik stroužků. Poklepala je plochou stranou nože a slupky oloupala.

Vztekle třískla nožem o krájecí desku. U kamen stála její matka. Podívala se na ni, ale neřekla nic.

On je teď u ní. V jejím bytě. Možná, že v posteli.

Trochu si ulevila mačkáním česneku. Nechápala, proč ji představa o Moorovi a Cordellové tak rozčiluje. Možná proto, že na světě je tak málo opravdu poctivých lidí, kteří vždycky hrají podle pravidel. Věřila, že Moore byl jeden z nich. Byl její nadějí, že lidstvo není úplně ztracené. A teď ji zklamal.

Možná se jen bojí, že to ohrozí vyšetřování. Muž, který je k případu citově vázán, není schopen myslet a jednat logicky.

Ale možná na ni prostě žárlíš, pomyslela si. Žárlíš na ženskou, které stačí kývnout, aby se za ní chlap otočil.

Chlapi vždycky slintají nad ženskou v nesnázích.

V obýváku otec a bratři vykřikovali kvůli něčemu v televizi. Chtěla být sama ve vlastním bytě a už si začala připravovat výmluvu, aby mohla odejít. Ale musela protřpět alespoň večeri. Máma jí neustále připomínala, že Frank Jr. domů příliš často nejezdí a jak je to vůbec možné, že ona nemá potřebu ho vidět? Věděla, že bude muset vydržet i ty Frankieho historky z mariňácké základny. Jací jsou noví rekruti cucáci, jak je americká mládež plná měkkounů a kolik zadků musí nakopat, když ty bábovky prohání výcvikem zdatnosti. Matka a otec mu viseli na rtech při každém slově. Nejvíce se jí dotklo, že o její práci se nikdo nezajímal. Zatímco si velký Frankie na vojáka hrál, ona sváděla boj každý den se skutečnými lidmi, se skutečnými zabijáky.

Frankie šel do kuchyně a vzal si z lednice pivo. „Tak kdy už to bude?“ zeptal se, když si otvíral plechovku. Choval se k ní jako ke služce.

„Za hodinu,“ řekla matka.

„Kriste Ježíši, mami! Už je půl osmý. Jsem vyhladovělej.“

„Nerouhej se, Frankie.“

„Možná, že bychom to měli i dřív,“ vyjela na něj vztekle Rizzoliová, „kdyby nám pánové trochu pomohli.“

„Nevadí, počkáme,“ řekl Frank a vrátil se do obýváku.

Ve dveřích se zastavil. „Jo, málem jsem zapomněl, mám pro tebe vzkaz.“

„Cože?“

„Zvonil ti telefon. Ten chlápek se jmenoval Frosty nebo tak nějak.“

„Myslíš Barry Frost?“

„Jo, tak se jmenoval. Máš mu zavolat zpátky.“

„Kdy volal?“

„Když jsi byla přeparkovat auto.“

„Doprdele, Frankie. To bylo před hodinou!“

„Janie,“ okřikla ji matka.

Rizzoliová si sundala zástěru a hodila ji na kuchyňskou linku. „Je to moje práce, mami! Proč to sakra nemůže nikdo respektovat?!“ Vzala telefon a našťvaně do něj vyťukala číslo Frostova mobilu.

Zvedl to hned po prvním zazvonění.

„To jsem já,“ řekla. „Dostala jsem vzkaz, že ti mám zavolat.“

„Zmeškáš zátah!“

„Cože?“

„Měli jsme kliku s identifikací DNA od Niny Peytonové.“

„Myslíš sperma? Jeho DNA je na CODISu?“

„Souhlasí s chlápkem jménem Karl Pacheco. V roce 1997 zatčen a obviněn ze znásilnění; později bylo obvinění zrušeno. Přesvědčil porotu, že to bylo dobrovolné.“

„On znásilnil Ninu Peytonovou?“

„Jo a máme jeho DNA jako důkaz.“

Zaťatou pěst zapíchla do vzduchu na znak radosti. „Řekni mi adresu.“

„Columbus Avenue 4578. Je tu skoro celý tým.“

„Jedu.“ Už vycházela ze dveří, když na ni matka zavolala: „Janie! A co bude s večerí?“

„Musím jít, mami.“

„Ale Frankie zítra odjíždí. Je to jeho poslední večer!“

„Jedeme zatknout jednoho chláпка.“

„A to se neobejde bez tebe?“

Rizzoliová se zastavila, rukou svírala kliku, vztek z ní syčel jak z papiňáku těsně před explozí. Najednou si při pohledu zpět uvědomila, ať už dosáhne v práci jakéhokoli úspěchu, pro ně to bude navždy mladší sestra Janie. Holčička.

Beze slov vyšla ven a práskla dveřmi.

Columbus Avenue byla na severním konci Roxbury. Přímě uprostřed Chirurgova vražedného pole. Na jihu to byla Jamaica Plain, domov Niny Peytonové. Na jihovýchodě to byl dům Eleny Ortizové. Na severozápadě to byl záliv Back Bay, kde bydlela Diana Sterlingová a bydlí tam i Catherine Cordellová. Rozhlížela se po širokých tříproudových ulicích. Byly tam cihlové, řadové domy. Čtvrť, kde žilo mnoho studentů a zaměstnanců nedaleké univerzity Northeastem. Spousta holek.

Spousta kořistí.

Na semaforu naskočila oranžová. Sešlápla plyn až na podlahu a prosvištěla křížovatkou jako ve formuli. Čest zatknout toho chláпка patřila jí. Už několik týdnů žila a dýchala pro Chirurga. Dokonce se jí o něm i zdálo. Pronikl do každé chvíle jejího života, ať už bděla nebo spala. Nikdo jiný se tolik nesnažil, aby ho dostal. Teď si jela pro odměnu.

Jeden blok od domu Karla Pacheca zaparkovala za jeden z policejních vozů. Stálo jich tam všeho všudy šest, různě rozmístěných po ulici.

Jedu pozdě, říkala si, když běžela do domu. Ostatní už byli uvnitř.

V domě bylo slyšet tupé dunění kroků a hlasy mužů na schodišti. Šla za zvukem do druhého poschodí a kráčela ke dveřím Pachecova bytu.

Vypadalo to tam dost chaoticky. Na prahu a v chodbě byly úlomky z vyražených dveří. Křesla byla převrácená, lampa rozbitá, jako kdyby tudy proběhlo stádo bizonů. Ve vzduchu byl cítit testosteron. Parta našťvaných policajtů honí chlapa, který před pár dny zabil jednoho z nich.

Na zemi ležel muž tváří dolů. Černoch – tedy ne Chirurg. Crowe mu tlačil patou boty brutálně na krk.

„Na něco jsem se ptal, ty hajzle!“ řval na toho černocha. „Kde je Pacheco?“

Muž sebou cuknul a udělal velkou chybu, když se snažil zvednout hlavu. Crowe mu ještě víc při šlápl krk, až se praštil bradou o zem. Muž se začal dusit a třásl se.

„Postavte ho!“ zařvala Rizzoliová.

„Pokusí se utéct!“

„Pusťte ho a možná, že s vámi bude mluvit!“ Rizzoliová odstrčila Crowa na stranu. Muž se překotil na záda a lapal po dechu jako ryba vyhozená na břeh.

Crowe zařval „Kde je Pacheco?“

„Ne-nevím.“

„Jak to, že nevíš. Jsi kurva v jeho bytě!“

„On ode-odešel.“

„Kdy?“ Muž začal kašlat. Hluboké, drsné hekání, které znělo, jako by se mu trhaly plíce. Další policisté stáli opodál a dívali se na něj s neskryvanou nenávistí. Přítel policistova vraha.

Rizzoliová z nich byla znechucená. Šla se podívat do ložnice. Dveře šatníku byly otevřené a kolem rozházená ramínka se šaty. Prohrabali to tu pořádně, všechna dvířka a dveře byly otevřené, každá možná skryš prohledaná. Nasadila si rukavice a začala prohlížet šuplíky v šatníku, prohledávala kapsy na šatech, hledala nějaký diář nebo adresář, cokoli, kde by mohlo být napsáno, kam mohl Pacheco zmizet.

Zvedla oči, když do místnosti vešel Moore.

„Ten bordel máš na svědomí ty?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Příkaz vydal Marquette. Dostali jsme informaci, že Pacheco je doma.“

„Tak kde ho máte?“ Zabouchla šuplík a šla k oknu na druhé straně pokoje. Bylo zavřené, ale ne zajištěné. Přímou za ním bylo požární schodiště. Otevřela okno a vyklonila se ven. Pod domem stálo policejní auto, bylo slyšet vysílačku a jeden strážník svítil baterkou do popelnice. Chtěla stáhnout hlavu zpátky dovnitř, když pocítila slabé ťuknutí na temeni hlavy. Slyšela tlumený zvuk šterku, padajícího mřížemi požárního schodiště. Rychle se podívala nahoru. Nebe prosvěcovaly pouliční lampy, hvězdy skoro nebyly vidět. Chvilu upřeně hleděla proti černé obloze nahoru na střechu. Nic se tam nehýbalo. Vylezla oknem ven na schodiště a stoupala nahoru do třetího patra. Na první plošince se zastavila a dívala se do oken bytu, který byl přímo nad Pachecovým; bylo pevně zavřené a uvnitř byla tma.

Znovu se podívala nahoru, směrem ke střeše. I když nic neviděla, ani neslyšela, chloupky na šíji jí stály vzrušením.

„Rizzoliová?“ zavolal na ni Moore z okna. Neodpověděla, ale ukázala směrem na střechu; tichý signál o jejím záměru.

Zpoceně ruce si otřela do kalhot a tiše lezla po žebříku nahoru. Na posledním stupínku se zastavila, zhluboka se nadechla a pomalu, velmi pomalu zvedla hlavu, aby se podívala přes okraj.

Pod bezměsíční oblohou vypadala střecha domu jako les stínů. Viděla siluetu stolu a židlí, smotanec ohnutých větví. Střešní zahrádku. Vylezla na zídku, která se zvedala kolem střechy, pak se překulila a spadla na asfaltový povrch střechy. Vytáhla pistoli. Udělala dva kroky a nohou zavadila o něco, co se rozsypalo kolem dokola. Nadechla se a ucítila pronikavou vůni muškátů. Uvědomila si, že všude kolem ní jsou kytky v hliněných květináčích. O pár takových květináčů právě zakopla.

Po její levé straně se něco hnulo.

Pokoušela se uvidět v té spleti stínů postavu. Pak ho spatřila. Hrbil se tam jako černý trpaslík.

Zvedla pistoli a zakřičela: „Stůj!“ Neviděla, co drží v ruce, co po ní chtěl hodit.

Ucítila na tváři proudící vzduch, zákeřný vítr, který se hnal z dálky. Do obličeje ji najednou udeřila zahradnická lopatka. Byla to taková rána, že skutečně uviděla před očima hvězdičky.

Padla na kolena. Hlavu jí zaléval příliv bolesti, špatně se jí dýchalo.

„Rizzoliová?“ To byl Moore. Ani ho neslyšela skočit na střechu.

„Dobrý, dobrý...“ Dívala se směrem, kde byla tmavá postava, ale neviděla nic. „Je tady,“ zašeptala. „Musím tu svini dostat.“

Moore se stáhl do stínu. Chytila se za hlavu a čekala, až se jí přestane točit. Nadávala si, že je nepozorná. Snažila se soustředit pozornost na nohy. Hněv u ní fungoval jako dokonalé palivo – nohy se přestaly třást, zbraň sevřela pevně v ruce. Moore byl jen pár metrů napravo od ní. Viděla jeho siluetu, jak se plíží kolem stolku se židlí.

Šla nalevo, chtěla obejít střechu z druhé strany. Každé škubnutí ve tváři, každé píchnutí bolesti jí připomínalo, že udělala botu. Teď už ne. Jestřábím zrakem studovala každou píd' střešní džungle, detailně prohlížela všechny stromky a keřky.

Najednou po pravé straně něco zašustilo. Slyšela kroky. Viděla stín muže, který se řítí napříč střechem směrem k ní.

Moore zařval: „Ani hnout! Policie!“ Muž se nezastavil.

Rizzoliová se sehnula do dřepu, zbraň připravenou ke střelbě. Škubání ve tváři se zrychlovalo, bylo to k nevydržení. Všechno ponížení, co musela v životě podstoupit, každodenní posměšky, blbé poznámky a urážky, nekonečná buzerace od všech Darrenů Crowů na světě – to vše se teď soustředilo do jediného výbuchu hněvu.

Tentokrát tě dostanu, ty hajzle. I když se muž těsně před ní z ničeho nic zastavil, i když jeho ruce směřovaly k nebi, její rozhodnutí už nešlo zvrátit.

Stiskla spoušť.

Muž sebou škubnul. Zapotácel se dozadu.

Vystřelila znovu, a znovu – každé cuknutí pistole do její dlaně bylo malým zadostiučiněním.

„Rizzoliová! Nestřílej!“ Moorův naléhavý výkřik k ní konečně pronikl přes hučení v uších. Zarazila se, zbraň stále namířenou, paže už rozbolavělé.

Podezřelý padl k zemi, nehýbal se. Narovнала se a pomaličku přešla ke zhroucenému tělu. S každým krokem v ní vzrůstal děs z toho, co udělala.

Moore už klečel vedle muže, kontroloval mu pulz. Zvedl k ní pohled. Neviděla mu na temné střeše do tváře, ale věděla, že se v ní zračí obvinění.

„Je mrtvý, Rizzoliová.“

„Něco držel – v ruce...“

„Nic tu není.“

„Viděla jsem to. Jsem si jistá!“

„Ruce měl nad hlavou.“

„Sakra, Moore! Tohle bylo oprávněné střelení. Měl jsi mě podpořit!“ Dolehly k nim další hlasy, jak se ostatní policisté blížili na střechu. Moore s Rizzoliovou mlčeli.

Na muže dopadlo světlo Croweovy baterky. Rizzoliová zahlédla vyděšený výraz mužových otevřených očí, černou krvavou skvrnu na košili.

„Hej, to je Pacheco!“ vykřikl Crowe. „Kdo ho dostal?“

„Já,“ odpověděla hluše Rizzoliová.

Někdo ji uznale poklepal po zádech. „Holky střikačky ovládaj.“

„Zmlkni,“ ohradila se Rizzoliová. „Dej mi pokoj!“ Odklopýtala pryč, sestoupila po požárním schodišti a otupěle nastoupila do auta. Tam seděla shrbená za volantem, bolest se měnila v nevolnost. V hlavě si pořád dokola přehrávala scénu na střeše. Co udělal Pacheco, co udělala ona.

Viděla, jak znovu běží, jenom stín, který se k ní bez ustání blíží. Viděla, jak se zastavil. Ano, zastavil. Viděla, jak se na ni podíval.

Zbraň. Kriste, prosím, ať je tam nějaká zbraň, Ale žádnou zbraň neviděla. Ve zlomku vteřiny, než vystřelila, se jí do mozku zaryl jeden obraz. Muž, nehybně stojící na místě. A s rukama odevzdaně nataženými nad hlavou.

Kdosi zaklepal na okýnko. Barry Frost. Stáhla okno dolů.

„Hledá tě Marquette,“ řekl.

„Dobře.“

„Je ti něco? Jsi v pořádku, Rizzoliová?“

„Připadám si, jako by mě přejel nákladák.“ Frost se k ní sklonil a zadíval se jí do opuchlé tváře.

„Páni. Ten měl teda páru. Rizzoliová tomu chtěla sama věřit: chtěla věřit, že si Pacheco smrt zasloužil. Ano, je to tak, a ona se zbytečně trápí. Copak ten důkaz na její tváři není dostatečný? Zaútočil na ni. Byl monstrem, když ho zastřelila, provedla jen rychlý a laciný akt spravedlnosti. Elena Ortizová a Nina Peytonová nebo Diana Sterlingová by jí určitě zatleskaly.“

Pro prevíty tohoto světa nikdo netruchlí.

Vystoupila z auta. Když jí Frost projevil svůj soucit, cítila se lépe. Silněji. Vyšla k budově a uviděla Marquetta stát na předních schodech. Mluvil s Moorem.

Muži se k ní otočili. Všimla si, že se Moore vyhýbá jejímu pohledu, soustředil se jinam. A vypadal špatně.

„Dej mi svou zbraň, Rizzoliová,“ řekl Marquette.

„Střelila jsem v sebeobraně. Podezřelý na mě zaútočil.“

„Rozumím. Ale znáš postup.“

Podívala se na Moora. Měla jsem tě ráda. Věřila jsem ti. Odepnula si pouzdro a hodila ho Marquettovi. „Kdo je tu krucinál ten nepřítel?“ vybuchla. „Někdy to fakt nevím.“ Otočila se a odešla zpátky ke svému autu.

Moore hleděl do skříně Karla Pacheca a přemýšlel: Tohle není ono. Na podlaze stálo asi šest párů bot, velikost 11, extra široké. Na policích ležely zaprášené svetry, krabice od bot plná starých baterií a mincí a vedle štos Penthouseů.

Uslyšet jak někdo otvírá zásuvku, a uviděl Frosta, jenž se rukama v rukavicích probíral Pachecovými ponožkami.

„Máš něco?“ zeptal se Moore.

„Žádné skalpely, žádný chloroform. Ani kousek izolepy.“

„Hej hej hej!“ zaznělo Croweovo prozpěvování z koupelny, odkud vycházel s igelitovým sáčkem na důkazní materiál, v němž se pohupovaly plastové tubičky s jakousi hnědou tekutinou. „Ze slunného Mexika, země farmaceutické hojnosti.“

„Uspávače?“ zeptal se Frost.

Moore se zadíval na španělsky psané nálepky. „Gamma hydroxybutyrát. Takže jo.“ Crowe zamával sáčkem. „Tohle vystačí nejmíň na stovku znásilnění. Pacheco musel mít velké chutě.“ Zasmál se.

Moore se při tom zvuku otřásl. Uvažoval o chutích a o škodě, které napáchaly, nejen fyzické škodě, ale také škodách na duši. O duších, které rozpoltily. Vzpomněl si, co mu říkala Catherine: každá oběť znásilnění svůj život už napříště dělí na fázi před a potom. Sexuální útok změnil ženin život na temnou, hroznou krajinu, v níž je každý úsměv, každý světlejší okamžik vykoupen zoufalstvím.

Ještě před pár týdny by Croweuv smích vůbec nevnímal.

Dnes ho slyšel až příliš dobře a až příliš dobře si uvědomoval, jak je ošklivý.

Odešel do obývacího pokoje, kde detektiv Sleeper vyslýchá toho černocho.

„Vždyť vám povídám, že jsme se tu jenom tak poflakovali,“ říkal muž.

„Vy se poflakujete se šesti sty dolary v kapse?“

„Rád mám u sebe trochu peněz.“

„A co jste chtěl kupovat?“

„Nic.“

„Odkud znáte Pacheca?“

„Prostě znám.“

„Aha, jasně, jste přátelé. Copak prodával.“ GHB, napadlo Moora. Droga na znásilnění na rande. Pro tohle přišel. Další, kdo má chuť.

Vyšel do noci a pulzující světla hlídkových vozů ho okamžitě omámila. Rizzoliová odjela. Díval se na prázdné místo, uvažovalo tom, jak se zachoval, jak se podle svého názoru zachovat musel, a najednou na něj všechno tíživě dopadlo. Nikdy za celou kariéru nebyl postaven před tak těžkou volbu. Věřil sice, že se rozhodl správně, ale trápil se tím. Snažil se smířit dva protichůdné pocity: respekt, který k Rizzoliové cítil, s tím, co viděl na střeše. Ještě není pozdě, aby své hlášení Marquettovi odvolal. Na střeše byla tma a zmatek; možná si Rizzoliová skutečně myslela, že vidí v Pachecově ruce zbraň. Možná viděla nějaké gesto, nějaký pohyb, který Moorovi unikl. Ale ať se snažil sebevíc, nedokázal v paměti objevit nic, co by její zásah ospravedlňovalo. Událost, kterou viděl, by nemohl nikdy popsat jinak než jako chladnokrevnou popravu.

Když ji uviděl znovu, krčila se u svého stolu a k tváři si tiskla pytlík ledu. Bylo po půlnoci a on neměl nejmenší náladu si povídat. Ale když kolem ní přešel, zvedla k němu hlavu a její pohled ho přikoval na místě.

„Co jsi řekl Marquettovi?“ chtěla vědět.

„Co chtěl slyšet. Jak Pacheco umřel. Nelhal jsem mu.“

„Ty sviňáku.“

„Myslíš, že se mi líbilo, mu to říkat podle pravdy?“

„Mohl sis vybrat.“

„Ty taky. Tam na střeše. A vybrala sis špatně.“

„Ty sis nikdy špatně nevybral? No jo, ty chyby přece neděláš.“

„Když ano, zaplatím za ně.“

„Jo, jasně. Zatracený svatej Tomáš.“ Přiblížil se ke stolu a zadíval se jí přímo do očí. „Jsi jeden z nejlepších policajtů, s jakými jsem kdy pracoval. Ale dneska v noci jsi chladnokrevně zastřelila člověka a já to viděl.“

„Nemusel jsi to vidět.“

„Ale viděl jsem.“

„Co jsi tam opravdu viděl, Moore? Spoustu stínů, spoustu pohybu. Rozdíl mezi správným a špatným rozhodnutím je takhle maličký.“ Přiblížila k sobě dva prsty na zlomky milimetru. „A jedno přece platí. Dovolit si pochybnost.“

„Snažil jsem se o to.“

„Asi ne dost.“

„Nebudu lhát kvůli jinému poldovi. I když je to můj kamarád.“

„Tak hele, kdo je tady ten špatný? My ne.“

„Když začneme lhát, jak se od nich odlišíme? Kam to povede?“ Zvedla led a ukázala si na tvář. Jedno oko měla oteklé tak, že ho nemohla otevřít, levou stranu tváře napuchlou jako nafouklý balon. Ten úděsný pohled na její zranění Moorem otřásl. „Tohle mi Pacheco udělal. To asi nebylo přátelské poplácání, co? Mluvíš o nich a o nás. A na které straně byl on? Prokázala jsem světu službu, když jsem ho odpráskla. Chirurg nikomu chybět nebude.“

„Karl Pacheco nebyl Chirurg. Odpráskla jsi toho nepravého.“

Vytřeštila oči, zhmožděná tvář hrála všemi barvami jako napůl groteskní Picassův obraz. „Máme přece srovnání DNA. Byl to on!“

„Ten, kdo znásilnil Ninu Peytonovou, to ano. Ale na Chirurga vůbec nic nesedí.“ Položil na její stůl zprávu z laboratoře o rozboru vlasů a chlupů.

„Co to je?“

„Mikroskopický rozbor Pachecova vlasu. Jiná barva, jiné zkroucení, jiná hustota kutikuly než z vlasu na okraji rány Eleny Ortizové. Ani stopa po té nemoci.“

Nehybně zírala na zprávu. „Tomu nerozumím.“

„Pacheco znásilnil Ninu Peytonovou. To je vše, co o něm víme s jistotou.“

„Znásilněná byla i Sterlingová a Ortizová...“

„Nemůžeme dokázat, že to udělal Pacheco. A když je teď mrtvý, nedozvíme se to už nikdy.“ Zvedla k němu pohled, nezraněná polovina obličeje se jí svařila zlostí. „Musel to být on. Vyber si tři ženské z tohoto města. Jaká je šance, že všechny byly znásilněné?“

A Chirurg to trefil. Dostal tři ze tří. Jestli je neznásilňuje sám, jak ví, kterou si vybrat, kterou napadnout? Když to není Pacheco, pak je to jeho parťák, kámoš. Nějaký zatracený sup, který se krmí mršinou, co za sebou Pacheco zanechá.“ Hodila po něm zprávu. „Možná jsem nezastřelila Chirurga. Ale ten chlap, co jsem ho zastřelila, byl hajzl. Na to nějak všichni zapomínají. Pacheco byl hajzl. Dostanu za to snad metál?“ Vstala a zprudka přirazila židli ke stolu.

„Administrativa. Marquette ze mě udělal kancelářskou myš. Fakt díky.“

Mlčky sledoval, jak odchází, nenapadlo ho, co by měl říct, jak by tu roztržku mezi nimi mohl napravit.

Vrátil se ke svému stolu a klesl do židle. Jsem jako dinosaurus, říkal si, motám se světem, kde pravda neplatí. Teď o Rizzoliově přemýšlet nedokázal. Pachecův případ se rozpadl, jsou zase na začátku, hledají bezejmenného zabijáka.

Tři znásilněné ženy. Pořád se to k nim vrací. Jak je Chirurg vyhledává? Znásilnění na policii nahlásila jenom Nina Peytonová. Elena Ortizová i Diana Sterlingová mlčely. Prožívaly své trauma samy, věděl o tom jen násilník, jeho oběť a zdravotníci, kteří je ošetřili. Ale ty tři ženy se nechaly ošetřit na různých místech: Sterlingová u gynekologa v Back Bay. Ortizová na pohotovosti nemocnice Pilgrim.

Nina Peytonová na ženské klinice ve Forest Hillu. Nikdo z personálu nedělá na všech třech místech, žádný lékař,

sestra ani recepční neměli kontakt s více než jednou z nich.

Chirurg ovšem nějak zjistil, že tyto ženy byly napadeny, a jeho láká bolest. Sexuální vrazi si svou kořist vybírají mezi nejzranitelnějšími členy společnosti. Vyhledávají ženy, které mohou ovládnout, ponížit, které je neohroží.

A kdo může být křehčí než žena, která byla napadena?

Při odchodu se Moore zastavil u stěny, na které visely snímky Sterlingové, Ortizové a Peytonové. Tři ženy, tři znásilnění.

A čtvrté. Catherine byla v Savaně znásilněna.

Zamrkal, jak se mu před očima náhle objevil její obraz.

Obraz, který musel na galerii obětí na stěně přidat.

Nějak se všechno pořád vrací k tomu, co se tehdy v noci stalo v Savaně. Vše se vrací k Andrewovi Caprovi.

Kapitola 16

Byly doby, kdy v srdci Mexico City tekla lidská krev potokem. Pod základy moderního velkoměsta leží ruiny Velkého chrámu, majestátního aztéckého paláce a dominanty starobylého Tenochtitlánu. V těch místech byly desítky tisíc nešťastníků obětovány bohům.

Když jsem se procházel místy, kde tento palác ležel, dost mě pobavilo, že kousek odtud je katedrála, kam chodí katolíci pálit svíčky a modlit se ke svému milosrdnému Pánu na nebesích. Klečí skoro na místech, kde to na kamenné dlažbě klouzalo od krve. Byl jsem se tam podívat v neděli.

Nevědel jsem, že v neděli je vstup zdarma a Muzeum Velkého chrámu budou okupovat děti. Jejich hlasy se rozléhaly po obrovských chodbách paláce. Nestarám se o děti, ani o bordel, co dělají. Ale jestli se sem někdy vrátím, budu si pamatovat, že v neděli sem chodit nemám.

Každopádně to byl můj poslední den ve městě, takže jsem se snažil nevšímat si toho křiku. Chtel jsem vidět hrobku a jít do druhé síně – Síně rituálů a obětí.

Aztékové věřili, že smrt je pro život nezbytná. Aby zachovali magickou energii světa, aby se ochránili před katastrofou a měli jistotu, že slunce nepřestane vycházet, museli své bohy nakrmit masem z lidských srdcí. Stál jsem v Síně rituálů a viděl ve vitrině obětní nůž, kterým vyřezávali obětem orgány. Říkalo se mu: Tecpatl Ixcuahua. Nůž s vysokým čelem. Čepel byla z pazourku a tělo mělo tvar klečícího muže.

Divil jsem se, jak mohli někomu vyříznout srdce jen za pomoci nože z pazourku.

Přemýšlel jsem o tom i při odpolední procházce po Alameda Central. Nevšímal jsem si těch spratků, co se mi motali za zadkem a žebřali drobné. Po chvíli přišli na to, že mě nedojmou ani jejich hnědá očička, ani vyzubené úsměvy, a raději odešli. Konečně jsem měl chvíli klidu – pokud je vůbec něco takového v tom šíleném Mexico City možné.

Našel jsem kavárnu. Sedl jsem si k malému stolku na terase a usrkaval silnou kávu. Byl jsem tam v tom vedru sám.

Tepla se nemohu nabažít; pomáhá mi na popraskanou kůži. Vyhledávám ho jako had, který slídí po vyhřátých kamenech. Popíjel jsem kávu a přemýšlel o lidském hrudníku, jak se nejlépe dostat k tomu pulzujícímu pokladu uvnitř.

Aztécký obětní rituál byl údajně rychlý, aby způsobil oběti co nejmenší trápení. Já v tom vidím dilema. Vím, jak je těžké narušit hrudník a oddělit prsní kost, která chrání srdce jako nějaký štít. Kardiochirurgové udělají vertikální řez středem hrudníku a pilkou rozříznou hrudní kost vpůli. Asistenti jim pomáhají oddělit ty kostní půlky. K otevření prostoru pak používají spoustu složitých nástrojů. Každý z nich je ze zářivé chromované oceli.

Aztécký duchovní by to tímhle způsobem dělal jen obtížně, protože byl sám a měl jen pazourkový nůž. Musel by prsní kost rozlomit dlátem vedví, což by bylo nesmírně namáhavé. A pro oběť nesnesitelná bolest.

Ne, musel na to jít úplně jinak.

Horizontální postranní řez mezi žebry? To by bylo také velmi obtížné. Lidská kostra je neuvěřitelně pevná a udělat otvor mezi dvěma žebry, aby se tam vešla lidská ruka, vyžaduje obrovskou sílu a speciální nástroje. Že by to šlo nejlépe udělat zezdola? Jedním rychlým pohybem by rozřízl břišní dutinu, pak by stačilo jen proříznout bránici a rukou by dosáhl až na srdce. Jenže to by bylo příliš „krvavé“ řešení – vnitřnosti by se válely po celém oltáři. Ale na žádných aztéckých rytinách neuvidíte oběti, kterým z břicha čouhají smotky střev.

Knihy jsou úžasná věc; dozvíte se v nich cokoli, úplně všechno. Třeba i to, jak vyříznout z lidského těla srdce kamenným nožem, bez zbytečného nepořádku. Odpověď na svou otázku jsem našel v knize Lidská oběť a válečnictví.

Napsal ji jistý akademik (bože, na univerzitách se dneska zabývají opravdu zajímavými tématy), jmenuje se Sherwood Clarke. Rád bych se s tím pánem někdy setkal.

Myslím, že bychom se mohli navzájem poučit o mnoha užitečných věcech.

Takže podle pana Clarka používali Aztékové k vyjmutí srdce z hrudníku tzv. transversální torakotomii. Řez je veden napříč hrudníkem, začíná mezi druhým a třetím žebrem na jedné straně prsní kosti a směřuje napříč kostí na druhou stranu. Kost se zlomí transversálně, tedy příčně, nejspíš nožem s ostrou čepelí nebo dlátem. Výsledkem je obrovská zející rána. Plíce vystavené vnějšímu vzduchu a tlaku okamžitě kolabují a oběť během chvilky upadá do bezvědomí. Ale srdce pořád tluč. Kněz vezme nůž a odřízne sval od žil a tepen. Vyndá srdce, které pořád pulzuje, z jeho krvavé kolébky a zvedne je k nebesům.

Takhle to popsal i Bernardino de Shagan ve svém díle Codex Florentio, Všeobecná historie Nového Španělska:

Obětní kněz nesl válečnou hůl, již zasadil zajatci do hrudi v místě, kde srdce jest, i vnořil ji do krve, hluboko do těla zvedl tuto krev k požehnání nebesům praveno bylo: „Budiž toto douškem pro Slunce.“

Nato vzal válečník krev z těla oběti do zeleného kalicha, jenž byl peřím lemovaný. Obětní kněží krev pro něj odebrali a krev tuto do duté válečné hole peřím zdobené vlili. Válečník odebral se s holí, by démony nasýtil.

Pokrm démonů.

Jakou sílu může mít lidská krev...

Přemýšlím o tom a dívám se, jak tenký červený pramínek proniká do pipety úzké jako jehla na šití. Všude kolem mě

jsou stojany se zkumavkami, vzduch tlumeně hučí jako nějaký přístroj. V dávné minulosti považovali krev za svatou substanci, tekutinu života, potravu pro duchy a příšery, a já to také tak cítím. I když vím, že je to jen biologická kapalina, krvinky rozptýlené v plazmě. Něco, s čím pracuji každý den.

Průměrné lidské tělo o váze sedmdesát kilogramů má jen pět litrů krve. Z toho 45 procent tvoří krvinky a zbytek plazma – chemická sloučenina vody (95 %) a různých elektrolytů, proteinů a jiných živin. Někdo by možná řekl, že její redukce pouze na biologické stavební prvky ji zbavuje božských vlastností, ale já si to nemyslím. Právě když se dívá te na jednotlivé stavební prvky, poznáváte její zázračnou moc.

Přístroj zapípal. To byl signál, že analýza je ukončena.

Zpráva za chvíli vylezla z tiskárny. Odtrhnu papír z tiskárny a prohlížím si výsledky.

Jeden pohled, a vím o paní Susan Carmichaelové poměrně hodně. Byť jsem ji nikdy nepotkal. Hematokrit má snížený – jen 28, a měl by být 40. Je anemická, bez schopnosti vytvářet si dostatek krvinek, které rozvádějí po těle kyslík. Hemoglobin, což je protein a funguje jako krevní barvivo a je vázán na placaté kroužky krvinek, způsobuje, že krev je rudá, že nehtová lůžka jsou růžová a dívky se červenají ve tvářích. Nehtová lůžka paní Carmichaelové jsou sinalá a kdyby jí někdo nad zvedl víčko, spojivky by měly ten nejsvětlejší odstín růžové. Protože trpí anémií, její srdce tlučte rychleji, aby stihlo řídkou krev dostatečně okysličit a dopravit ji tepnami, kam je potřeba. Proto se při výstupu po schodech každou chvíli zastaví, aby popadla dech a zklidnil se jí zběsilý pulz. Vidím ji, jak se hrbí, drží se za hrdlo a hrudník se jí vzdouvá jako kovářský měch. Když ji někdo potká na schodech, musí vidět na první pohled, že není v pořádku.

Já to vidím, už když se dívám na tento cár papíru.

Ale je toho víc. Na patře má rudé skvrny – petechie, kde krev pronikla kapilárami a usadila se ve sliznici. Možná si těchto minikrvácení ani nevšimla. Možná si jich všimla jinde po tele, pod nehty nebo na holeních. Možná, že nachází na těle modřiny, malé modravé ostrůvky na pažích a stehnech, a nemůže si vybavit, kdy se o něco bouchla. Bylo to z nárazu do dveří auta? Nebo snad to dítě, které jí vrazilo do stehna svými pěstičkami? Hledá vysvětlení ve vnější příčině a netuší, že pravý důvod se skrývá v jejím krevním oběhu. Při testu na krevní destičky měla výsledek dvacet tisíc; mělo by to být desetkrát tolik. Bez dostatku krevních destiček, malých buněk, zajišťujících srážlivost, se udělá modřina i při sebemenším nárazu.

Z tohoto tenkého papíru se dá vyčíst ještě mnohem víc.

Podívám se na diferenciál bílých krvinek a vím, proč si nařiká. Přístroj potvrdil přítomnost myeloblastů, nezralých buněk kostní dřeně, které by v krvi neměly být. Susan Carmichaelová má akutní myeloblastickou leukémii.

Představuji si, jak bude vypadat její život v příštích několika měsících. Jak leží na břiše na stole v ordinaci, bolesti zavírá oči, když jí jehla vniká do kyčelní kosti při odběru dřeně.

Jak jí v chumáčích vypadávají vlasy, než se rozhodne pro nutný zásah – elektrický strojek, který jí oholí zbytky vlasů.

Jak se ráno krčí nad záchodovou mísou, jak celé dny kouká do stropu. Celý svět se jí scvrkne na čtyři stěny ložnice.

Krev je dárce života, magická tekutina drží při životě.

Ale krev Susan Carmichaelové se obrátila proti ní; proudí jí v žilách jako jed.

Vím o ní tolik intimních věcí a přitom jsem ji nikdy neviděl.

Pošlu její výsledky faxem ošetřujícímu lékaři. Laboratorní zprávu dám do koše na odchozí poštu a vezmu další vzorek. Další pacient, další zkumavka.

Spojitosť mezi krví a životem je známá snad od počátku světa. Dávni předkové nevěděli, že krev se tvoří z kostní dřeně nebo že ji z větší části tvoří voda. Ale oceňovali její moc při rituálech a obětování. Aztékové používali různé jehly z kostí a agave, kterými si propíchovali kůži a odebírali krev. Propíchovali si rty nebo jazyk, případně svaly na hrudníku. Krev, kterou nechali vytéct, pak obětovali bohům.

Dnes bychom takové sebezrazení považovali za choré a směšné, za projev šílenství.

Co by si asi tak mysleli Aztékové o nás.

Sedím tady ve své sterilní světničce, zahalený v bílém, ruce si chráním rukavicemi, abych si je náhodou neumazal. Tak dalece jsme se vzdálili od naší přirozenosti. Někteří při pohledu na krev omdlévají. Další zakrývají jakékoliv stopy krve před očima veřejnosti. Myjí chodníky, na kterých je krev, a zakrývají dětem oči, když se objeví v televizi násilí. Lidé zapomněli na to, kdo a co vlastně jsou.

Někteří z nás ovšem ne.

Žijeme mezi lidmi, v každém ohledu jsme normální; možná víc normální než ostatní, protože jsme se nenechali mumifikovat ve sterilní civilizace. Když vidíme krev, neodvrácíme zrak. Vnímáme její tčpytivou krásu a přitažlivost.

Každý, kdo projíždí kolem dopravní nehody a nemůže od toho odtrhnout oči, ví, o čem mluvím. Přes všechen odpor a nutkání odvrátit zrak v nás pulzuje něco silnějšího.

Přitažlivost.

Musíme se podívat. Ale ne všichni si to přiznáme.

Když se člověk pohybuje mezi těmi umrtvenými tvářemi, připadá si osamělý. Odpoledne jsem se procházel po městě a dýchal těžký vzduch. Byl tak těžký, že byl málem vidět. Zahřívá mi plíce jako nějaký teplý sirup. Prohlížím si tváře kolem a přemýšlím, která z nich patří mému pokrevnímu bratrovi. Někomu, jako jsi byl ty. Žije vůbec ještě někdo, kdo stále věří v bájnou sílu, která v nás koluje?

Kdo ví, jestli bychom se při náhodném setkání navzájem poznali. Bojím se, že ne. Protože se před světem skrýváme, zahalení do pláště normálnosti.

Proto jsem sám. A myslím na tebe, jediného člověka, který to chápal.

Kapitola 17

Jako lékařka se Catherine dívala na smrt tolikrát, že ji pohled na ni nikterak nepřekvapoval. Dívala se pacientovi do tváře a sledovala, jak mu život vyprchává z očí. Prázdný, skelný pohled. Viděla mnohokrát, jak kůže bledne a sinaví, duše se vzdaluje, vytrácí se, jako krev. Medicínská praxe je zrovna tak o smrti, jako o životě. Catherine se již dávno seznámila se smrtí nad chladnoucím tělem pacienta. Neměla strach z mrtvých.

Ale když Moore zabočil směrem do ulice Albany a ona uviděla elegantní cihlovou budovu úřadu soudního lékařství, uvědomila si, že má zpotené ruce.

Zaparkoval za budovou, vedle bílé dodávky s nápisem „Úřad soudního lékařství státu Massachusetts“. Ani nechtěla vystoupit z auta. Moore ho obešel a otevřel jí dveře. Pak teprve vystoupila.

„Zvládnete to?“ zeptal se jí.

„Nemám z toho zrovna dobrý pocit,“ přiznala. „Ale chci to už mít za sebou.“ Viděla sice spoustu pitev, ale závan krve a rozřezaných vnitřností, který se táhnul z laboratoře, ji omráčil. Poprvé za ta léta měla pocit, že se jí při pohledu na mrtvé tělo udělá špatně.

Otočil se na ně starší muž. Na tváři měl ochranný plexisklový štít. Catherine poznala doktora Ashforda Tiemeyho, kterého potkala před půl rokem na konferenci soudních patologů. Na jeho pitevním stole končily často případy, které se nepodařilo zachránit chirurgům. Mluvila s ním asi před měsícem v souvislosti s nejasnými okolnostmi smrti dítěte na následky protržené sleziny.

Jemný úsměv na tváři dr. Tiemeyho silně kontrastoval se zakrvácenými gumovými rukavicemi, které měl na ruku.

„Doktorko Cordellová, rád vás zase vidím.“ Zarazil se, když si uvědomil dvojsmyslnost toho, co řekl. „I když to mohlo být za příjemnějších okolností.“

„Vy už jste začali s pitvou?“ vyhrkl Moore zděšeně.

„Poručík Marquette chtěl výsledky co nejdřív,“ odpověděl Tierney. „Po každé přestřelce s policajty má kolem zadku spoustu novinářů, co mu nedají pokoj.“

„Ale já vám přece volal, abyste s tím počkali, než provedeme identifikaci.“

„Doktorka Cordellová už nějakou tu pitvu viděla. Není to pro ni nic neobvyklého, nemám pravdu? Jen dokončím tady tu resekci a pak se můžete podívat na obličej.“ Tierney se otočil ke stolu a zaměřil se na oblast břišní dutiny. Skalpelem vyřízl tenké střevo, vytáhl ho z těla a vložil do chromované mísy. Pak poodstoupil od stolu a pokývl na Moora:

„Můžete.“ Moore vzal Catherine za loket. S odporem šla k tělu.

Nejdřív se podívala do rozevřené rány. Otevřenou břišní dutinu vídala při svém povolání poměrně často. Lidské orgány, neosobní a bezduché kusy tkáně, které by klidně mohly být kohokoliv. Orgány nevyvolávaly žádné emoce, nenesly žádnou pečeť lidské identity. Mohla si je prohlížet chladným okem profesionálky. Taky si je prohlížela. Všimla si, že žaludek, žlučník a játra byly pořád v těle a čekaly, až je patolog vyjme. Řez ve tvaru Y se táhl od krku až ke stydké kosti a odkrýval větší část hrudníku a břišní dutiny.

Srdce a plíce už byly vyjmuty, takže horní část trupu zela prázdnotou. V hrudní stěně byly patrné dvě rány po průniku střel, jedna těsně nad levou bradavkou a druhá o několik žebér níž. Obě kulky pronikly do hrudníku a zasáhly buď srdce, nebo plíce. V levé horní části břišní dutiny byla ještě jedna rána, která vedla přímo do míst, kde by měla být slezina. Další smrtelné zranění. Ten, kdo střílel na Karla Pacheca, ho chtěl určitě zabít.

„Catherine?“ ozval se Moore a ona si uvědomila, že mlčí příliš dlouho.

Zhluboka se nadechla. Cítila pach krve a chladnoucího těla. Sice už dobře znala Pachecovu anatomii, ale teď šlo o jeho tvář.

Viděla černé vlasy, úzký obličej a ostrý, hranatý nos.

Ochablé svaly na tvářích a rozevřená ústa. Rovné zuby.

Nakonec se podívala na oči. Moore jí o něm skoro nic neřekl, jen jméno a taky, že byl zastřelen při zatýkání. Jsi ty ten Chirurg?

Oči zakalené smrtí jí vůbec nepřipadaly povědomé. Marně si prohlížela jeho obličej a hledala zbytky násilnosti a zla, které by se mohly skrývat někde v Pachecově těle. Tato mrtvá tělesná schránka už neskrývala nic z toho, co by připomínalo ducha jejího obyvatele.

„Neznám toho muže,“ řekla tiše a vyšla ven.

Když Moore vycházel z budovy, stála už Catherine u auta. Pořád jí bylo špatně z toho mrtvolného zápachu.

Zhluboka vdechovala spalující letní vzduch, jako by chtěla zbytky toho pachu vyhnat z těla. Bylo jí horko a potila se po celém těle. Jenomže ten chladivý, klimatizovaný vzduch z pitevně jí vlezl až do morku kostí.

„Kdo byl Karl Pacheco?“ zeptala se.

Moore se díval směrem k nemocnici. Z dálky bylo slyšet sílící zvuk sirén. „Sexuální predátor,“ řekl. „Muž, který pronásledoval ženy.“

„Je to Chirurg?“

Moore si povzdechl. „Vypadá to, že ne.“

„Ale mysleli jste, že by mohl být.“

„Test DNA potvrdil, že to byl on, kdo před dvěma měsíci znásilnil Ninu Peytonovou. Ale nemáme žádné důkazy, které by ho spojovaly s případy Eleny Ortizové nebo Diany Sterlingové. Neměl s tím nic společného.“

„Nebo se mnou.“

„Víte jistě, že jste ho nikdy neviděla?“

„Vím jistě, že si na něj nevzpomínám.“ Slunce udělalo z auta elektrickou troubu. Uvnitř bylo horko k padnutí, a tak oba stáli venku. Dveře auta byly otevřené, aby se interiér trochu vyvětral. Catherine se dívala na Moora přes střešku z druhé strany. Viděla, jak je vyčerpaný. Měl propocenou košili. Dobrý způsob, jak zabít sobotní odpoledne, takhle vozit svědka k identifikaci mrtvol. V mnoha ohledech vedou lékaři i policisté podobný život. Pracují dlouho přesčas, nic

takového jako „v pět padla“ při jejich povolání neexistuje. Znájí lidskou podstatu z té nejčernější a nejbolestivější stránky. Jejich životy prostupují noční můry a oni se s tím musí naučit žít.

Čím asi prošel on? říkala si, když ji vezl domů. Kolik tváří obětí, kolik vražd a jiných hrůz měl v hlavě uložených jako fotky v kartotéce? Ona byla pouze jedním článkem v tomto složitém případu. Přemýšlela o tom, kolik asi dalších žen, ať už živých nebo mrtvých, se snaží upoutat jeho pozornost.

Zastavil před jejím domem a vypnul motor. Catherine se podívala na okna svého bytu. Nechtělo se jí vystoupit, odejít od něj. Za poslední dny strávili spolu tolik času, že si zvykla na jeho přítomnost, jeho laskavost a pocit jistoty, který v ní probouzel. Kdyby se potkali za jiných, šťastnějších okolností, už jeho tvář by ji určitě upoutala. Teď jí však nezáleželo ani tolik na tom, jak vypadá, nebo na jeho inteligenci. Důležité bylo jeho srdce. Tomuto muži mohla věřit.

Přemýšlela, co má říct a k čemu by to mohlo vést. A řekla si, že jí to je jedno a nezáleží jí na tom, jak to dopadne.

Tiše se zeptala: „Nešel byste na skleničku?“ Neodpověděl hned. Mlčel hrozně dlouho a ona cítila, jak jí nabíhá do tváří ruměnec. On také přemýšlel, co má říct.

Taky chápal, že mezi nimi něco je, ale nebyl si jist, co si s tím počít.

Pak se na ni konečně podíval a řekl: „Ano, šel.“ Oba věděli, že jim nejde jen o to, aby si spolu dali skleničku.

Šli ke vchodovým dveřím. Dal jí ruku kolem ramen.

Nebylo to jen ochranné gesto. Držel ji volně a něžně. Teplo jeho doteku ji rozrušilo natolik, že se jí roztrásla ruka, když vyťukávala vstupní kód. Byla roztěkaná a neohrabaná.

Ruce se jí pořád třáslly, když odemykala dveře bytu. Vešli dovnitř a chladný vzduch je příjemně oblažil. Počkal jen chvíli, aby zavřel dveře a bezpečnostní závoru.

Pak ji vzal do náruče.

Tak dlouho už nikomu nedovolila, aby se jí takhle dotýkal. Od jisté doby ji představa, že se jí nějaký muž dotýká, naplňovala hrůzou. Ale když ji objímal Moore, strach byl to poslední, co cítila. Na jeho polibky reagovala s takovou dychtivostí, že z toho byli překvapeni oba. Byla tak dlouho sama, že ztratila jakoukoli touhu po lásce. Až teď se to v ní všechno najednou probouzelo. Začala si vzpomínat na pocit vášně a přísála se na jeho rty s horlivostí vyhladovělé ženy. To ona ho táhla chodbou směrem k ložnici a přitom ho nepřestávala líbat. To ona mu rozeplula košili i pásek na kalhotách. Cítil, že nesmí přebrat iniciativu, aby to nezkalil. Pro tentokrát, kdy jsou spolu poprvé, musí mít nad vším kontrolu ona. Nemohl však skrývat vzrušení. Pocítila to, když mu rozeplula zip a kalhoty klesly na podlahu.

Chtěl jí rozeplnout halenku, ale zarazil se. Chtěl se jí nejdříve podívat do očí. Podívala se na něj. Ten pohled a zrychlený dech nemohly nasvědčovat ničemu jinému, než že právě po tomhle touží. Halenka se jí pomalu rozhalila a sklouzla z ramen. Podprsenka tiše klesla na zem. Rozeplnul ji tak jemně, jak jen mohl. Nebylo to, jako by ji chtěl odzbrojit. Bylo to něžné vysvobození. Zavřela oči a vzrušeně vzdychala, když jí polibky zasypal nadra. Žádné násilí, jen vášeň a přitom úcta.

Poprvé za dva roky dovolila Catherine nějakému muži, aby ji pomiloval. Myšlenky na Andrewa Capru se tentokrát neobjevily. Žádné záchvěvy strachu, žádné hrůzostrašné vzpomínky ji nezatěžovaly. Zbavovali se posledních kousků šatů, až ji konečně jeho tělo něžně vmáčklo do hluboké a měkké matrace. To, co jí udělal ten druhý muž, bylo tak brutální, že pro Catherine neexistovala mezi těmito dvěma momenty žádná spojitost. Násilí není sex a sex není láska. To, co cítila k Moorovi, když do ní vnikl, byla láska. Jeho ruce ji hladily tvář a on se jí upřeně díval do očí.

Úplně zapoměla, jakou rozkoš dokáže muž ženě poskytnout. Ztrácela se sama v sobě a prožívala takovou slast, jako by to bylo poprvé.

Probudila se v jeho náručí. Venku byla tma. Cítila, jak se pohnul. „Kolik je hodin?“ zeptal se.

„Čtvrt na devět.“

„Sakra!“ Díval se zmateně kolem sebe a odvalil se na záda. „Spali jsme celé odpoledne. Úplně mě to dostalo, v poslední době jsi toho moc nenaspal.“

„Jako bych se slyšela.“

„Něco máme asi společné,“ řekl a něžně jí projel rukou po zádech. „Oba jsme to dlouho neměli...“

Chvilí leželi bez hnutí. Pak se tiše zeptal: „Jaké to bylo?“

„Ptáš se mě, jestli jsi dobrý milenec?“

„Ne. Myslím, jak jsi se cítila, když jsem se tě dotýkal.“

„Usmála se. „Hezky.“

„Nedělal jsem něco špatně? Nevyděl jsem tě něčím?“

„Ne, cítím se bezpečně. A to teď potřebuji ze všeho nejvíc. Bezpečí. Jsi ten jediný muž, co znám, který to chápe. i Jediný, kterému důvěřuji.“

„I jiným mužům stojí za to důvěřovat.“

„Jo, ale kterým? Já to nepoznám.“

„Nepoznáš, dokud nepadne kosa na kámen. Ten pravý ti bude stát po boku.“

„Pak jsem ho asi nepoznala nikdy. Některé ženy říkají, že jakmile chlapovi povíš, co se ti stalo, jakmile řekneš slovo „znásilnění“, odtáhne se od tebe. Jako bychom byly nějaké vadné zboží. Chlapi to prostě nechtějí slyšet. Je lepší být zticha, než se přiznat. Jenomže ticho je nakažlivé. Pohltí tě a pak už nemůžeš mluvit o ničem. Celý život se promění v tabu, o kterém nemůžeš mluvit.“

„Takhle přece nemůže žít nikdo.“

„To je jediný způsob, jak nás ostatní snesou ve své společnosti. Jen když o tom nemluvíme. Ale i když o tom nemluvíme, je to ve mně.“ Políbil ji. Jediný polibek byl intimnější než jakýkoli jiný projev lásky, protože přišel na konci jejího přiznání.

„Zůstáneš dnes se mnou?“ zašeptala.

Cítila jeho teplý dech ve vlasech. „Když se mnou půjdeš na večeři.“

„Na jídlo jsem úplně zapomněla.“

„To je jeden z hlavních rozdílů mezi ženami a muži. Muž se nikdy nezapomene najíst.“

Posadila se, Na tváři jí zářil úsměv. „Ty připravíš něco k pití a já tě za to nakrmím.“ Namíchal dvě martini a vzal je s sebou do kuchyně. Popíjeli a Catherine zatím míchala salát a na gril dala dva steaky. Chlapské jídlo, pomyslela si s úsměvem. Červené maso pro nového muže v jejím životě. Vaření jí ještě nikdy nepřípadalo tak příjemné jako nyní. Kdykoli ji Moore něco podával, třeba slánku či pepřenku, usmál se na ni.

Z alkoholu měla příjemně vzletný pocit. Ani si nepamatovala, kdy jí naposled jídlo tak chutnalo. Připadala si, jako by po dlouholetém uvěznění v zamčené komnatě najednou vyšla ven a poznávala rozmanitost světských věcí, chutí a vůní, vůbec poprvé v životě.

Večeřeli v kuchyni a k jídlu usrkávali víno. Její kuchyň, kde byly dlaždičky i všechen nábytek bílé, najednou zářila barvami. Rubínová barva vína, křupavý zelený salát, modré kostkované ubrousky. A Moore seděl naproti ní. Kdysi jí připadal bezbarvý, jako všichni ostatní nevýrazní muži, které potkávala na ulici či jinde. Teprve teď ho skutečně viděla, hřejivou barvu pleti, spleť vrásek kolem očí, jak se pořád usmívá. Viděla všechny ty krásné nedokonalosti tváře žijícího člověka.

Máme celou noc, říkala si v duchu. Pomyšlení na to, co budou asi dělat, jí na tváři vyloudilo úsměv. Vstala a natáhla k němu ruku.

* * *

Dr. Zucker zastavil videozáznam sezení dr. Polocheka, a obrátil se na Moora a Marquette. „Co když je to klamná vzpomínka? Cordellová si mohla druhý hlas jen vsugerovat a přitom tam nikdo jiný nebyl. To je prostě problém i s hypnózou. Paměť je prchavá věc. Může se měnit, přepsat podle toho, co se od ní chce. Šla na to sezení s vírou, že Capra měl komplice. A hop, už to má v paměti! Druhý hlas. Druhý chlap v domě.“ Zucker zavrtěl hlavou. „Nedá se na to spolehnout.“

„Máme víc důkazů, že v tom Capra nejel sám,“ řekl Moore. „Pachatel poslal vzorek jejích vlasů, které mohl odebrat jedině v Savaně.“

„Ona tvrdí, že jí ty vlasy vzal v Savaně,“ podotkl Marquette.“

„Vy jí taky nevěříte?“

„Poručík má pravdu,“ řekl Zucker. „Je to citově velmi zranitelná žena. Ani po dvou letech se s tím nemusela zcela vyrovnat.“

„Je to lékařka.“

„Jistě, a v práci funguje bez problémů. Ale je tím poznačená. To přece víte. Ten útok na ní zanechal stopy.“ Moore byl zticha. Vzpomněl si na první den, kdy potkal Catherine. Jak zcela ovládala své pohyby. Úplně jiný člověk než ta malá, veselá holka při hypnotickém sezení. Malá Catherine, která se opaluje u domku svých prarodičů. A včera, šťastná mladá žena, která se mu zjevila v náručí. Byla tam pořád, po celou dobu zavřená v křehké skořápce, a čekala, až ji někdo vysvobodí.

„Tak co uděláme s tou hypnotickou seancí?“ zeptal se Marquette.

Zucker odpověděl: „Neříkám, že tomu nevěří. Nebo že si to nepamatuje. Je to, jako když dítěti řeknete, že na dvoře byl slon. Po chvíli vám tomu dítě uvěří tak silně, že je schopné popsat jeho chobot, kousky slámy na zádech. Zlomený kel. Představa se stane realitou, i když se to nikdy nestalo.“

„Nemůžeme to úplně ignorovat,“ řekl Moore. „Nemusíš věřit, že Cordellová je v tomhle ohledu spolehlivá, ale ona je středem zájmu našeho pachatele. Co Capra začal ten hon na ni, snaha o její likvidaci, nepřestalo. Pronásledovalo ji to až sem.“

„Myslíš, že ho někdo záměrně napodobuje?“ zeptal se Marquette.

„Možná jeho komplic,“ řekl Moore. „Byly takové případy.“

Zucker přikývl. „Vražední partáci nejsou zcela neobvyklou záležitostí. Většinou si představujeme masové vrahy jako osamělé vlky, ale skoro čtvrtinu masových vražd spáchají partáci. Henry Lee Lucas měl partáka, Kenneth Bianchi taky. Pro ně je to mnohem jednodušší. Únos, dohlížení na oběť. Spolupráce při přepadení. Mají větší šanci na úspěch.“

„Vlci taky loví ve smečce,“ řekl Moore. „Možná, že Capra taky.“

Marquette vzal do ruky ovladač, převínil pásek a pustil jej znovu. Catherine seděla se zavřenýma očima a svěšenými pažemi podél těla.

Kdo říká ta slova? Kdo říká „Ted jsem na řadě já, Capro“?

Já nevím. Ten hlas neznám.

Marquette zastavil obraz a Catherineina tvář na obrazovce ztuhla. Podíval se na Moora. „Jsou to víc než dva roky, co ji v Savaně přepadli. Jestli to byl Caprův parták, proč čekal tak dlouho, než po ní zase vyjel? Proč to dělá právě teď!“

Moore přikývl. „Taky mě to zajímalo. A myslím, že jsem na to přišel.“ Otevřel desky, které měl s sebou na poradě, i a vyndal z nich výstřižek z Boston Globe. „Tento článek vyšel sedmáct dní před vraždou Eleny Ortizové. Je to o bostonských lékařkách. Celá třetina je věnovaná Catherine Cordellové. Jejím úspěchům, čeho všeho dosáhla. A je tam i její barevná fotografie.“ Podal výstřižek Zuckerovi.

„Tohle je velmi zajímavé,“ řekl Zucker. „Co vidíte, když se na tu fotku podíváte, inspektore?“

„Atraktivní ženu.“

„A kromě toho? Co vám říká její postoj, její výraz?“

„Sebevědomí.“ Moore chvíli přemýšlel. „Odstup.“

„Správně. Také to tam vidím. Žena, která je tak řečeno na koni. Nedotknutelná. Přeložené ruce, bradu nahoru. Pro většinu smrtelníků naprosto mimo dosah.“

„Co tím myslíte?“ zeptal se Marquette.

„Přemýšlejte, co vzrušuje našeho pachatele? Zraněné ženy, pošpiněné znásilněním. Ženy, které jsou jaksi symbolicky zničené. A hle, Catherine Cordellová – žena, která zabila jeho parťáka Andrewa Capru. Nevypadá jako zraněná nebo zničená, jako oběť. Ne, na této fotografii vypadá jako vítěz, dobyvatel. Co myslíte, že cítil, když tu fotku viděl?“ Zucker se podíval na Moora.

„Nenávist.“

„Nejenom nenávist, inspektore. Naprostou, nekontrolovatelnou zuřivost. Když odjela ze Savany, sledoval ji do Bostonu. Ale nemůže k ní, protože ona se chrání. Tak čeká na svoji příležitost. Čas si krátí tím, že vraždí jiné ženy. Je dost pravděpodobné, že si při tom představuje Cordellovou jako zraněnou ženu. Chudinka, která čeká na to, až se z ní stane oběť. A pak jednoho dne otevře noviny a tam, tváří v tvář, nevidí oběť, ale sebevědomou, dominantní děvku.“

Zucker vrátil výstřížek Moorovi. „Ten chlápek se ji snaží stáhnout ke dnu. Proto ji terorizuje.“

„Jaký je jeho konečný cíl?“ zeptal se Marquette.

„Potlačit její osobnost zpět do polohy, kterou je schopen unést. Napadá jen ženy, které se chovají jako oběti. Ženy, které jsou tak ponížené a zničené, že se jich nemusí bát. A pokud byl Andrew Capra opravdu jeho parťák, tak má pachatel ještě další motiv. Pomstu. Pomstu za to, co udělala.“ Marquette se zamyslel. „Tak co uděláme s tou teorií neznámého parťáka?“

„Jestli měl Capra komplice,“ řekl Moore, „tak nás to zavede zpátky rovnou do Savany. Tady jsme zatím vždycky skončili s prázdnýma rukama. Vyslechli jsme snad tisíc lidí a nemáme jediného věrohodného podezřelého. Myslím, že je na čase, abychom se podívali na všechny, co měli kdy co do činění s Andrewem Caprou. Musíme zjistit, jestli se někdo z nich neobjevil tady v Bostonu. Frost má právě na drátě Singera, vrchního vyšetřovatele ze Savany. Může tam odletět a projít všechny důkazy.“

„Proč Frost?“

„Proč ne?“ Marquette se podíval na Zuckera. „Hledáte včerejší den?“

Zucker klidně odpálkoval zpět: „Někdy ho dokonce i najdu.“

Marquette přikývl. „Tak jo, rozjedeme Savanu.“

Moore vstal. Chtěl odejít, ale Marquette ho zastavil: „Můžeš na minutku? Potřebuji s tebou mluvit.“ Počkali, až Zucker odejde z místnosti. Pak Marquette zavřel dveře a řekl: „Nechci, aby jel Frost do Savany.“

„Můžu vědět proč?“

„Protože chci, abys tam jel ty.“

„Ale Frost už je připravený. Počítá s tím.“

„Tady nejde o Frosta, ale o tebe. Potřebuješ od toho případu trochu odstup.“

Moore byl zticha. Věděl, kam to směřuje.

„Trávíš s Catherine Cordellovou příliš mnoho času,“ řekl Marquette.

„Ona je klíč k vyřešení případu.“

„Strávils u ní několik večerů. V úterý jsi byl u ní o půlnoci.“

Rizzoliová. Ona jediná o tom věděla.

„A v sobotu jsi u ní zůstal přes noc. O co tady přesně jde?“

Moore mlčel. Co měl říct? Ano, překročil jsem hranice. Ale nemohl jsem si pomoci.

Marquette se posadil za svůj stůl. Ve tváři měl výraz hlubokého zklamání. „Nemůžu uvěřit, že o tomhle mluvím zrovna s tebou. Ze všech lidí právě s tebou.“ Povzdechl si. „Musíš to zastavit, dokud je čas. Přidělíme k ní někoho jinýho.“

„Ale ona mi důvěřuje.“

„Takže mezi vámi nejde o nic víc než o důvěru? Já jsem slyšel, že je to mnohem vážnější. Nemusím ti snad říkat, jak nezodpovědně se chováš. Oba známe případy, kdy se to stalo jiným policistům. Tohle prostě nefunguje a nikdy fungovat nebude. Ani tentokrát. Teď tě potřebuje, protože jsi po ruce. Chvíli si to budete užívat, pár týdnů, možná měsíc. A pak se jednoho dne probudíte a bum, je po všem. Buď zraníš ty ji, nebo ona tebe. A oběma bude líto, že jste do toho vůbec šli.“ Marquette chvíli čekal, jak Moore zareaguje. Ale on nic.

„Kromě těchto osobních věcí,“ pokračoval Marquette, „to narušuje průběh vyšetřování. Průšvih je, že tím poškozuješ pověst celého týmu.“ Prudce ukázal rukou na dveře.

„Jed' do Savany. A od Cordellové se drž na sto honů!“

„Musím jí to vysvětlit...“

„Nezkoušej jí ani volat. Postarám se, aby se to dozvěděla. Na místo tebe nasadím Crowa.“

„Crowa ne,“ vykřikl Moore.

„Koho tedy?“

„Frosta.“

Moore si povzdechl. „Když to musí být, tak ať je to Frost.“

„Dobře, tak Frost. A ty si jdi zamluvit letenku. Výjezd z města je nejlepší způsob, jak věci zklidnit. Teď jseš na mě možná naštvanej. Ale já jen chci, abys něco nepodělal.“

Moore si to uvědomoval. A bylo mu nepříjemné dívat se takhle přímo do zrcadla. Viděl v něm padlého svatého Tomáše, kterého zničila vlastní touha. Tato pravda ho doháněla k šílenství, protože ji nebyl schopen ovlivnit. Nemohl ji popřít. Přestože to v něm vřelo, neřekl nic. Vyšel z Marquettovy kanceláře a uviděl Rizzoliovou, která seděla u svého stolu. Nemohl udržet vztek.

„Gratuluji,“ řekl. „Teď jsme si kvit. Je to hezký pocit, vid’?“

„Co jako?“

„Řeklas to Marquettovi.“

„No, i kdyby, nebyla bych první, kdo něco prásknul na svého kolegu.“ Vrátila mu to i s úroky a mělo to přesně ten efekt, jaký to mělo mít. S chladným pohledem se otočil a šel pryč.

Vyšel z budovy. Chvilí stál a nechal se ovívat jemným vánkem. Představa, že se dnes večer s Catherine neuvidí, byla pro něj příliš bolestná. Jenomže Marquette měl pravdu; takhle to asi mělo být. Takhle to mělo být od začátku.

Měl si dát pozor, aby nepodlehł jejím půvabům. Ignorovat veškeré emoce. Ale ona byla zranitelná a on se do toho nechal hloupě stáhnout. Po letech dělání správných věcí se teď najednou ocitnul na neznámé půdě, kde se věci neřídily rozumem, ale emocemi. Necítil se v tomto novém světě dobře a neměl představu, jak se z toho dostat.

Catherine seděla ve svém autě a sbírala odvahu jít do Schroeder Plaza. Celé odpoledne, kdy absolvovala spoustu vyšetření pacientů a konzultací s kolegy, říkala samé zdvořilostní fráze a vyřizovala malé mrzutosti, které jsou běžnou součástí každé služby. Ale její úsměvy byly mělké a za příjemným výrazem skrývala pocit beznaděje.

Moore jí nezvedal telefon a ona nevěděla proč. Strávili spolu jen jedinou noc a už mezi nimi bylo něco v nepořádku.

Nakonec vystoupila z auta a šla na velitelství bostonské policie. Jednou už tady sice byla, když podstoupila sezení s dr. Polochkem, ale budova jí pořád připadala jako nedobytná pevnost, do které nepatřila. Tento dojem u ní potvrdil i policista v civilu, který se na ni díval z recepcce.

„Mužu vám nějak pomoci?“ zeptal se. Ani přátelsky, ani nepřátelsky.

„Hledám inspektora Thomase Moora z oddělení vražd.“

„Zavolám tam. Jaké je vaše jméno?“

„Catherine Cordellová.“ Čekala ve vstupní hale, než recepční vyřídí hovor. Leštěný kámen všude kolem v ní vyvolával tísnivý pocit, podobně jako všichni ti muži v uniformách či civilních šatech. Všichni na ni vrhali zvědavé pohledy, když procházeli kolem. Tohle byl Moorův svět a ona byla cizinec, který vnikl na místo, kde ji očumují drsní chlapi a kolty jim visí proklaté nízko. Najednou si uvědomila, že byla chyba sem jít. Vykročila směrem k východu. Když byla u dveří, ozval se za ní hlas:

„Doktorko Cordellová?“ Otočila se a poznala blondáťeho muže s jemnou a milou tváří, který právě vystupoval z výtahu. Byl to inspektor Frost.

„Pojďte, půjdeme nahoru,“ řekl.

„Přišla jsem za Moorem.“

„Ano, já vím. Přišel jsem pro vás.“ Vykročil směrem k výtahu. „Půjdeme?“

Ve druhém patře vystoupili. Vedl ji dlouhou chodbou do oddělení vražd. V téhle části ještě nebyla. Překvapilo ji, že to vypadá jako všechny ostatní kancelářské prostory, se stoly a počítači připláclými k sobě v malých skupinkách. Frost ji uvedl k židli a usadil ji. Viděl, že se v tomto prostředí necítí právě příjemně, a snažil se ji rozptýlit.

„Kafe?“ zeptal se.

„Ne, díky.“

„Nebo něco jiného? Vodu nebo sodovku?“

„Nic, děkuju.“ Posadil se. „Takže. O čem jste si chtěla promluvit, paní doktorko?“

„Doufala jsem, že tady najdu inspektora Moora. Byla jsem celé dopoledne na sále a napadlo mě, jestli mě třeba nehledal...“

„Víte...“ Frost se zarazil, byl zjevně neklidný. „Nechal jsem vám v nemocnici vzkaz kolem poledne. Od teď budete ohledně případu kontaktovat mě. Ne inspektora Moora.“

„Vím, vzkaz jsem dostala. Jen jsem chtěla vědět...“ Potlačila slzy, které se jí hrnuly do očí. „Chtěla jsem vědět, co se stalo.“

„Je to, hm, kvůli urychlení vyšetřování.“

„Co tím myslíte?“

„Potřebujeme, aby se Moore zaměřil na jiné části případu.“

„Kdo to rozhodl?“

Frost byl víc a víc nešťastný. „Já vlastně nevím, paní doktorko.“

„Byl to Moore?“

Chvilí mlčel. „Ne.“

„Takže to není kvůli tomu, že by se se mnou nechtěl sejít.“

„Tak to určitě není.“ Nevěděla, jestli jí říká pravdu, nebo se jí jen snaží uklidnit. Všimla si, že se na ni dva policisté od vedlejšího stolu dívají. Zarděla se vzteky. Vědí snad všichni kromě ní, jak to doopravdy je? Byla to lítost, co jim četla ve tvářích? Celý den se těšila vzpomínkami na včerejší noc. Čekala, že ji Moore zavolá. Toužila slyšet jeho hlas a vědět, že na ni myslí. Ale on nezavolal. I v poledne dostala vzkaz od Frosta, aby se v případě potřeby v souvislosti s vyšetřováním obracela na něho. Ze všech sil se snažila potlačit pláč. „Je nějaký důvod, proč s ním nemůžu mluvit?“

„Bohužel není ve městě. Odjel dnes odpoledne.“

„Aha.“ Pochopila bez toho, aby musel vysvětlovat, že víc sdělit nemůže. Nezeptala se, kam Moore odjel, ani jak by se s ním mohla spojit. Ztrapnila se dost už tím, že sem šla. Teď zvítězila hrdost. Poslední dva roky byla hrdost její nejsilnější zbraní. Díky ní mohla jít kupředu, den za dnem, bez cejchu oběti. Všichni na ni viděli jen chladnou profesionalitu a emocionální odstup, protože nic víc na sobě nedala znát.

Jen Moore mě viděl takovou, jaká doopravdy jsem. Zraněná a bezbranná. A tohle je výsledek. Proto si nemůžu dovolit být opět slabá.

Vstala a chtěla odejít. Stála vzpřímeně a měla tvrdý výraz v očích. Když vycházela, prošla kolem Moorova pracovního stolu. Bylo tam jeho jméno. Zpomalila jen natolik, aby si prohlédla fotografii, na které se usmívala mladá žena s rozevlátými vlasy.

Vyšla ven. Opustila Moorův podivný svět a vrátila se do svého světa plného zármutku.

Kapitola 18

Pro Moora bylo vedro i v Bostonu nesnesitelné. Savana už byla nad jeho síly. Dojít pěšky z letiště k půjčovně aut mu připadalo jako brodit se vodou v horké lázni; nohy ztěžklé, vzduch chvějící se vlhkostí. Když se přihlašoval na recepci v hotelu, košili už měl úplně propocenou. Vysvlékl se, natáhl na chvíli na postel, a prospal celé odpoledne.

Probudil se až za tmy, celý rozklepaný z ledového vzduchu klimatizace. Posadil se. V hlavě mu hučelo.

Z kufru vytáhl čistou košili, oblékl se a vyrazil z hotelu.

Vzduch měl stále ještě hustotu páry, otevřel si však okénko a při řízení vdechoval vlhkou vůni Jihu. Ačkoliv v Savané nikdy předtím nebyl, slyšel o jejím kouzlu, o koloniální architektuře, lavičkách z krouceného železa, a Půlnoci v zahradě dobra a zla od Johna Berendta. Dnes večer tu však nebyl kvůli architektuře. Mířil na adresu v severovýchodním cípu města, v celkem příjemné čtvrti pěkných domků s verandami, oplocenými zahradami a košatými stromy. Směřoval k Ronda Street, kde zastavil před určeným domem.

Když dorazil, všude se svítilo, viděl i namodralé světlo obrazovky. Přemýšlel, kdo tu teď asi bydlí a jestli zná minulost svého domku. Když večer zhasnou a vlezou pod peřinu, myslí někdy na to, co se událo právě v tomhle pokoji? A když pak leží ve tmě, slyší ještě ozvěny hrůzy odrážející se od zdí?

V okně se na chvíli objevil obrys ženy, štíhlé a dlouhovlasé. Podobala se Catherine.

Najednou viděl minulost. Na verandě stojí mladý muž.

Dveře, na které klepal, se otevrou, do tmy se vylije žluté světlo. Catherine tam stojí, obklopená světlem, pozve kolegu dovnitř. Zná ho z nemocnice, nikdy by ji ani nenapadlo, jaké hrůzy si pro ni připravil.

Ten druhý hlas, druhý muž – jak ten se dostal dovnitř?

Moore dlouho jen seděl a prohlížel si dům, okna i keře podél zdí. Nakonec vystoupil z auta a popošel dál po chodníku, aby si prohlédl i druhou stranu. Husté houští zakrývalo výhled na zahradu za domem.

Přes ulici někdo rozsvítil na verandě.

Otočil se a za oknem spatřil podsaditou ženu. Upřeně se na něj dívala, u ucha telefon.

Nasedl do auta a odjel. Chtěl zajet ještě na jednu adresu, blízko State College, několik mil jižně odsud. Přemýšlel, kolikrát tudy asi Catherine projela; jestli nalevo i tenkrát bývala malá pizzerie, jestli chodila do té prádelny napravo. Kam se podíval, viděl její tvář. Rušilo ho to, protože se tak do vyšetřování zaplétaly jeho city, což ještě nikomu nikdy nepomohlo.

Dorazil do ulice, kterou hledal, a o pár bloků dál našel i své popisné číslo. Vlastně jen téměř prázdný pozemek zarostlý houštím. Čekal dům – majitelka paní Stella Poolová, vdova, 58 let. Před třemi lety paní Poolová pronajímala první patro chirurgickému praktikantovi jménem Andrew Capra, tichému mladému muži, který vždycky platil včas.

Vystoupil na chodník, po kterém Andrew Capra jistě chodíval. Rozhlížel se po ulici, kde Andrew Capra bydlel.

State College byla pár bloků odtud, takže se dalo předpokládat, že většinu bytů si pronajímali studenti – krátkodobí nájemníci, kteří si tudíž těžko budou pamatovat na nechvalně proslulého souseda.

Vítr zčeřil polévku hustého vzduchu a zvedl se nepříjemný závan, pach rozkladu. Moore se zadíval nahoru na strom před bývalým domem Adrewa Capry a zaregistroval, jak z větve visí dolů španělský mech. Podivné ovoce, otrásl se. Vybavila se mu celkem hrůzostrašná vzpomínka z dětství. Byl listopad, večer Halloween, a jejich soused dostal skvělý nápad, jak vystrašit koledníky. Přivázal na provaz vránu a pověsil ji na strom přede dveřmi. Moorův otec byl tehdy běsný. Vltnul k sousedovi a navzdory jeho protestům tu vránu odřízl.

Moore měl teď chuť udělat něco podobného; vylézt na strom a shodit ten visící chumel tillandsie.

Místo toho se vrátil k autu a odjel zpátky do hotelu.

Detektiv Mark Singer postavil na stůl krabici papírů a oprášil si ruce. „Tohle je poslední. Trvalo to celý víkend dát to do kopy, ale je tu všechno.“

Moore očima přešel deset krabic vyrovnaných na stole: „To abych si přinesl spacák, nebo se sem rovnou přestěhoval.“

Singer se zasmál: „No jestli se chystáte prohlídnout každou složku, tak snad radši jo. Takže – nic nevynášet, jasný? Na konci chodby je kopírka; stačí zadat jméno a oddělení. Záchody jsou tamhle. V kuchyňce jsou většinou koblihy a kafe, no a kluci určitě ocení, když hodíte do kasičky pár drobných.“

Ačkoliv se při řeči usmíval, Moore v té měkké jižanské lenivosti rozpoznal víc: Máme tu vlastní pravidla, a ty platí i pro frajery z Bostonu.

Catherine se tenhle policista nelíbil, a Moore teď věděl proč. Singer byl mladší, než čekal, ani ne čtyřicet, takový horlivý svalovec, co špatně snáší jakoukoliv kritiku. Smečku může vést jen jeden pes, a Moore se pro tuto chvíli rozhodl přenechat vůdcovství Singerovi.

„Tady v těch čtyřech jsou složky, týkající se postupu vyšetřování,“ pokračoval Singer. „Těma možná začnete. Tady jsou odkazy, a tady záznam průběhu.“ Při řeči procházel podél stolu a plácal rukou na víka krabic. „Tady to jsou složky případu Dory Cicconeové z Atlanty. Teda jen fotokopie.“

„Originály mají na oddělení v Atlantě?“

Singer přikývl. „První oběť; jediná, co zabil tam.“

„Jestli jsou to kopie, můžu si tu krabici vzít s sebou a pročíst v hotelu?“

„Jestli ji přinesete zpátky...“ Při pohledu na vyskládané krabice si Singer dlouze povzdechl. „Víte, vážně nevím, po čem jdete. Neznám jasnější případ. U každé z nich se našla Caprova DNA. Všechno do sebe zapadá, i časově.“

Capra žije v Atlantě, Dora Cicconeová je zavražděná v Atlantě. Přestěhuje se do Savany, a najednou nám tu začínou umírat holky. Vždycky ve správnou dobu na správném místě.“

„O tom, že Capra je váš člověk, nemám nejmenší pochybnosti.“

„Tak proč se tím chcete znovu prohrabovat? Něco už je tři čtyři roky starý.“ Singer zněl, jako by se hájil, takže bylo třeba diplomacie. Moore dobře věděl, že stačí jen náznak toho, že Singer udělal ve vyšetřování chybu nebo přehlédl důležitý detail, a může se rozloučit s nadějí na vstřícnost kolegů ze Savany.

Jeho odpověď zněla naprosto nevinně. „Máme takovou teorii. Náš podezřelý v Bostonu Capru kopíruje, je jeho obdivovatelem. Provádí zločiny úplně stejně, do nejmenšího detailu.“

„Jak může znát všechny detaily?“

„Možná byli ve spojení, dokud byl Capra naživu.“

Singer se viditelně uvolnil. Dokonce se zasmál. „Takže psychouš má fan klub, co? No to je skvělý.“

„A jelikož náš podezřelý tak dobře zná Caprovu práci, já musím taky.“

Singer mávl rukou nad krabicemi. „Tak to hodně štěstí.“

Když Singer odešel z místnosti, Moore prozkoumal štítky na krabicích. Začal a otevřel první s nápisem Kontrola vyšetřování, Savana, č. 1. Uvnitř byly troje nadité harmonikové šanony. Krabice s tímto nápisem byly čtyři.

V prvním šanonu byla hlášení o třech útocích v Savaně, prohlášení svědků a vydané zatykače. Ve druhém byly uloženy záznamy o podezřelých, kontroly trestních rejstříků a zprávy laboratoře. Pročtení těchto jediných krabic by mu zabralo celý den.

Zbývalo by ještě dalších jedenáct krabic.

Začal konečnou zprávou od Singera. Znovu ho zarazilo, jak neprůstřelné byly důkazy svědčící proti Andrewovi Caprovi. Celkem došlo k pěti útokům, čtyři z nich byly smrtelné. První oběť, Dora Cicconeová, byla zabita v Atlantě.

O rok později začaly vraždy v Savaně. Tři ženy v jediném roce: Lisa Foxová, Ruth Voorheesová a Jennifer Torregrossová.

Vražední skončilo zastřelením Capry v ložnici Catherine Cordellové.

V každém z případů bylo ve vagině oběti nalezeno sperma, podle vzorků DNA šlo o Caprovo. Chlupy sebrané na místě činu v případech Foxové a Torregrossové patřily také Caprovi. První oběť, Cicconeová, byla zavražděna v Atlantě ve stejném roce, kdy Capra završil poslední ročník lékařské fakulty na Emory University v Atlantě.

Pak se vraždění přestěhovalo do Savany.

Nitky důkazů dohromady tvořily pevnou, neprodyšnou tkaninu. Moore si však uvědomil, že čte závěrečnou zprávu, ve které byla fakta samozřejmě sestavena tak, aby potvrdzovala Singerovy závěry. Bylo možné, že rozporuplné detaily prostě vynechal. Právě tyto detaily, malé štrbiny v pevné látce, Moore doufal najít. Někde v těchto krabicích Chirurg zanechal stopy.

Rozevřel první šanon a začal číst.

Když se po třech hodinách konečně zvedl ze židle a protáhl si záda, bylo už poledne. Hromada papírů se zdála nedotčená, po Chirurgovi ani stopy.

Moore obcházel stůl, prohlížel štítky zatím neotevřených krabic, až u jedné přečetl: „Číslo 12 Foxová / Torregrossová / Voorheesová / Cordellová. Výstřížky z tisku / Videozáznamy / Různé.“ Sundal víko a našel několik videokazet položených na stohu tlustých desek plných papírů. Vyndal kazetu nadepsanou Cajrův dům. Datum 16. června, den poté, co napadl Catherine.

Singera našel za jeho stolem, pojídacího sendvič s rostbífem. I z desky stolu si o Singerovi dost přečetl. Všechno dokonale spořádané, papíry srovnané v bezchybných komíncích. Detektiv skvělý na drobné detaily, ale pracovat s ním bylo asi na dlouhé lokte.

„Máte tu nějaké video?“ ozval se Moore.

„Zamykáme ho.“

Moore počkal, následující otázku se ani nenamáhal vyslovit nahlas. S dramatickým povzdechem Singer vylovil klíče a vstal. „Hádám, že ho asi chcete hned teď, co?“ Singer vytáhl ze skladu vozík s videem a televizí a přivezl ho do kanceláře, kde Moore pracoval. Zapojil kabely, všechno pozapínal a spokojeně si zamručel. Vše fungovalo.

„Díky,“ řekl Moore. „Asi ho budu na pár dní potřebovat.“

„Tak už jste vypátral něco velkého?“ Sarkasmus v jeho hlase se nedal přeslechnout.

„Zatím jsem pořádku na začátku.“

„Koukám, že máte video od Capry.“ Singer zavrtěl hlavou. „V tom domě byly fakt nechutné věci.“

„Včera jsem tam byl. Zbyl tam jen pozemek.“

„Dům shořel asi před rokem. Byt po Caprovi prostě nešel pronajmout. Takže si paní domácí začala vybírat za prohlídky jeho bytu, a divil byste se, co měla zájemců. Takový ty úchyláci, co hltají Anne Riceovou, si do toho doupěte chodili jak do kostela. A paní domácí je taky zatraceně divnej pták.“

„Potřeboval bych s ní mluvit.“

„Ledaže jste v kontaktu se záhrobím.“

„Uhořela?“

„Úplná prskavka,“ zasmál se Singer. „Kouření prostě škodí zdraví.“ Moore počkal, až Singer odejde, a založil kazetu „Caprův dům“ do videa.

První záběry byl exteriér za denního světla, pohled na průčelí domu, kde Capra bydlel. Moore poznal strom se španělským mechem. Dům bez půvabu, patrová krabice, která potřebuje nový nátěr. Hlas natáčejícího udával datum, čas a místo. Představil se jako detektiv Spiro Pataki ze Savany. Podle kvality světla Moore odhadoval, že záběry byly točené brzy ráno. Kamera přejela ulici, jakýsi ranní běžec se zvědavě otočil do kamery. Byl rušný provoz, patrně ranní špička, několik lidí ze sousedství postávalo na ulici a pozorovalo natáčení.

Objektiv se vrátil na dům a roztřesený záběr se přiblížil ke dveřím. Uvnitř detektiv Pataki zběžně přejel přízemí, kde bydlela paní domácí. Moore jen zahlédl vybledlé koberce, tmavý nábytek, přetékající popelník. Osudový zlozvyk budoucí prskavky. Kamera se pohnula dál, po úzkých schodech, dveřmi s bytelnou petlicí, vedoucími do patra, které obýval Andrew Capra.

Pouhý pohled vyvolal v Moorovi klaustrofobii. První patro bylo rozděleno na malé pokojíky. Ten, kdo rekonstrukci prováděl, měl zjevně zálibu v dřevěných stavebnicích. Všechny zdi byly pokryty tmavou dýhou. Kamera šla dál chodbou, která připomínala spíš tunel.

„Napravo ložnice,“ sděloval Pataki, přičemž zaměřil objektiv dovnitř. Objevila se pečlivě ustlaná manželská postel, noční stolek a prádelník. Víc nábytku by se do téhle tmavé malé jeskyně nevešlo.

„Teď se blížíme k zadní obytné části,“ komentoval Pataki a kamerou ještě jednou přejel tunel. Ústl do větší místnosti, kde ponuře postávali ostatní. U dveří šatny Moore zahlédl Singera. Vždy ve střehu.

Kamera zaostřila na Singera, který sděloval: „Dveře byly zamčené,“ a ukazoval na přeražený visací zámek.

„Museli jsme vypáčit panty. Tohle jsme našli uvnitř.“ Otevřel dveře šatny a rozsvítil.

Záběr byl rozmazaný, pak se náhle zaostřil. Objevila se černobílá fotografie ženské tváře, oči dokořán, neživé, krk proříznutý tak hluboko, že byl vidět otevřený hrtan.

„Podle mého soudu se jedná o Doru Cicconeovou,“ pokračoval Singer. „Teď zaostří na tuhle.“ Kamera se posunula doprava, kde byla další fotografie, další ženská tvář.

„Zdá se, že jde o posmrtné snímky čtyř obětí. Jsem přesvědčen, že se jedná o snímky Dory Cicconeové, Lisy Foxové, Ruth Voorheesové a Jennifer Torregrossové.“

Andrew Capra měl soukromou výstavku, kde si mohl znovu prožívat radost ze svých masakrů. Ještě hrůzostrašnější než samy fotografie se Moorovi zdála prázdná místa na zdi a krabička připínáček. Vše připraveno pro nové exponáty.

Kamera se roztřeseně přenesla ze šatny zpět do místnosti. Pataki pomalu zabíral pohovku, televizi, psací stůl, telefon a police plné odborných lékařských knih. Potom se vydal do kuchyně, kde se objektiv zastavil u lednice.

Moore se naklonil blíž k obrazovce, hrdlo najednou úplně vyschlé. Věděl už, co lednice obsahuje, ale i tak se mu zrychloval pulz a zvedal žaludek. Díval se, jak jde Singer k lednici, zastaví se a podívá do kamery.

„Uvnitř jsme našli toto,“ řekl a otevřel ji.

Kapitola 19

Když se procházel, vedro už skoro nevnímá.

Ještě stále ho mrazilo při vzpomínce na videozáznam. Byl rád, že je venku. Projekční místnost, ze které odešel, byla teď navždy spojena s hrůzami toho zločinu. Tížila ho celá Savana, její těžký vzduch i bledě zelené světlo. Boston byl ostrý, skřípající, každá budova i tvář měla jasné hrany.

V Bostonu jste se cítili naživu už jen proto, že vás všechno štvalo. Tady nebylo ostré nic, jako by všude ležel jemný opar, s mírnými úsměvy a ospalými hlasy. Přemýšlel o tom, kolik temnoty za tím vším leží.

Singera našel v jeho kanceláři; datloval do notebooku.

„Počkejte chvíli,“ řekl Singer a spustil kontrolu pravopisu. Bože chraň, aby jeho hlášení měla pravopisné chyby.

S uspokojením se obrátil k Moorovi. „Tak co?“

„Našli jste někde Caprův adresář?“

„Jaký adresář?“

„Většinou si lidé odkládají adresář vedle telefonu. Na tom záznamu z jeho bytu jsem žádný neviděl a není ani na seznamu nalezených věcí.“

„To bylo všechno před dvěma lety. Jestli není na tom seznamu, tak žádný neměl.“

„Nebo ho někdo odnesl ještě předtím, než jste přišli.“

„Na co narážíte? Já myslel, že jste přijel zkoumat Caprovu techniku, a ne nám znovu vyřešit ten případ.“

„Jde mi o Caprovy přátele. Kohokoliv, kdo ho mohl dobře znát.“

„Žádný neměl. Vyslechli jsme doktory i sestry, s kterými pracoval, jeho domácí, jeho sousedy. Jel jsem až do Atlanty vyslechnout jeho tetu, jedinou příbuznou.“

„Ano, to jsem si přečetl.“

„Takže víte, že je prostě všechny napálil. Všichni furt říkali jedno a to samý: ‚Takový laskavý doktor! Takový hodný mladík!‘“ Singer si pohrdavě odfrkl.

„Neměli ani ponětí o tom, jaký opravdu byl.“ Singer se otočil zpátky k počítači. „Někdy jsou prostě zrůdy k nepoznání.“

Zbývala poslední kazeta. Moore ji odkládal, zatím nesebral odvahu se dívat. Záběry ostatních sledoval bez sentimentu, prohlížel a zaznamenával si detaily z ložnic ostatních tří obětí. Znovu a znovu hleděl na skvrny krve, uzle na nylonové niti na rukou obětí, obraz smrti v jejich očích. Tyto záběry byl schopen sledovat vcelku bez emocí, protože ženy neznal a v hlavě mu nezněly ozvěny jejich hlasů. Nesoustředil se tolik na samotné oběti jako spíše na vlnu nenávisti, která se přehnala jejich ložnicemi. Vyndal z videa kazetu případu Voorheesová, odložil ji na stůl a neochotně zvedl zbylou pásku. Na obalu byl štítek s datem, číslem případu a nápisem: Dům Catherine Cordellové.

Přemýšlel, že by si ji nechal na zítra, až bude odpočatý. Strávil tu celý den a teď bylo devět hodin. Nerozhodně videokazetu potězkával.

Vtom si uvědomil, že ve dveřích stojí Singer a pozoruje ho.

„Vy jste ještě tady?“

„Je toho hodně.“

„A skouknul jste všechna ty videa?“

„Až na tohle.“

Singer si letmo přečetl štítek. „Cordellová.“

„Jo.“

„Tak do toho; pusťte to. Můžu vám k tomu něco říct.“ Moore zasunul kazetu do videa a zmáčkl Play.

Hleděli na průčelí Catherinina domu. Byl večer, na verandě i ve všech oknech domu se svítilo. Hlas ve zvukovém záznamu udával datum a čas – 2.00 ráno. Představil se. Opět to byl Spiro Pataki, patrně nejoblíbenější policejní kameraman. Moore zaslechl zvuky z pozadí – hlasy, vzdalující se houkačku. Pataki prováděl svůj obvyklý záběr okolí domu a Moore zahlédl ponorou skupinku sousedů zírajících přes pásku na místo činu, tváře osvětlené reflektory policejních aut. Překvapilo ho, kolik jich tak pozdě bylo venku; něco je muselo opravdu vyrušit.

Pataki se obrátil zpět k domu a přistoupil ke dveřím.

„Výstřely,“ přerušil ticho Singer. „To bylo původní hlášení. Žena odnaproti slyšela jeden výstřel, pak dlouho nic, a pak druhý. Zavolala policii. První příslušník se dostavil za sedm minut. Dvě minuty nato volali záchranku.“ Moore si vzpomněl na ženu odnaproti, která stála za oknem a pozorovala ho.

„Četl jsem její prohlášení,“ řekl Moore, „a ona tvrdí, že neviděla nikoho vyjít ven předním vchodem.“

„To sedí. Jen slyšela dva výstřely. Po prvním vylezla z postele a koukla se z okna. Asi po pěti minutách slyšela ten druhý.“

Pět minut, pomyslel si Moore. Proč taková pauza?

Na obrazovce kamera prošla dveřmi do domu. Moore spatřil otevřené dveře šatny, uvnitř několik kabátů na ramínkách, deštník, vysavač. Objektiv teď prohledával obývací. Na stolku vedle pohovky byly dvě sklenice, v jedné patrně zbytek piva.

„Cordellová ho pozvala dovnitř,“ doplňoval Singer. „Asi si dali něco k pití. Odskočila si, a když se vrátila, dopila pivo. Rohypnol zabral během hodiny.“ Pohovka byla broskvová, s tkaným květinovým vzorkem. Moore si o Catherine nemyslel, že je zrovna květinová, ale její dům takový byl. Květy na záclonách, na polštářích v křesle. Barvy. V Savané žila obklopená barvami.

Představoval si, jak sedí na pohovce s Andrewem Caprou, pozorně naslouchá jeho pracovním problémům, a Rohypnol se pomalu přesouvá ze žaludku do krevního oběhu. Pak molekuly drogy zamíří k mozku. Caprův hlas zní čím dál tím vzdáleněji.

Procházeli teď kuchyní, kamera dále zkoumala dům, zachycovala všechny pokoje ve stavu, jak byly nalezeny v sobotu ve dvě ráno. Ve dřezu byla jediná sklenice. Moore se najednou naklonil dopředu. „Ta sklenice – máte vzorky DNA ze slin?“

„K čemu?“

„Vy nevíte, kdo z ní pil?“

„V domě byly nalezeny jen dvě osoby. Capra a Cordellová.“

„Dvě sklenice byly na stolku. Takže kdo pil z té třetí?“

„Mohla být v té kuchyni celý den. To nebylo podstatné.“ Kameraman skončil s průzkumem kuchyně a zamířil do chodby.

Moore sáhl po ovládání a přetočil kazetu na začátek scény z kuchyně.

„Co se děje?“ Moore neodpovídal, jen znovu zkoumal záběr. Lednici s barevnými magnety ve tvaru ovoce, plechovky s moukou a cukrem na lince. Dřez s osamocenou sklenkou. Pak kamera prošla dveřmi do chodby.

Moore znovu spustil přetáčení.

„Na co se koukáte?“ Singer byl teď zvědavý.

Znovu záběr sklenky ve dřezu a chodby. Moore zmáčkl Stop. „Na tohle. Ty dveře v kuchyni. Kam vedou?“

„No-o, do zahrádky.“

„A co je za zahrádkou?“

„Další zahrádka, patří k domu z protější strany bloku.“

„Vyslechli jste ty sousedy? Jestli neslyšeli výstřely?“

„A k čemu by to bylo?“

Moore přešel až k obrazovce. „Ty dveře v kuchyni,“ poklepal na monitor, „Jsou na řetěz. Není zadělaný.“

Singer se zarazil. „Ale klika je zamčená, vidíte polohu toho čudlíku?“

„Jasně. Jenže tyhle se dají zamknout a pak zabouchnout dveře zvenku.“

„A to znamená co?“

„Proč by zamkla kliku a nezasunula řetěz? Když se lidi zamykají na noc, zamknou všechno. Zatlačí čudlík a zasunou řetěz. Udělala to jen napůl.“

„Možná jenom zapomněla.“

„V Savané byly zavražděny tři ženy. Byla tak ostražitá, že měla pod postelí pistoli. Nemyslím, že by zapomněla.“ Zadíval se na Singera. „Možná z těch dveří někdo vyšel ven.“

„V domě byli jen dva lidi. Cordellová a Capra.“ Moore zvažoval, jestli má cenu odkrývat karty.

Teď už si i Singer uvědomoval, kam tenhle rozhovor míří. „Vy tvrdíte, že měl Capra partáka.“

„Ano.“

„To jsou sakra silná slova, na základě jednoho nezadělaného řetězu.“ Moore se nadechl. „Ještě něco. V noc útoku Catherine Cordellová slyšela ještě další hlas. Nějaký muž mluvil s Caprou.“

„To mi nikdy neřekla.“

„Vzpomněla si až u terapeuta, při hluboké hypnóze.“

Singer se rozesmál. „Takže vy jste si k prokázání přizvali vědnu? Fakt přesvědčivý.“

„Vysvětluje se tak, proč Chirurg tolik ví o Caprově technice. Ti dva muži byli partneři. A Chirurg dál plní jejich odkaz, do té míry, že teď pronásleduje jedinou oběť, která přežila.“

„Na světě je spousta žen. Proč zrovna tahle?“

„Nedokončená práce.“

„No jasně. Já mám lepší teorii.“ Singer vstal ze židle a pokračoval: „Cordellová zapomněla zadělat řetěz na dveřích v kuchyni. Ten váš hošík z Bostonu prostě kopíruje, co si přečte v novinách. A vaše hluboká hypnóza prostě vyvolala nějakou jinou vzpomínku.“ Cestou ke dveřím jen vrtěl hlavou, a pak ještě sarkasticky dodal: „Dejte mi vědět, až chytнете toho skutečného vraha.“ Moore se snažil na jejich rozhovor zapomenout. Věděl, že Singer si brání svou práci na případu, a nemohl mu mít za zlé, že je skeptický. Začal teď sám pochybovat o svém instinktu. Přijel sem, aby prokázal, nebo popřel, teorii o Caprově partnerovi, a zatím neměl nic, čím by ji podepřel.

Obrátil se zpátky k televizi a stisknul Play.

Kamera teď opustila kuchyň a pohybovala se chodbou.

Nahlédla do koupelny – růžové ručníky, závěs ve sprše se vzorkem barevných rybiček. Začaly se mu potit ruce. Hrozil se toho, co mělo přijít, ale nemohl se od obrazovky odtrhnout. Záběr teď šel dál chodbou, kolem zarámovaného obrázku růžových pivonek. Na parketách byly krvavé stopy, rozmazané horečnatým pobíháním policistů a zdravotníku. Jako abstraktní obraz v červené. V rozřeseném záběru se rýsovaly dveře.

Kamera vešla do ložnice.

Moorovi se zvedl žaludek. Ne proto, že by na hrůznou podívanou z místa činu nebyl zvyklý. Ne, tahle hrůza vězela hluboko v něm, protože znal a miloval ženu, která byla obětí. Ložnici už viděl dříve na fotkách, ale ty neměly autenticitu videozáznamu. Catherine sice nebyla v záběru – tou dobou už byla v nemocnici, ale svědectví o jejím utrpení na něj z obrazovky doslova křičelo. Nylonový drát, kterým měla svázaná zápěstí a kotníky, byl ještě stále přivázaný k pelesti. Na nočním stole bylo odložené chirurgické nářadí – skalpel a svorky. Reakce na to, co viděl, byla tak silná, že se v židli nadevzl, jako by dostal ránu pěstí.

Když se objektiv konečně stočil k tělu Andrewa Capry ležícímu na zemi, necítil téměř nic; předešlé záběry mu otupily smysly. První rána do podbřišku způsobila silné krvácení, a teprve druhá, do oka, byla smrtelná. Vzpomněl si, že mezi výstřely byla pětiminutová pauza. Díky tomuto záběru si bude časově rozpětí pamatovat. Soudě podle kaluže krve musel Capra žít ještě několik několik minut.

Kazeta dohrála.

Chvilku jen hleděl do prázdné obrazovky, pak se probral a video vypnul. Neměl ani sílu vstát ze židle. Vstal jen proto, aby odsud rychle utekl. Sebral s sebou ještě krabici s dokumentací případu z Atlanty. Obsahovala jen fotokopie, a ty si mohl pročitat kdekoli jinde.

V hotelovém pokoji se vysprchoval, snědl hamburger a hranolky a hodinu jen sledoval televizi. Potřeboval se odreagovat. Ale po celou dobu, co přepínal kanály, chtěl udělat jediné – zavolat Catherine. Při sledování poslední kazety z místa činu si znovu uvědomil, jaká zrůda ji teď pronásleduje. Narůstal v něm neklid.

Dvakrát už zdvihl a zase položil sluchátko. Do třetice jeho prsty po paměti vytočily známé číslo. Čtyři zazvonění a ozval se záznamník.

Zavěsil, aniž nechal vzkaz.

Upíral pohled na telefon a styděl se za to, jak rychle se rozplynulo jeho předsevzetí. Slíbil si, že vydrží, souhlasil s Marquettovým požadavkem, že po dobu vyšetřování si má od Catherine držet odstup. Až bude po všem, dám náš vztah do pořádku.

Zadíval se na stoh dokumentu z Atlanty. Byla už půlnoc a ještě ani nezačal. S povzdechem otevřel první složku.

Případ Dory Cicconeové, Caprovy první oběti, nebyl zrovna pěkné čtení. Obecné podrobnosti už znal, byly shrnuty v Singerově závěrečné zprávě. Ještě však nečetl neopracovaná hlášení z Atlanty. Vrátil se tedy v čase do místa a doby Caprových začátku, do Atlanty.

Přečetl si původní hlášení, poté se probral svazkem výslechů. Pročetl výpovědi sousedu, barmana z nálevny, kde byla naposled spatřena, a její kamarádky, která tělo objevila. Byla tu i složka se seznamem podezřelých i s fotografiemi. Capra mezi nimi nebyl.

Dora Cicconeová byla tehdy dvaadvacetiletá studentka na Emory. Večer, kdy zemřela, byla naposledy spatřena, jak popíjí margaritu v baru La Cantina. O čtyřicet hodin později bylo její tělo nalezeno u ní doma, nahé a přivázané k posteli nylonovým drátem. Měla vyoperovanou dělohu a proříznuté hrdlo.

Našel tu oficiální popis událostí. Byl to spíše nástin, psaný nečitelným rukopisem, jako by ho vyšetřující v Atlantě psal pouze pro jejich interní katalog. Ze stránek přímo čísla nedbalost, už ze samotného povadlého sklonu rukopisu. Moore dobře znal pocit, který se v člověku hromadí, když nad vyšetřováním stráví non-stop čtyřicet hodin, pak týden, měsíc. A bez výsledků. Tak se musel cítit detektiv z Atlanty – neměl nic. Vrah Dory Cicconeové byl velká neznámá.

Otevřel zprávu z pitevný.

Masakr u Dory Cicconeové nebyl zdaleka tak rychle a šikovně provedený jako pozdější vraždy. Trhavé řezy značily Caprovu nejistotu při rozříznutí podbřišku. Zřejmě váhal, čepel se trásla a porušovala tak kůži. Když se dostal přes vrchní vrstvu kůže, celá procedura se zvrhla v amatérské pižlání, kdy při vyříznutí své trofeje rozřezal i močový měchýř a vnitřnosti. U této první oběti se ani nenamáhal s podvazováním cév. Došlo k mohutnému krvácení a Capra pracoval naslepo, veškerá anatomie byla ponořená ve stoupající záplavě karmínu.

Pouze zlatý hřeb operace byl proveden zručně. Jedním čistým řezem, zleva doprava, jako by ukojil svůj hlad, šílenství pominulo, a on s chladnou hlavou efektivně dokončil svou práci.

Moore odložil zbytek zprávy a rozhodl se trochu zabožovat s nedojedenou večeří. Najednou se mu udělalo zle, odnesl celý tác za dveře do chodby a vrátil se ke stolu, kde si otevřel další složku obsahující zprávu z laboratoře.

První strana obsahovala mikroskopický nález: ve vzorku odebraném z vagíny nalezeno sperma.

Věděl už, že analýza DNA spermatu prokázala, že patřilo Caprovi. Před zavražděním Doru Cicconeovou znásilnil.

Moore obrátil list a našel svazek zpráv Ochlupeň a vlákna. Vzorky ochlupeň oběti byly podrobeny přezkoumání, našlo se několik narezlých chloupků shodných s Caprovými. Prolistoval zprávu obsahující sdělení o různých vzorcích vlasu a vláknech nalezených na místě činu. Většina ochlupeň a vlasu patřila samotné oběti. Na dece byl rovněž nalezen světlý vlas, později bylo rozbořem jeho struktury prokázáno, že nepatřil člověku. Rukou psaný dodatek sděloval: „Matka oběti má zlatého retrívra. Podobné chlupy nalezeny na zadním sedadle jejího auta.“ Na poslední stránce zprávy se zarazil. Byla zde analýza dalšího vlasu, tentokrát lidského, blíže neidentifikovaného. Nalezen na polštáři. V každém bytě se dá nalézt mnoho různých vlasu. Člověku padají každý den, a podle toho, jak často uklízí a luxuje, obsahují deky, koberce a pohovky v bytech mikroskopické záznamy každé osoby, která tam chvíli pobyla. Tenhle vlas z polštáře mohl patřit komukoliv – milenci, návštěvě, příbuznému. Určitě nepatřil Andrewu Caprovi.

Jeden lidský vlas, světle hnědý, vlnitý, délka 5 cm. Trichorrhexis invaginata. Původ neidentifikován.

Trichorrhexis invaginata. Bambusový vlas.

Chirurg tam byl.

V ohromení se narovnal. Odpoledne četl zprávy z laboratoře v Savaně, u případu Foxové, Voorheesové, Torregrossové a Cordellové. V žádném z nich nebyl nalezen vlas s Trichorrhexis invaginata.

Caprův partner tam vždy byl. Neukazoval se, nezanechával ani sperma, ani jiné vzorky DNA. Jediným důkazem jeho přítomnosti byl jeden jediný vlas a Catherineina zapadlá vzpomínka na jeho hlas.

Jejich spolupráce začala už s první vraždou v Atlantě.

Kapitola 20

Peter Falco měl ruce celé od krve. Když Catherine přišla na sál, jen zběžně zvedl oči od operačního stolu. Napětí a stísněnost, kterou v jeho přítomnosti poslední dobou cítila, najednou zmizely. Tady se z nich stali dva profesionálové v zápalu boje za společnou věc.

„Vezou dalšího!“ konstatoval Peter. „To už jsou čtyři. Jen co ho vypáčí z toho auta.“ Z rány na břicho vystříkla krev. Sálh po svorce a upevnil ji.

„Budu asistovat,“ nabídla se Catherine a rozbila sterilní plášť.

„Ne, tohle zvládnou. Kimball tě potřebuje na dvojce.“ Jako potvrzení prořízla ticho sálu houkačka ambulance.

„Ten je na tobě,“ uzavřel Falco. „Do toho.“ Catherine vyběhla směrem k příjmu. Doktor Kimball a dvě sestry už čekali u parkující sanitky. Ještě než se otevřely dveře, ozval se zevnitř řev.

Pacient byl mladý, paže i ramena potetovaná, a při přenosu na nosítka nepřestával klít a nadávat. I při zběžném pohledu na zkrvavené prostěradlo zakrývající jeho dolní končetiny bylo Catherine jasné, proč tolik křičí.

„Dali jsme mu spoustu morfia už na místě,“ sděloval jí záchranář cestou na sál, „ale asi mu to vůbec nic neudělalo!“

„Kolik jste mu dali?“ zeptala se Catherine.

„Čtyřicet, čtyřicet pět miligramů infuze. Přestali jsme, až když se mu snížil tlak.“

„Až napočítám do tří!“ dirigovala sestra. „Jedna, dva, tři.“

„Doprdele! TO BOLÍ!“

„Já vím, zlato, já vím.“

„Hovno víte!“

„Za chvíli vám bude líp. Jak se jmenujete, chlapče?“

„Rick... Panebože, moje noha...!“

„Rick a jak dál?“

„Roland!“

„Máte na něco alergii, Ricku?“

„Copak jste se všichni POSRALI?“

„Životní funkce?“ přerušila ho Catherine a nasazovala si rukavice.

„Tlak sto dva na šedesát, pulz sto třicet.“

„Deset miligramů morfia, infuze!“ pokračoval Kimball.

„Doprdele, dejte mi STOKU!“ Zatímco zbytek týmu nabíral krev a zavěšoval infuzi, Catherine opatrně odhrnovala nasáklé prostěradlo. Když viděla pohotovostní turniket připevněný tam, kde jen těžko rozeznávala nohu, zastavil se jí dech. „Dejte mu třicet,“ řekla. Spodní část nohy držela na několika cárech kůže.

Zničená končetina připomínala jen rudou houbovitou masu a chodidlo bylo otočené téměř o 180 stupňů.

Dotkla se prstů u nohy. Byly ledové; ani nečekala, že by ucítila pulz.

„Říkali, že krvácel z tepny,“ informoval záchranář, „první policajt, co dorazil, tam dal ten turniket.“

„Ten policajt mu zachránil život.“

„Morfium zavedeno!“ Catherine posunula světlo přímo nad ránu.

„Vypadá to, že podkolenní nerv i tepna jsou zničené. Ta noha je bez přívodu krve.“ Podívala se na Kimballa a oběma bylo jasné, co bude třeba udělat.

„Převzeme ho na operační sál,“ dávala povely Catherine. „Převoz už vydrží, a aspoň uvolníme pokoj.“

„Právě včas,“ doplnil Kimball, když se přiblížilo další houkání sanitky. Obrátil se k odchodu.

„Hej. Hej!“ Pacient chytil Kimballa za rukáv. „Vy jste doktor, ne? Mě to doprdele bolí! Takže těmhle mrchám řekněte, ať s tím něco udělají!“

Kimball sarkasticky šlehl pohledem ke Catherine. „No radši na ně buď hodnej, kámo, protože ty mrchy tady o tom rozhodují.“

Pro Catherine nebylo lehké rozhodnout se pro amputaci. Udělala vždy všechno, co bylo v její moci, aby nohu zachránila. Ale když o půl hodiny později stála na operačním sále se skalpelem v ruce a dívala se na to, co zbývalo z pacientovy pravé nohy, neměla na vybranou. Lýtka bylo rozdrčené, z holenní i lýtkové kosti zbývaly jen úlomky. Při pohledu na zdravou levou nohu bylo jasné, že zničená noha bývala vysportovaná a opálená. Bosé chodidlo – až divně neporušené, kromě hrůzného úhlu přetočení – mělo na sobě opálený tvar sandálu a za nehty písek z pláže. Pacient jí sice nebyl sympatický, nelíbilo se jí jeho nadávání a urážky, které z něho v agonii padaly, přesto však pocítila smutek, když skalpelem řízla do svalů, tvarujíc budoucí pahýl, a když pilovala ostré hrany zničených kostí.

Sálová sestra ze stolu odstranila amputovanou nohu a zabalila ji. Chodidlo, které běhávalo po vyhřáté pláži, se brzy změní na prach, spolu s jinými obětovanými částmi lidských těl, které skončí na patologii.

Po operaci na Catherine padla deprese a vyčerpání. Když si konečně svlékla rukavice i plášť a vyšla ze sálu, opravdu neměla náladu na rozhovor s Jane Rizzoliovou, která na ni čekala.

Šla k umyvadlu, aby si z rukou smyla zápach dezinfekce a latexu. „Je půlnoc, paní inspektorko, copak nikdy nespíte?“

„Asi tolik, co vy. Mám na vás pár otázek.“

„Já myslela, že už na tom případu neděláte.“

„Nikdy nepřestanu. A je mi jedno, co kdo říká.“

Catherine si osušila ruce a obrátila se k Rizzoliové. „Vy mě nemáte moc ráda, že ne?“

„Na tom, jestli já vás mám, nebo nemám ráda, nezáleží.“

„Něco jsem řekla? Nebo udělala?“

„Podívejte, máte už pro dnešek padla?“

„To kvůli Moorovi, že ano? Proto na mě máte vztek?“

Rizzoliová zvedla bradu. „Osobní život inspektora Moora je jeho věc.“

„Ale moc se vám to nelíbí.“

„Nikdy se mě neptal.“

„Ani nemusel, je jasné, co si myslíte.“

Rizzoliová si ji prohlížela s neskryvanou nelibostí. „Já jsem Moora obdivovala. Myslela jsem, že je ten jeden z mála... Policajt, co zná své meze. Ale ukázalo se, že je stejnej jako ostatní. Nemůžu uvěřit, že to zvorál kvůli ženské.“

Catherine si sundala čepičku a vyhodila ji do koše. „On ví, že udělal chybu,“ pokračovala, když zatlačila na lítací dveře a vešla na chodbu.

Rizzoliová šla za ní. „Jak to přijde?“

„Protože odjel z města bez jediného slova. Asi jsem prostě byla momentální výpadek jeho úsudku.“

„To znamenal on pro vás? Výpadek vašeho úsudku?“

Catherine stála na chodbě a snažila se nerozplakat. Já nevím. Nevím, co si mám myslet.

„Připadá mi, že jste středem všeho, doktorko Cordellová. V září reflektoru, vždy centrem pozornosti. Pro Moora i pro Chirurga.“

Catherine se na Rizzoliovou našťavaně otočila: „Myslíte, že o to stojím? Stát se obětí nebyl muj nápad!“

„Ale pořád se vám to děje, ne? Mezi vámi a Chirurgem existuje nějaký zvláštní vztah. Zprvu jsem to neviděla.“

Myslela jsem, že prostě zabil ty ostatní oběti, zinscenoval svoje nechutný fantazie. Teď získávám pocit, že to všechno má co dělat s vámi. Je jako kočka, co zabíjí ptáčky a nosí je domu paničce, aby dostala pochvalu, jak dobře loví. Čím víc se bojíte, tím větší úspěch pro něj. Proto si počkal, aby Ninu Peytonovou zabil tady v nemocnici, ve vaší péči.

Chtěl, abyste jeho schopnosti ocenila jako první. Je vámi posedlý. A já chci vědět proč.“

„Na to vám může odpovědět jen on sám.“

„Vás nic nenapadá?“

„Jak by mohlo? Ani nevím, kdo to je.“

„Byl u vás s Andrewem Caprou. Jestli je pravda, co jste říkala v hypnóze.“

„Andrew byl jediný, koho jsem tehdy viděla. Jediný...“ Najednou se zarazila. „Možná není posedlý mnou, inspektorko. To vás nenapadlo? Možná je posedlý Andrewem.“

Rizzoliová se zaražené zamračila. Catherine došlo, že trefila do černého. Středem Chirurga vesmíru nebyla ona, ale Andrew Capra. Muž, kterého napodoboval, a snad i uctíval. Partner, kterého kvůli Catherine ztratil.

Zbystřila, její jméno právě volali vnitřním rozhlasem.

„Doktorka Cordellová na pohotovost, doktorka Cordellová, pohotovost.“

Panebože, nemůžou mi na chvíli dát pokoj? Energicky zmáčkla přivolávací výtahu.

„Doktorko Cordellová?“

„Teď na vaše otázky nemám čas. Čekají mě pacienti.“

„A kdy budete mít čas?“ výtah se otevřel a Catherine nastoupila. Unavený voják, který musí zpátky do tuhého boje. „Pro mě to právě začalo.“

A jejich krev je prozradí.

Plné zkumavky ve stojanech jsou pro mě jako čokoládové bonbonky; vyberu si tu nejlepší? Naše krev je stejně zvláštní jako my sami, pouhým okem rozeznávám rozličné odstíny červené, od jasně nachové po tmavě višňovou. Vím, co způsobuje tuhle pestrost odstínů; vím, že červená je hemoglobin, v různých stadiích okysličení. Jde o chemii, nic

víc, ale... Ach. Chemie, a jak šokující, hrůzyplné. Nikdo nezůstane při pohledu na krev klidný.

Já ji vidím každý den, a stejně mě znovu a znovu uchvacuje.

Prohlížím stojany hladovýma očima. Jsou tu zkumavky z celého Bostonu i okolí, z ordinací, z klinik, ze sousední nemocnice. Naše diagnostická laboratoř je největší ve městě. Kdekoliv v Bostonu natáhnete paži a necháte si odebrat krev, s největší pravděpodobností skončí tady u nás. U mě.

Začínám s prvním stojanem vzorků. Na každé zkumavce je štítek se jménem pacienta a lékaře a datum odběru.

Vedle stojanu jsou desky s vyplněnými žádostmi. Natáhnu se pro ně, prolistuji, pročtu si jména.

V půlce hromádky se zastavím. Dívám se do žádosti o vyšetření vzorku Karen Sobelové, věk 22 let, bydliště Clark Road 7536 v Brookline. Betoška, svobodná. Tohle všechno se dočtu ve formuláři, rovněž její číslo pojistky, jméno zaměstnavatele a pojišťovny.

Lékař si vyžádal dva testy: test HIV a syfilis.

V kolonce diagnóza píše: sexuálně zneužita.

Ve stojanu si najdu zkumavku s krví Karen Sobelové. Je tmavě červená, krev zraněné šelmy. Držím ji v ruce, pomalu se zahřívá, a já ji vidím, cítím tuhle ženu jménem Karen.

Zlomenou, nejistou. Očekávající svůj osud.

Najednou mě vyruší nějaký hlas, vzhlednu.

Catherine Cordellová právě vešla do mé laboratoře.

Stojí na dotek blízko. Její příchod mě ohromil, zvláště v tuto hodinu, už skoro svítá. Lékaři málokdy zavítají do našeho sklepení, její přítomnost je pro mě nečekané vzrušení, asi jako obraz Persefony, která sestoupila do podsvětí, do krajiny Hádovy.

Co ji sem asi přivádí? Pak vidím, jak předává kolegovi u vedlejšího stojanu několik zkumavek s tekutinou slámové barvy, a zaslechnu slova „pohrudniční výpotek“. Už vím, proč sem vážila cestu. Jako každý lékař prostě nedůvěřuje nemocničním poslíčkům, když se jedná o vzácnou tělní tekutinu; takže zkumavky osobně zanesla až sem, tunelem spojujícím nemocnici Pilgrim s budovou laboratoří Interpath.

Sleduji, jak odchází, jde přímo kolem mého stojanu. Při chůzi se kolébá, ramena svěšená, nohy nejisté, jako by se brodila hlubokým bahnem. Od únavy a halogenových zářivek má obličej jako pokrytý mléčnou blánou. Zmizí ve dveřích, aniž si všimla, že jsem ji sledoval.

Stále ještě držím zkumavku Karen Sobelové, ale najednou mi její krev připadá matná a bez jiskry. Kořist, kterou ani nestojí za to lovit. Aspoň ne ve srovnání s tou, která právě prošla kolem.

Ještě cítím Catherininu vůni.

Přihlásím se do databáze v počítači, do kolonky „jméno doktora“ vyplním C. Cordellová. Obrazovka ukáže výčet testů, které si vyžádala za posledních čtyřiašacet hodin. V nemocnici je od desíti večer; a teď je 5.30 v pátek ráno, což znamená, že má před sebou denní službu.

Pro mě teď pracovní den končí.

Z budovy vycházím v 7.00, oslněný ranním sluncem. Už teď začíná být teplo. Dojdu ke garážím, výtahem vyjedu do pátého podlaží, a vydám se podél řady aut ke stanovišti č. 541, kde parkuje. Má citronově žlutý mercedes, letošní model, nablýskaný, udržovaný.

Z kapsy vytáhnou svazek klíčů, který si už dva týdny sťežím, a jeden z klíčů zasunu do zámku na kufru.

Kufr se otvírá.

Nakouknu dovnitř, zahlednu bezpečnostní otvírání pro případ, že by se nějaké dítě nešťastnou náhodou zamklo uvnitř.

Po točité rampě přijíždí další auto, a tak rychle kufr zabouchnu a odcházím.

Trojská válka zuřila po deset krutých let. Panenská krev Ifigenie, prolitá na oltáři v Aulidě Řekům sice zajistila snadnou cestu a příznivý vítr na cestě do Tróje, ale nečekalo na ně snadné vítězství, neboť bohové Olympu se rozdělili na dva tábory.

Afrodita, Arés, Apollón a Artemis stáli na straně Tróje. Héra, Athéna a Poseidón stranili Řekům. Vítězství se přelávalo hned na tu, hned na druhou stranu, jak třtina ve větru. Hrdinové zabíjeli a byli zabíjeni, a jak napsal básník Vergilius, zem se zalila krví.

Tróju nakonec nepokořili bojovníci, ale Istivost. Na úsvitu jejího posledního dne našli trojští vojáci před branami obrovského dřevěného koně.

Kdykoliv přemýšlím o trojském koni, nemůžu uvěřit pošetilsti těch vojáků. Copak si nevšimli, když behemota táhli městem, že je plný nepřátel? Proč ho vůbec brali dovnitř?

Jak to, že tu noc strávili orgiemi, mozky zatemněné opilou oslavou vítězství? Myslím, že bych to býval svedl lépe.

Možná se nechali ukolébat důvěrou v neotřesitelné bezpečí svých hradeb. Jestliže jsou brány zavřeny a zátarasy pevné, nepřítel se k nim nedostane. Je za hradbami a dovnitř nemůže.

Nikoho nenapadne, že nepřítel může být uvnitř, za branami, že je přímo vedle nich.

Míchám si do kávy smetanu a cukr a přemýšlím o dřevěném koni.

Zvedám telefon.

„Chirurgie, u telefonu Helen,“ hlásí se recepce.

„Můžu se na dnešek odpoledne objednat u doktorky Cordellové?“

„Je to naléhavé?“

„Vlastně ne. Udělala se mi na zádech taková měkká bulka. Nebolí to, ale radši bych, aby se na to podívala.“

„Má tady v diáři místočko asi za dva týdny.“

„Nemohl bych přijít dneska na konci služby?“

„Je mi líto, pane... jak se, prosím, jmenujete?“

„Troy.“

„Pane Troyi, ale doktorka Cordellová má až do pěti hodin plno, a pak jede rovnou domů. Jediné, co pro vás můžu udělat, je ten termín za dva týdny.“

„Tak to nechte být. Zkusím jiného doktora.“ Pokládám. Teď vím, že po páté vyjde ze své pracovny, bude unavená a určitě pojede rovnou domů.

Teď je 9.00. Tento den je dnem očekávání.

Řekové obléhali Tróju po deset krvavých let. Po deset let se vrhali proti nepřátelským hradbám, a jejich štěstí záleželo na vůli bohů.

Já na svou trofej čekal jen dva roky.

Stačilo.

Kapitola 21

Sekretářka na studijním oddělení lékařské fakulty Univerzity Emory jako by z oka vypadla Doris Dayové. Blondýnka, která uzrála v blahosklonnou jižanskou matronu. Winnie Blissová si dala záležet, aby v kanceláři vždycky voněla čerstvá káva a skleněná mísa na stole byla plná karamel. Moore si dokázal dobře představit, že její kancelář znamená pro vystresované studenty příjemný azyl.

Winnie tu pracovala už dvacet let, nikdy neměla vlastní děti, a tak své mateřské pudry zaměřila na studenty, kteří si do její kanceláře přicházeli vyzvednout poštu. Krmila je sušenkami, radila při hledání bytů, naslouchala zlomeným srdcím a utěšovala při neúspěchu u zkoušek. Každým rokem si také při promociích poplakala, protože ji opouštělo jejich sto deset dětí. S měkkým jižanským přízvukem tohle vše Moorovi vyprávěla, nalévala mu kávu a nabízela sušenky, a on jí všechno uvěřil. Winnie Blissová byla jen magnolie a žádná ocel.

„Když mi před dvěma lety zavolali z policie, nemohla jsem uvěřit tomu, co říkali,“ lадně se usadila do křesla.

„Řekla jsem jim, že se musí jednat o omyl. Andrew si sem do mé kanceláře chodil každý den pro poštu a byl to ten nejhodnější chlapec, jakého si můžete představit. Slušný, zdvořilý. Já se vždycky podívám lidem do očí, víte, detektive, jen aby věděli, že je opravdu vidím. A v Andrewových očích jsem viděla slušného chlapce.“

Důkaz toho, pomyslel si Moore, jak lehce nás zlo může ošálit. „Nevzpomínáte si, jestli měl Capra během těch čtyř let nějaké blízké přátele?“

„Myslíte nějakou lásku?“

„Zajímají mě spíš kamarádi. Mluvil jsem už s jeho bývalou domácí tady v Atlantě a ona zmínila nějakého mladíka, který Capru občas navštěvoval. Měla dojem, že to byl také student medicíny.“

Winnie vstala, přešla ke kartotéce a vytáhla tištěný seznam. „Tohle je seznam studentů Andrewova ročníku. Bylo jich sto deset, přibližně polovina z nich mužského pohlaví.“

„Byl si s někým z nich blízký?“

Přejela pohledem všechny tři stránky seznamu a zavrtěla hlavou. „Je mi líto. Nevzpomínám si, že by se přátelil s někým odsud.“

„Myslíte tím, že prostě neměl přátele?“

„Říkám, že já o žádných nevím.“

„Můžu se na ten seznam podívat?“ Podala mu listy. Moore očima procházel seznam, ale žádné z jmen kromě Caprova mu neznělo povědomě. „Máte přehled o tom, kde tihle studenti žijí dnes?“

„Ano. Obnovuji databázi jejich adres, kvůli korespondenci s absolventy.“

„Žije někdo z nich v Bostonu nebo okolí?“

„Podívám se.“ Posunula se k počítači a její růžově nalakované nehty začaly t'ukat do kláves.

Winnie Blissová díky své nevinosti vypadala jako žena z dřívější, lадnější doby, a Moorovi najednou přišlo zvláštní, že s takovou samozřejmostí pracuje s počítačem.

„Jeden z nich žije v Newtonu v Massachusetts. Je to blízko Bostonu?“

„Ano.“ Moore se naklonil dopředu, najednou se mu zrychlil tep. „Jak se jmenuje?“

„Latisha Greenová. Moc hodné děvče. Nosila mi vždycky pekanové ořechy. Což od ní samozřejmě nebylo vůbec hezké, protože věděla, že se hlídám. Ale ona zkrátka ráda nosila lidem něco k zakousnutí.“

„Byla vdaná? Nebo s někým chodila?“

„Ano, její manžel je úžasný! Největší mužský, co jsem kdy viděla! Asi metr devadesát, s krásně hladkou černou kůží.“

„Černou,“ zopakoval si.

„Ano. Jako lakovky.“

Moore si povzdychl a vrátil se k seznamu. „Podle vašich informací tedy už nikdo z nich nežije v Bostonu ani okolí?“
„Podle mého seznamu ne.“ Otočila se k Moorovi. „Vypadáte takový zklamaný.“ Říkala to se starostí v hlase, jako by za to byla osobně zodpovědná.

„Dneska se mi nějak nedaří,“ přiznal se.

„Dejte si karamelu.“

„Ne, děkuji.“

„Taky se hlídáte?“

„Na sladkosti moc nejsem.“

„Zkrátka nejste Jižan, detektive.“

Winnie Blissová se svým měkkým hlasem a velkýma očima ho prostě okouzila. Asi jako každého studenta, ať už chlapce nebo dívku, kteří kdy vešli do její kanceláře. Upřel pohled na zed' za jejími zády, kde viselo několik skupinových

fotografií.

„To jsou třídní fotky?“ Otočila se, aby viděla na zed'. „Můj manžel vždycky fotí na promoci. Není jednoduché sehnat je všechny dohromady. Můj muž s oblibou říká, že jsou jako smečka divokých koček. Ale já tu fotku chci, takže je srovnám. No nejsou roztomilí?“

„Která z nich je třída Andrewa Capry?“

„Ukážu vám ročenku, tam jsou i jména.“ Zvedla se a došla k prosklené vitrině, s pietou odtamtud vytáhla úzkou brožuru a přejela její hřbet rukou, jako by stírala prach.

„Tahle je ročník Andrewovy promoce. Jsou tu fotky a taky se můžete podívat, kam byl kdo přijat na praxi. Zaváhala, ale pak mu brožurku podala. „Tohle je jediný výtisk, co mám, tak na něj dávejte pozor. Šlo by to?“

„Sednu si s tím tamhle do rohu a vy mě můžete hlídat. Platí?“

„Ne že bych vám neveřila...“

„No to byste asi neměla,“ zamrkal na ni. Zčervenala jako malá holka.

Vzal knížku a šel se s ní usadit ke stolku s kávou a talířem sušenek. Uvelebil se v pohodlném křesle a otevřel ročenku Lékařské fakulty Univerzity Emory. Před polednem se do kanceláře začali trousit studenti v bílých pláštích, aby si vyzvedli poštu. Odkdy se z dětí stávají doktoři? Nedokázal si představit, že by své zralé tělo svěřil do rukou takových mláďat. Zvědavé pohledy a šepot Winnie Blissové: „To je detektiv z Bostonu, vyšetřuje tu vraždu.“ Ano, ten sešlý stařík, co sedí v rohu.

Moore se jen zabořil do křesla a soustředil se radši na fotky. Vedle každé z nich bylo jméno studenta, původní bydliště a nakonec místo, kam byli přijati na praxi. U Caprovy fotky se pozastavil. Capra se díval přímo do objektivu, usměvavý mladík s upřímným pohledem, který nic neskrývá. Z toho šla na Moora největší hrůza – že se šelmy nepozorovaně procházejí přímo mezi kořistí.

Vedle fotky bylo udáno budoucí působišť: chirurgie, nemocnice Riverland, Savana, Georgia.

Moora zajímalo, jestli ještě někdo z Caprova ročníku přešel do Savany a žil tam, zatímco Capra si vraždil ženy.

Rychle projížděl popisky u fotek a zjistil, že do Savany byli ten rok přijati ještě tři další studenti. Dvě ženy a jeden student asijského původu.

Další slepá ulička.

Zklamaně se opřel. Otevřená knížka mu jen tak ležela na klíně, ze zdi na něj z velké fotografie zářil úsměv děkana, pod ním natištěné poselství promujícím lékařům:

„Léčit svět.“

Dnes složí 108 mladých lidí významný slib, kterým završí svou dlouhou a obtížnou cestu. Tento slib nebere žádný lékař a léčitel na lehkou váhu. Je to slib na celý život...

Moore se v křesle narovnal a pro jistotu si děkanovu řeč přečetl znovu.

Dnes složí 108 mladých lidí...

Přešel ke stolu, kde pracovala Winnie. „Paní Blissová?“

„Ano, inspektore?“

„Říkala jste, že v Andrewově ročníku nastoupilo sto deset studentů.“

„Každý rok jich přijímáme sto deset.“

„Ve své řeči ale děkan mluví o sto osmi. Co se stalo s těmi dvěma?“

Winnie smutně potřásla hlavou. „Ještě jsem se z toho nedostala. Chudák děvče.“

„Jaké děvče?“

„Laura Hutchinsonová. Byla vyslána na jednu z našich výběrových praxí, na kliniku na Haiti. Prý tam mají všechny silnice v otřesném stavu. Nákladák prostě vjel do rigolu a převrátil se přesně na ni.“

„Takže šlo o nehodu.“

„Seděla vzadu. Trvalo deset hodin, než ji vůbec vyprostili.“

„A co ten další? Zbývá ještě jeden, co nedokončil.“

Winnie uhnula pohledem a Moorovi bylo jasné, že se jí na toto téma příliš mluvit nechce.

„Paní Blissová?“

„Občas se zkrátka stane, že student skončí. Pokoušíme se je podpořit, aby zůstali, ale víte, někteří s tím prostě skutečně mají problémy.“

„Takže tenhle student... jak se jmenoval?“

„Warren Hoyt.“

„Nechal studií?“

„Dá se to tak říct.“

„Šlo o studijní problém?“

„No...“ Winnie se rozhlížela, jako by hledala něčí pomoc. „Možná si raději promluvte s jedním z přednášejících, doktorem Kahnem. Ten vám asi odpoví lépe.“

„Vy nevíte, co se stalo?“

„Týkalo se to... dost soukromé záležitosti. Doktor Kahn vám řekne víc.“

Moore se podíval na hodinky. Dnes večer chtěl letět zpátky do Savany, ale už to asi nestihne. „Kde najdu doktora Kahna?“

„V anatomické laboratoři.“

Už na chodbě byl cítit formalin. Moore stál před dveřmi s nápisem ANATOMIE a sbíral síly vejít. Ačkoliv měl pocit, že je připraven na všechno, otevřel dveře a zůstal v ohromení stát. Po celé délce místnosti stálo dvacet osm stolů, ve

čtyřech řadách, na každém z nich leželo tělo v různém stadiu pitvy. Těla nevypadala jako ta, která byl zvyklý vídat u nich v laboratoři. Tahle vypadala až neskutečně, kůže jako vinyl, odkryté cévy ještě stále modré a červené. Dnes studenti pracovali na hlavě, na separování obličejových svalů. Studenti byli rozděleni po čtyřech ke každému stolu, místnost byla plná hlasů předčítajících z učebnic a vyměňujících si názory. Nebýt oněch přízračných objektů na jejich pracovních stolech, studenti by vypadali jako dělníci v továrně.

Mladá žena vzhledla od stolu a zvědavě si prohlédla cizince v obleku, který se tu najednou procházel. „Hledáte někoho?“ zeptala se, skalpel v její ruce připravený k řezu na tváři.

„Doktora Kahna.“

„Je na druhém konci, ten vysoký s bílými vousy.“

„Už ho vidím, děkuju.“ Procházel podél řady stolů a nemohl si pomoci nepozorovat pitvaná těla... Žena s nohama jako tyčky. Černoch s kůží na stehně již rozříznutou ke zkoumání svalu. Na konci řady stála skupinka studentů pozorně naslouchajících muži, který vypadal jako Santa Claus.

Právě upozorňoval na jemná vlákna obličejových nervů.

„Doktor Kahn?“

Kahn zvedl oči od stolu a obrázek Santa Clause se v tu ránu rozplynul. Měl tmavé, hluboké oči bez náznaku smyslu pro humor. „Přejete si?“

„Detektiv Moore. Poslala mě za vámi paní Blissová ze studijního.“

Kahn se narovnal, vysoký a statný jako hora. Skalpel v jeho obrovské dlani vypadal najednou až nepatřičně jemný. Odložil nástroj, sundal si gumové rukavice a šel si umýt ruce. Když se otočil zády, Moore zaregistroval, že má bílé vlasy stažené do ohonu.

„Takže o co jde?“ ptal se Kahn, zatímco si otíral ruce papírovým ručníkem.

„Mám několik dotazů, týkajících se studenta, kterého jste učil před sedmi lety. Jmenoval se Warren Hoyt.“ Ačkoliv byl Kahn otočen zády, Moore si všiml, jak se mu obrovské ruce na moment zastavily. Sáhl si pro další papírový ručník a tiše si otíral mokré ruce.

„Pamatujete si ho?“

„Ano.“

„A dobře si ho pamatujete?“

„Byl to výrazný student.“

„Můžete mi o něm říct něco víc?“

„Ani ne.“ Kahn vyhodil zmačkaný ručník do koše.

„Vyšetřujeme zločin, pane doktore.“

V tu chvíli je už několik studentů pozorovalo. Slovo zločin přilákalo jejich pozornost.

„Pojďme do mé kanceláře.“ Moore ho následoval do přilehlého kabinetu. Prosklenou přepážkou bylo vidět na celou laboratoř, na společenství mrtvých těl.

Kahn za Moorem zavřel dveře a podíval se na něj. „Proč se na Warrena ptáte? Něco provedl?“

„Nic, o čem bychom věděli. Chci se jen dozvědět o jeho vztahu k Andrewovi Caprovi.“

„Andrew Capra?“ opáčil. „Náš nejslavnější absolvent. Taková popularita nás vysloveně těší. Učit psychotiky, jak krájet lidi na plátky.“

„Měl jste pocit, že Capra nebyl v pořádku?“

„Pro jemu podobné určitě existuje psychiatrická diagnóza.“

„Jak působil na vás?“

„Nijak zvláštně. Mně se Andrew jevil jako naprosto normální.“ Tahle charakteristika se Moorovi zdála čím dál tím hrůznější.

„A co Warren Hoyt?“

„Proč se ptáte na Warrena?“

„Potřebuji zjistit, jestli se přátelil s Caprou.“ Kahn chvíli přemýšlel. „Nevím. O tom, co se děje mimo laboratoř, vám toho moc neřeknu. Vidím jen to, co se děje tady. Studenty, kteří se snaží nasoukat si do svých přetížených mozků obrovské množství informací. A ne všichni ten stres zvládnou.“

„Warren byl ten případ? Proto nechal medicínu?“ Kahn se obrátil ke skleněné stěně a zadíval se do laboratoře.

„Napadá vás někdy, odkud berou ty mrtvoly?“

„Prosím?“

„Kde škola získává ty mrtvoly? Jak se stane, že skončí tady u nás, na pitevním stole?“

„Lidé přece v poslední vůli věnují své tělo pro výzkumné účely.“

„Přesně tak. Každá z těchto mrtvol bývala lidskou bytostí, která učinila skutečně velkorysé rozhodnutí. Darovali nám svá těla. Raději svá těla věnovali na něco užitečného, než aby ležela někde v dřevěné truhle. Učí se na nich příští generace lékařů. Bez skutečných těl by to nemělo cenu, oni se potřebují naučit znát reálné proporce lidského těla, s pomocí skalpelu objevovat rozvětvenou krkavickou tepnu, obličejové svaly... Ano, částečně se dá tělo studovat i u počítače, ale je to něco jiného, než doopravdy rozříznout kůži. Vytáhnout jemné vlákno nervu. K tomu potřebujete lidskou bytost. Potřebujete velkorysé lidi, kteří poskytnou svůj nejosobnější majetek – své tělo. Pro mě je každá z těch mrtvol v laboratoři pozůstatkem výjimečného člověka. Podle toho s nimi také zacházím. Což očekávám i od svých studentů. V téhle místnosti je nepřípustné jakékoliv vtipkování a nejapnosti. Musí se naučit respektovat jak těla, tak jejich části. Když je pitva dokončena, těla jsou důstojně zpopelněna.“ Obrátil se zpátky na Moora. „To jsou pravidla mé laboratoře.“

„Co to má společného s Warrenem Hoytem?“

„Všechno.“

„Proto nechal studia?“

„Ano.“ Obrátil se zpět ke sklu.

Moore upíral pohled na profesorova statná ramena a čekal, až muž nalezne ta správná slova.

„Pitva,“ pokračoval Kahn, „je dlouhý proces. Někdy studenti nestihnou zadání dokončit během cvičení. Anatomie je komplikovaná a někteří potřebují více času. Tudíž mají ode mne povolen přístup do laboratoře v kteroukoliv dobu.

Všichni mají klíč od vchodu, takže mohou přijít, kdy je jim třeba. Někteří toho opravdu využijí.“

„I Warren?“

„Ano,“ odpověděl po krátkém zaváhání.

V Moorovi narůstalo hrozné tušení.

Kahn přistoupil ke kartotéce, otevřel jeden ze šuplíků a začal cosi hledat v přeplněných šanonech. „Bylo to v neděli. Odjel jsem na víkend ven, a tak jsem potřeboval připravit preparáty na pondělí. Znáte tyhle zbrklé děti. Někdy jsou tak neohrabaní, že z toho nadělají sekanou. Takže mám vždy připravenou jednu ukázkovou pitvu, abych jim mohl předvést, kde chybovali. Věnovali jsme se rozmnožovacímu ústrojí, už před víkendem začali pitvat orgány. Vzpomínám si, že jsem do areálu školy přijel hodně pozdě, někdy po půlnoci. V laboratoři se svítilo, a já myslel, že jde o nějakého snaživce, který si chce udělat malý náskok. Odemkl jsem si, prošel chodbou a otevřel dveře.“

„A uviděl Warrena Hoyta,“ dokončil za něj Moore.

„Ano.“ Kahn konečně našel, co hledal. Vyndal z pořadače jedny desky a pokračoval k Moorovi: „Když jsem viděl, co dělá, prostě... ztratil jsem nervy. Chytil jsem ho za košili a hodil s ním na umyvadlo. Přiznávám, nebyl jsem nejjemnější, ale nemohl jsem si pomoci. Ještě teď, když si vzpomenu, mě to neskutečně rozčílí.“ Zhluboka se nadechl, ale nemohl se uklidnit. Ačkoliv od té události uplynulo už sedm let. „Když... jsem konečně přestal křičet, dovlekl jsem ho sem do kanceláře a tady musel podepsat prohlášení, že odchází ze školy s platností od příštího dne.

Nemusel udávat důvod, ale kdyby nechtěl školu opustit, podal bych písemné hlášení o tom, co jsem viděl v laboratoři. Samozřejmě souhlasil. Neměl na vybranou. A ani se mi nezdál celou záležitostí nějak rozrušený. To mi na něm připadalo nejpodivnější – nic ho nevyvedlo z míry. Jak klidný a racionální vždycky byl. Warren... byl jakoby...“ Kahn hledal slova, „mechanický.“

„Co jste tam viděl? Co dělal v té laboratoři?“

Kahn Moorovi předal desky, které držel. „Je tam všechno. Tu zprávu jsem si schovával, pro případ, že by Warren do případu zatáhl právníky. Víte, dneska vás studenti můžou soudit téměř za všechno. Chtěl jsem být připravený, kdyby se kdykoliv pokusil, aby ho sem na fakultu znovu přijali.“

Moore od něj vzal desky jednoduše nadepsané: Boyt Warren. Uvnitř byly tři stránky vytisknuté zprávy.

„Warren byl přidělen ke stolu s mrtvolou ženy,“ ujal se znovu slova Kahn. „Skupina už začala pitvu pánevní oblasti, už měli odkrytý močový měchýř a dělohu. Orgány neměli vyoperovat, pouze odkrýt. Tenkrát večer Warren přišel práci dodělat. Ale z šetrné pitvy se stala řezničina. Jako kdyby ztratil kontrolu nad tím skalpelem, co držel. On ty orgány z těla vyříznul. Nejdřív měchýř, ten položil té mrtvole do rozkroku, a pak dělohu. Pracoval bez rukavic, jako by chtěl ty části těla cítit přímo na kůži. V téhle chvíli jsem ho zastihl – dělohu v jedné ruce, a druhou rukou...“ Znechucený Kahn nemohl ani dokončit větu, zbytek si Moore přečetl ve zprávě.

„Masturboval,“ dokončil za profesora.

Kahn došel ke svému stolu a napolo se zhroutil do židle. „Nemohl jsem ho nechat promovat. Jaký by z něj, proboha, byl doktor? Jestliže tohle dělá s mrtvolou, co by asi dělal s živými pacienty?“

Já vím, co s nimi dělá. Na vlastní oči jsem viděl, jak pracuje. Na poslední straně Hoytovy složky si Moore přečetl závěrečný odstavec psaný dr. Kahnem.

Pan Boyt souhlasí s tím, že s platností od zítřka 8.00 opustí fakultu. Na oplátku zůstane dnešní incident uchován v tajnosti. Vzhledem k poškození zkoumaného těla budou jeho kolegové ze skupiny 19 přeřazeni k jiným stolům až do dokončení tohoto cvičení.

Kolegové.

Moore pohlédl na Kahna. „Kolik kolegů Warren měl?“

„U každého stolu bývají čtyři studenti.“

„Kdo byli ti ostatní tři?“ Kahn se zamračil: „Nevzpomínám si. Už je to sedm let.“

„Nevedete si záznamy o cvičeních v laboratoři?“

„Ne.“ Chvilku se odmlčel. „Ale vzpomínám si na jednu z nich.“ V židli se otočil k počítači a otevřel jeden ze seznamů nových studentů. Objevil se seznam nováčků z Warrenova ročníku. Kahn zrakem projel jména a pokračoval:

„Ano, to je ona. Emily Johnstoneová. Tu si pamatuju.“

„Jak to?“

„Tak za prvé to byla opravdu hezká holka. Takový typ Meg Ryanové. A za druhé, protože se po Warrenově odchodu pořád ptala, co se stalo. Nechtěl jsem jí to říct, a tak jednou přišla a zeptala se mě, jestli šlo o ženy. Ukázalo se, že Warren Emily všude sledoval. Do té míry, že se už začínala bát. Ani vám snad nemusím říkat, že se jí ulevilo, když ze školy odešel.“

„Myslíte, že ona by si pamatovala jména těch dalších dvou?“

„To je možné.“ Kahn zvedl sluchátko a vytočil studijní oddělení. „Winnie? Máte, prosím vás, nové číslo na Emily Johnstonovou?“ Natáhl se pro tužku, poznamenal si číslo a položil. „Pracuje v soukromé ordinaci v Houstonu.“ Při řeči už vytácel číslo. „Mají tam teď jedenáct, to by měla být v práci... Haló, to je Emily?.. Tady hlas z minulosti.

Doktor Kahn z Emory. Ano, z anatomie. To je přímo z dávné minulosti, že?“ Moorovi se zrychloval tep. Naklonil se

dopředu.

Když Kahn položil telefon a podíval se na něj, měl v očích odpověď na Moorovu otázku.

„Emily si kolegy z laboratoře pamatuje,“ sděloval Kahn.

„Byla tam další žena, Barb Lippmanová, a tím posledním byl...“

„Capra?“ Kahn jen přikývl. „Čtvrtým u stolu byl Andrew Capra.“

Kapitola 22

Ve dveřích Peterovy pracovny se Catherine zastavila. Peter o ní nevěděl, vypisoval pacientovi kartu.

Nikdy předtím ho takhle nepozorovala, a teď se jí na tváři objevil jemný úsměv. Pracoval soustředěně, dokonale obrázek práci oddaného lékaře. Až na malou drobnost – papírová vlašťovka na zemi. Peter a jeho letadylka.

Zaklepala na rám dveří. Zvedl oči, překvapený její přítomností.

„Máš chvíli?“

„Jasně. Pojď dál.“ Posadila se za stůl naproti němu. Nic neříkal, jen trpělivě čekal, až Catherine začne. Měla pocit, že by klidně mohla ještě dlouho mlčet, a on by počkal.

„Mezi námi je to teď... takové napjaté,“ začala.

Peter přikývl.

„Vím, že tě to taky trápí. A mě to trápí dost, protože si tě vážím a mám tě ráda, Petere. I když se to možná nezdá.“

Nadechla se, hledala správná slova. „Všechny naše problémy nemají s tebou nic společného. Je to ve mně. Děje se mi teď v životě tolik věcí a těžko se mi o tom mluví.“

„Nemusíš nic říkat.“

„Ale je to důvod, proč si teď tolik nerozumíme. Nejen jako kolegové, ale jde o naše přátelství. Nikdy mi nedošlo, jak jsme si blízcí. Až teď, když se všechno kazí.“ Vstala. „Prostě jsem se ti přišla omluvit.“ Obrátila se k odchodu.

„Catherine,“ řekl tiše, „vím, co se stalo v Savaně.“ Upřeně se na něj zadívala. Neuhnul pohledem.

„Řekl mi to detektiv Crowe.“

„Kdy?“

„Před pár dny, když jsme mluvili o tom vloupání tady. Myslel si, že už to vím.“

„Ani ses o tom nezmínil.“

„Není přece na mně, abych s tímhle začínal. Chtěl jsem počkat, až mi to budeš chtít říct sama, až si budeš jistá, že mi věříš.“

Prudce vydechla: „No, tak teď už znáš moji nejhorší stránku.“

„To ne, Catherine.“ Postavil se, aby mu viděla do tváře. „Teď znám tvoji nejlepší stránku. Jsi silná a statečná. Neměl jsem ani tušení, čím procházíš. Mohla jsi mi to říct.“

„Myslela jsem, že by se tím všechno mezi námi změnilo.“

„A v čem?“

„Já jsem nechtěla, abys mě litoval. Aby mě kdokoliv litoval.“

„Litoval za co? Že jsi bojovala? Že jsi úplně neuvěřitelně ještě naživu? Proč bych tě, sakra, za to měl litovat?“

Rychle zamrkala, aby zaplašila slzy. „Jiní muži by tak jednali.“

„V tom případě tě neznají. Určitě ne tak, jak tě znám já.“ Obešel stůl, který je odděloval. „Pamatuješ, jak jsme se poprvé setkali?“

„Přišla jsem na pohovor.“

„Vzpomínáš si na to?“ Trošku zmateně zavrtěla hlavou. „Mluvili jsme o nemocnici, o tom, jestli bych sem zapadla.“

„Pro tebe asi šlo o obchodní jednání.“

„Co jiného by to bylo?“

„Zajímavé. Já to viděl úplně jinak. Skoro si nevzpomínám, o čem jsme mluvili. Ale vzpomínám si, jak jsem zvedl hlavu od papírů a ty jsi vešla. Byl jsem ohromený. Připadalo mi, že cokoliv řeknu, bude znít banálně, hloupě, nebo přinejmenším všedně. Nechtěl jsem tak vypadat. Ne před tebou. Pomyslel jsem si tenkrát: Tohle je ženská se vším všudy. Krásná, chytrá, a stojí přímo před tebou.“

„Panebože, vůbec ne se vším všudy.“ Znovu rychle zamrkala. „Sotva jsem se držela nad vodou...“

Beze slova ji objal. Všechno se stalo přirozeně, snadně, bez neobratnosti prvního objetí. Jen ji držel a nemyslel tím nic víc. Jako přítel, který utěšuje.

„Co pro tebe můžu udělat?“ ptal se. „Řekni, cokoliv.“

„Mohl bys mě vyprovodit k autu? Jsem hrozně unavená.“ Vzdychla si.

„To je všechno?“

„Nic víc teď nepotřebuji. Jen aby mě někdo, komu věřím, doprovodil.“ Poodstoupil a usmál se na ni: „Tady mě máš.“

Páté patro nemocničních garáží bylo pusté, zvuk jejich kroků odražený od betonových stěn zněl přízračně. Kdyby šla sama, celou dobu by se ohlížela přes rameno. Vedle Petera se nebála. Dovedl ji k jejímu mercedesu a počkal, až se usadí za volantem. Potom zabouchl dveře a ukázal směrem k zámku.

Kývla na souhlas, zamkla zevnitř dveře a klapnutí centrálního zamykání jí okamžitě přineslo pocit úlevy a bezpečí.

„Ještě ti zavolám,“ rozloučil se.

V zrcátku ho viděla, jak stojí na místě a zvedá ruku, aby zamával. Zmizel jí z dohledu, když zatočila na výjezdovou rampu.

Cestou domů do Back Bay se nevědomky usmívala.

Některým mužům stojí za to důvěřovat, řekl jí jednou Moore.

Jistě, ale jak je poznám?

Až půjde do tuhého. Bude to ten, který při tobě bude stát.

Peter by byl jedním z nich, ať už jako přítel nebo milenec.

Na Commonwealth Avenue zpomalila, zatočila do vjezdu na parkoviště u své budovy a stiskla dálkové ovládání garáže. Bezpečnostní brána se pomalu otvírala a Catherine vjela dovnitř. V zrcátku pozorovala, jak se brána zavírá, a teprve pak zaparkovala. Své bezpečnostní rituály prováděla automaticky, nikdy nezapomněla. Vždycky zkontrolovala kabinu výtahu, než nastoupila, nakoukla do chodby, než vystoupila, zajistila všechny zámky na dveřích a teprve pak se ve své nedobytné pevnosti dokázala uvolnit.

Ted' stála u okna, upíjela ledový čaj a blahověla klimatizaci, když pozorovala, jak se lidem dole na ulici lesknou čela potem. Za poslední den a půl naspala asi tři hodiny. S ledovou sklenicí přitisknutou na tvář si pomyslela, že si tuhle chvíli pohody opravdu zaslouží. Půjde brzy spát, o víkendu se bude válet. A nebude myslet na Moora, nenechá se tím trápit. Prozatím.

Dopila a když sklenku pokládala na linku, zapípal pager. Nemocnice byla to poslední, čím se v tu chvíli chtěla zabývat. Když se ohlásila spojovatelka, nedokázala skrýt rozmrzelost.

„Tady doktorka Cordellová. Právě jste mě prozvonila, ale já dneska nemám službu. Naopak, právě se chystám pager úplně vypnout.“

„Promiňte, že vás takhle ruším, ale volal syn nějakého Hermana Gwadowského a trval na tom, že se s vámi dnes odpoledne musí sejít.“

„Vyloučeno. Ted' jsem přijela domů.“

„Já jsem mu říkala, že máte o víkendu volno, jenže on prý je ve městě jen dneska a chce se s vámi sejít, než půjde za svým právníkem.“

Za právníkem? Catherine se zhrouceně opřela o linku. Panebože ted' ne. Ted' na tohle nemá sílu. Je tak unavená, že ani nedokáže normálně myslet.

„Doktorko Cordellová?“

„Řekl vám pan Gwadowski, kdy by se chtěl sejít?“

„Řekl, že bude tady v nemocnici, dole v jídelně, až do šesti.“

„Děkuju.“ Catherine položila telefon a netečně se zadívala na naleštěné dlaždičky. Je takový puntíkár! Tak úzkostlivě se snaží udržet všechny aspekty svého života v latí. A najednou všechno naruší nějaký Ivan Gwadowski.

Vzala kabelku, klíčky od auta a ještě jednou vyšla ze svého hájeného bytu.

Ve výtahu se podívala na hodinky a vylekalo ji, že už je tři čtvrtě na šest. Do nemocnice to nestihne, a pan Gwadowski bude určitě předpokládat, že mu dala košem.

Jakmile dosedla do auta, zvedla telefon a zavolala spojovatelku v nemocnici.

„Tady ještě doktorka Cordellová. Potřebuji dát vědět panu Gwadowskému, že se zpozdím. Můžete mi zjistit, ze které linky volal?“

„Moment, podívám se... Už to mám. Nebyla to linka v nemocnici.“

„Volal z mobilu?“

Následovalo krátké ticho. „To je zvláštní...“

„Co je zvláštní?“

„Volal z toho čísla, co ted' voláte vy.“ Catherine ztuhla, zavalila ji vlna strachu. On volal z mého auta.

„Doktorko Cordellová?“ Najednou v zrcátku viděla, jak se jako kobra zvedá na zadním sedadle. Chtěla začít křičet, ale vdechla jen pálivé výpary chloroformu.

Sluchátko jí vypadlo z ruky.

Jerry Sleeper čekal v autě u příletů a výdeje zavazadel.

Moore hodil tašku na zadní sedadlo, nasedl a bouchl dveřmi.

„Už víte, kde je?“ byla jeho první otázka.

„Zatím ne,“ opáčil Sleeper a rozjel se.

„Její mercedes zmizel, v bytě nikdo nebyl. Všechno se asi stalo hrozně rychle, a buď v autě, nebo někde hodně blízko. Poslední, kdo ji viděl, byl Peter Falco, přibližně ve čtvrt na šest v nemocničních garážích. Asi za půl hodiny z nemocnice poslali Cordellové zprávu na pager a spojovatelka s ní telefonovala. Cordellová volala ještě jednou, z auta. Z ničeho nic byl rozhovor přerušen. Spojovatelka tvrdí, že původní vzkaz se týkal syna Hermana Gwadowského, který s ní chtěl mluvit.“

„Ověřili jste to?“

„Ivan Gwadowski v poledne odletěl do Kalifornie. Nevolal.“

Oba věděli, kdo volal. Moore nervózně pozoroval řady brzdových světel aut před nimi. Na pozadí tmy kolem splývala a vypadala jako šňůra jasně červených korálků.

Má ji už od šesti. Co všechno už jí mohl za ty čtyři hodiny udělat?

„Chci se podívat do bytu k Hoytovi,“ řekl Moore.

„Ted' tam míříme. Služba v laboratořích mu skončila dneska ráno v sedm. V deset volal svému nadřízenému, že z rodinných důvodů asi celý příští týden nepřijde do práce. Od té chvíle o něm nikdo neví. Nebyl doma ani v laboratoři.“

„A ty rodinné důvody?“

„Žádnou rodinu nemá. Jeho teta, jediná příbuzná, zemřela v únoru.“ Auta se rozjela a z korálků se staly rudé čáry. Moore zamrkal a obrátil tvář k okýnku, aby Sleeper neviděl jeho slzy.

Warren Hoyt žil v North Endu, v podivném bludišti úzkých ulic a starých cihlových budov, v nejstarší čtvrti Bostonu. Bylo tu bezpečno, díky dohledu italského osazenstva, které tu vlastnilo většinu podniků. Turisté i místní tu fungovali

bez pocitu ohrožení, aniž kdy věděli, že mezi nimi žije lidská zrudá.

Hoyt bydlel ve třetím patře starého domu bez výtahu.

Policie už byt prohledala kvůli možným důkazům, takže když Moore vešel, uviděl pár kousků nábytku a téměř prázdné police. Připadalo mu, jako by někdo z bytu vymetl jeho duši, všechno, co by mu mohlo napovědět, kdo nebo co Warren Hoyt vlastně je.

Ve dveřích ložnice se objevil doktor Zucker. „Něco tady nesedí.“

„Je Hoyt tím naším podezřelým?“

„Nevím.“

„Co na něj máme?“ obrátil se Moore na Crowa, který k nim přišel.

„Trefa, pokud jde o číslo bot. Osm a půlky, shodné se stopami na místě činu v případě Ortizové. Několik vlasu sebraných z polštáře – krátké, světle hnědé. Tak se shodují. Na zemi v koupelně jsme taky našli delší černý vlas, asi po ramena dlouhý.“

Moore se zamračil: „Tady že byla nějaká žena?“

„Možná kamarádka.“

„Nebo další oběť,“ vložil se Zucker, „o které se zatím neví.“

„Mluvil jsem s domácí. Bydlí dole,“ informoval Crowe.

„Naposledy viděla Hoyta dnes ráno, když se vracel z práce. Netuší, kde muže být teď. A hádejte, co o něm řekla. Dobrý nájemník. Tichý, spořádaný.“

Moore se podíval na Zuckera. „Co jste myslel tím, že tu něco nesedí?“

„Nejsou tu žádné vražedné nástroje. Ani v autě, parkuje hned před domem.“ Zucker máchl rukou: „Jako by tu nikdo nebydlel. Jen pár věcí v lednici, mýdlo, kartáček a žiletky v koupelně. Jako v hotelu. Chodí sem jen přespat, nic víc. Tohle není to místo, kde si prožívá své fantazie.“

„Bydlí tady,“ oponoval Crowe. „Chodí mu sem pošta, má tu oblečení.“

„Ale není tu to nejdůležitější,“ řekl Zucker. „Trofeje. Nemá tu své trofeje.“

Moorovi naskočila husí kuže. Zucker měl pravdu. Chirurg z těla každé oběti vyřízl anatomickou trofej; schovával si je, aby mu připomínaly slast ze zabíjení, uspokojily ho v období mezi dvěma lovy.

„Tohle není všechno,“ pokračoval Zucker. Otočil se teď k Moorovi. „Potřebuji se podívat, kde Hoyt pracoval, do laboratoře.“

Barry Frost usedl ke počítači a vyfukal jméno pacientky: Nina Peytonová. Na obrazovce se objevila data.

„Tahle kartotéka je jeho revír,“ komentoval Frost, „tady si hledal svoje oběti.“ Moore užasle sledoval obrazovku.

Všude kolem v laboratoři tiše hučely přístroje, zvonily telefony, laboranti chřástili se zkumavkami ve stojanech. Tady, ve sterilním prostředí nerezové oceli a bílých plášťů, ve světě léčení, Chirurg potichu číhal na svou kořist. V kartotéce si mohl najít údaje o každé ženě, jejíž krev byla zkoumána v laboratořích Interpath.

„Tohle je hlavní diagnostická laboratoř ve městě,“ pokračoval Frost. „Kdekoliv v Bostonu vám v ordinaci odeberou krev, s největší pravděpodobností skončí přímo tady.“

Přímo tady, u Warrena Hoyta.

Moore projížděl zobrazené informace o Nině Peytonové. „Měl tu všechno – adresu, zaměstnavatele, věk, stav...“

„A diagnózu,“ doplnil Zucker. Prstem ukázal na dvě slova: sexuálně zneužita. „Přesně to, co Chirurg hledá. Tohle ho rajcuje. Citově oslabené ženy, poznamenané oběti sexuálního násilí.“ V Zuckerově hlase zaslechl náznak vzrušení. Byl zřejmě fascinován tímhle myšlenkovým soubojem, vrahovou hrou. Konečně odhalil protivníkovu strategii a teď svým způsobem obdivoval jeho génia.

„Tak tady...“ nahlas přemýšlel Zucker. „Zjistil to jejich nejohroženější tajemství.“ Narovnal se a rozhlédl po laboratoři, jako by něco takového viděl poprvé. „Napadlo vás někdy, kolik toho o vás vědí v nemocniční laboratoři? Co jim všechno prozradíte, když si vyhrnete rukáv a necháte si do žíly bodnout jehlu? Krev na vás prozradí ta nejosobnější tajemství. Jestli umíráte na leukémii nebo AIDS, jestli jste si před chvílí dali cigaretu, nebo sklenku vína, jestli berete Prozac na depresi, nebo Viagru, protože se vám nepostaví... Měl v rukou samu esenci těch žen. Mohl si jejich krev prohlížet, dotýkat se jí, vonět k ní. A ony neměly nejmenší tušení. Netušily, že si s částí jejich těl pohrává nějaký neznámý muž.“

„Ty oběti ho neznaly,“ uvažoval Moore, „nikdy se s ním nesetkaly.“

„Ale Chirurg znal je, a to nanejvýš osobně.“ Zuckerovy oči byly jako v horečce. „Ještě nikdy jsem se s tímhle u mnohonásobných vrahů nesetkal. Je to unikát. Vybírá si kořist ze své skrýše, neviděn.“ V údivu pozoroval stojan se zkumavkami. „Loví v laboratoři, najde si je po krvi, po bolesti, kterou prošly.“

Moore vyšel z budovy nemocnice do vlhké noci. Takhle příjemné čerstvo nebylo už několik týdnů. V Bostonu dnes v noci nebude tolik otevřených oken, tolik zranitelných spících žen.

Dnes v noci Chirurg není na lovu, dnes bude opojený svým novým úlovkem.

U auta se Moore zarazil a ochromen zoufalou představou zůstal stát. Warren Hoyt možná právě teď sahá pro skalpel. Možná právě teď...

Uslyšel přibližující se kroky a jen s námahou zvedl hlavu tím směrem. Kousek od něj stála ve stínu postava muže.

„On ji dostal, že ano?“ zeptal se Peter Falco.

Moore přikývl.

„Bože můj.“ Falco se sklíčeně zadíval na oblohu. „Dovedl jsem ji k autu. Byla tam, přímo přede mnou, a já ji poslal domů. Nechal jsem ji odjet...“

„Děláme všechno, abychom ji našli.“ Jen ustálená fráze. Moore při každém slovu cítil, jak mělce zní. Člověk takové

věci říká, když není moc velká naděje, když je pravděpodobné, že i přes všechno snažení nedosáhne ničeho.

„Co děláte?“

„Už víme, kdo to je.“

„Ale nevíte, kam ji odvezl.“

„Bude trvat, než ho vystopujeme.“

„Řekněte, co pro to můžu udělat. Cokoliv.“ Moore se přemáhal, aby zněl klidně. Aby skryl vlastní strach. „Já vím, jak je těžké stát a jen přihlížet, jak ostatní něco dělají. Ale je to naše práce.“

„Jistě, vy jste přece ti profesionálové! Tak jak se to sakra mohlo stát?“

Moore nedokázal odpovědět.

Falco v rozčilení popošel k Moorovi a stál teď přímo pod světlem. Ve tváři měl divoký a ustaraný výraz. „Já nevím, co se mezi vámi dvěma stalo,“ říkal, „jen vím, že Catherine vám věřila. Jen doufám, že to pro vás něco znamená, že není jen dalším případem, jen dalším jménem na seznamu.“

„To není.“ Dlouze se dívali jeden na druhého a uvědomovali si nevyslovené.

„Znamená pro mě víc, než si umíte představit,“ řekl Moore.

Falco jen tiše řekl: „Pro mě taky.“

Kapitola 23

„Nechá ji chvíli na živu,“ vysvětloval Zucker.

„Ninu Peytonovou nechal žít ještě celý den. Je pánem situace. Nemusí nikam spěchat.“ Rizzoliová se otřásla, když si uvědomila, co to znamená. Nemusí spěchat. Uvažovala o tom, kolik nervových zakončení na lidském těle je, kolik bolesti zakusí, než ho smrt vysvobodí. Viděla, jak si na druhém konci místnosti Moore schovává tvář do dlaní. Byl vyčerpaný. Bylo po půlnoci, tváře lidí u stolu vypadaly zsinale a četla v nich sklíčenost.

Byla téměř neviditelná, mohla jen poslouchat a pozorovat, ale do případu už zasahovat nesměla. Vzali jí i služební zbraň. Tichý pozorovatel, který o případu věděl víc než kdokoliv z přítomných.

Moore se díval jejím směrem, ale na ni nepohlédl. Jako by ani nechtěl.

Dr. Zucker shrnul, co se dozvěděli o Warrenu Hoytovi, Chirurgovi.

„O tohle usiloval už delší dobu,“ začal. „Teď, když svého cíle dosáhl, bude svou slast prodlužovat, co nejdéle to bude možné.“

„Takže Cordellová byla vždycky jeho cílem?“ zeptal se Frost. „Ostatní oběti byly jen... cvičné?“

„Ne, ony mu také přinášely slast. Pomohly mu vydržet, zbavit se sexuálního napětí na jeho cestě pro hlavní cenu.“

Pro každou šelmu je lov nejintenzivnější ve chvíli, kdy je pronásledování kořisti nejvíce náročné. Cordellová pro něj zřejmě byla nedostupná. Vždy ve střehu, vždy opatrná.

Opevnila se zámky a poplašným zařízením, stranila se blízkých vztahů s lidmi, kromě práce nikdy večer nevycházela. Jako kořist byla nejhůře dostupná, a proto nejlákavější.

On sám si lov ještě ztížil, když jí dal vědět, že je pronásledovanou kořistí. Chtěl, aby cítila, jak se kruh okolo ní stahuje. Ty ostatní ženy byly jako rozcvička. Zlatým hřebem měla být Cordellová.

„Je,“ opravil Moore, hlas změněný vztekem. „Ještě není mrtvá.“ Všichni ztichli a dívali se teď stranou.

Zucker přikývl a s ledovým klidem odpověděl: „Díky za připomínku.“

Marquette se podíval na Zuckera: „Četl jste jeho profil?“

„Ano,“ odpověděl. „Warren byl jedináček, evidentně zbožňované dítě. Narozen v Houstonu. Otec raketový expert – bez legrace... Matka pocházela z dobré naftařské rodiny. Oba mrtví. Warrenovi se tudíž dostalo požehnání inteligence a rodinného jmění. Jako dítě nemá žádný záznam. Zadržení, pokuty, nic... Kromě toho jediného incidentu v laboratoři na medicíně žádné náznaky, že se z něj stane zvíře. Všechno nasvědčovalo tomu, že jde o normálního, zdvořilého, odpovědného mladíka.“

„Průměrného,“ tiše doplnil Moore. „Obyčejného.“

Zucker přikývl. „Mladík, který nevyčínal, nikdy na sebe neupozornil. Nejděsivější vrah, co znám, protože tu není nic patologického, žádná psychiatrická diagnóza. Je jako Ted Bundy. Inteligentní, spořádaný, na první pohled bez problému. Má ale jednu úchytku – rád mučí ženy. S takovým člověkem můžete každý den pracovat, a nikdy nemít nejmenší podezření, že zatímco se na vás dívá a usmívá, přemýšlí o nejzajímavějším způsobu, jak z vás vyrvat vnitřnosti.“

Rizzoliová se otřásla hrůzou, Zuckerův hlas přešel téměř do sykotu. Rozhlédla se po místnosti. Má pravdu. Barryho Frosta vidám každý den, připadá mi jako hodnej chlap. Šťastně ženatý, vždycky dobře naladěnej. Přitom vůbec netuším, co se mu doopravdy honí hlavou.

Frost zachytil její pohled a zrudnul.

Zucker pokračoval: „Po incidentu v laboratořích Hoyt odešel z fakulty, přihlásil se do kurzu na laboranta a následoval Andrewa Capru do Savany. Spolupracovali zřejmě několik let. Letenky a záznamy plateb kreditní kartou nasvědčují tomu, že cestovali společně. Do Řecka, do Itálie, a pak do Mexika, kde oba pracovali jako dobrovolníci na jedné venkovské klinice. Spolčení lovců. Pokrevní bratři, kteří sdíleli své násilnické fantazie.“

„Šití kočičím střívkem,“ vložila se Rizzoliová.

Zucker se na ni nechápavě podíval: „Cože?“

„V zemích třetího světa se při operacích ještě používají střívka z ovcí. Už víme, kde je získal.“

Marquette přikývl: „Má asi pravdu.“

Jistěže mám pravdu, hořce si pomyslela Rizzoliová.

„Když tenkrát Cordellová zabila Capru,“ pokračoval Zucker, „zničila tak dokonale fungující zabíjäcký tým. Připravila Hoyta o jediného blízkého člověka. Proto se stala jeho rozhodujícím cílem, obětí číslo jedna.“

„Jestliže byl Hoyt u toho, když Capra zemřel, jak to, že ji tehdy nezabil?“ doplnil Marguette.

„Nevím. Co přesně se tenkrát v Savaně stalo, ví asi jen Hoyt sám. My jen víme, že se do Bostonu přestěhoval před dvěma lety, krátce poté, co sem přišla Catherine Cordellová. A do roka zemřela Diana Sterlingová.“

Moore konečně promluvil, zoufalým hlasem: „Jak ho najdeme?“

„Můžete hlídat jeho byt, ale nemyslím, že by se tam v nejbližší době vrátil. Má doupě někde jinde. Někde, kde může popustit uzdu svým fantaziím.“ Zucker se opřel do židle a s nepřítomným pohledem rozvíjel svou teorii o Hoytovi.

„Jeho skutečné doupě bude asi místo vzdálené každodennímu životu. Anonymní místo, zřejmě daleko od jeho bytu. Pronájem nemusí být na jeho skutečné jméno.“

„Za pronájem musí platit,“ vložil se Frost. „Tak půjdeme po těch platbách.“

Zucker přikývl. „Jeho doupě poznáte, protože tam bude mít své trofeje, památky na zabíjení. Je možné, že si tam vodí své oběti. Do hlavní mučiny. Má tam úplné soukromí, může nerušeně pracovat. Nějaká odlehlá budova nebo byt s dobrou zvukovou izolací.“

Aby nikdo neslyšel Cordellovou křičet, pomyslela si Rizzoliová.

„Může tam být sám sebou, může se uvolnit bez pocitu ohrožení. Na místě činu ještě nikdy nezanechal stopy spermatu, z čehož usuzuji, že je schopný oddálit sexuální ukojení až do okamžiku, kdy je na bezpečném místě. Ve svém doupěti. Je pravděpodobné, že tam občas zajde, aby se potěšil vzpomínkou na zabíjení, aby přečkal do další vraždy.“ Zucker se rozhlédl po přítomných. „Tam si odvedl Catherine Cordellovou.“

Řekové říkají dere, což znamená přední část krku, nebo taky hrdlo. Je to nejkrásnější, nejzranitelnější část ženského těla. V hrdle pulzuje život, dech, a pod mléčnou kůží Ifigenie kdysi pod nožem jejího otce nabíhaly modré žíly. Když tam Ifigenie ležela, na oltáři, pozastavil se Agamemnón nad krásou jejího krku? Podíval se aspoň, kde by bylo nejlepší proříznout její kůži? A i když byl posedlý svou obětí bohům, necítil přece jen vzrušení v třísech, když nůž zajel do krku?

Necítil rozkoš, když ji čepel prořízla hrdlo?

Ani staří Řekové, se svými šílenými příběhy o rodičích požírajících nevlastní děti a o synech obcujících s matkami, se nešíří o podrobnostech svých úchylek. Není třeba; jsou to nevyslovené pravdy, které všichni dobře známe.

O válečnících, kteří s kamennou tváří a tvrdým srdcem neslyšeli křik panen, o těch, kteří se dívali na nahou Ifigenii, když její labutí krk prořízl nůž. Necítili snad ti přihlízející vojáci rozkoš? Nepostavil se jim snad?

Až přistě spatří odhalené ženské hrdlo, nepocítí snad znovu nutkání ho podříznout?

Její hrdlo je mléčné jako hrdlo Ifigenie. Je to zrzka, a tak se chrání před sluncem. Alabastrovou průsvitnost její kůže ruší jen pár pih. Celé dva roky mi krček pečlivě hýčkala.

Udělala mi radost.

Trpělivě čekám, až se probere. Vím, že už je vzhůru a ví o mně, protože se jí zrychlil pulz. Dotknu se hrdla, v důlku, kde končí prsní kost. Prudce se nadechne a zadržuje dech, zatímco já přejíždím prstem nahoru po krkavicové tepně.

Srdce jí tluč, kůže rytmicky tepe. Na prstě cítím první kapky jejího potu. Vyrazil jí po celém tele, jako rosa, tvář už se jí leskne. Když hladím čelist, konečně vydechne; vzlykne, ale zvuk je tlumený páskou na ústech. To není moje Catherine, takhle vzlykat. Ty ostatní byly jen pitomé gazely, ale Catherine je tygřice, jediná, která zaútočila zpátky, která také prolila krev.

Otevře oči, podívá se na mě, a já vím, že si rozumíme.

Vyhrál jsem. Ona, ta nejcennější ze všech, je pokořena.

Vyndávám si náčiní. Krásně zvoní, když je pokládám na kovový tácek vedle postele. Cítím, že mě pozoruje, a taky vím, že jí pohled sklouzne na záblesky nerezové oceli. Dobře ví, k čemu nástroje slouží, určitě každý z nich použila už nesčetněkrát. Retraktor na roztažení řezné rány, hemostat na sepnutí porušené tkáně a žil. A skalpel – oba víme, k čemu je.

Tácek položím blízko jejího obličej, aby dobře viděla a mohla si přemýšlet o tom, co přijde. Nemusím nic říkat; lesklé nástroje to udělají za mě.

Dotknu se jejího podbřišku a svaly se napnou. Hladký povrch břicha nehyzdí žádné jizvy. Ostří do kůže zajede jak do másla.

Zvednu skalpel a hranu přitisknu na břicho. Prudce se nadechne a oči se jí rozšíří hrůzou.

Jednou jsem viděl fotku zebry, které se lev právě zasekl drápy do hrdla. V očích toho zvířete byl smrtelný děs. Na ten obrázek nikdy nezapomenu. Stejný pohled má teď Catherine.

Panebože, panebože.

Catherine cítila na kůži skalpel. Divoce dýchala, zbrocená potem, a se zavřenýma očima v hrůze očekávala bolest, která měla přijít. V hrdle zadržovala vzlyk, výkřik k nebesům, ať je toho ušetřena, ať smrt přijde rychle. Cokoliv, jen ne řezání do masa.

Skalpel se najednou odtáhl.

Otevřela oči a pohlédla mu do tváře. Tak obyčejný, tuctový obličej. Mohla ho vidět desetkrát a přejít ho bez povšimnutí. Přesto, on si pamatoval na ni. Kroužil kolem ní, po okraji jejího světa, ukrytý ve tmě. Stala se středem jeho vesmíru.

Neměla jsem o něm ani tušení.

Odložil skalpel na tácek. S úsměvem jen řekl: „Ještě ne.“ Teprve když vyšel z místnosti, došlo jí, že se mučení odkládá, a ostře vydechla úlevou.

Tohle tedy byla jeho hra. Prodloužit moment hrůzy a rozkoše. Nechává ji ještě chvíli naživu, aby mohla myslet na to,

co ji čeká.

Každá minuta navíc znamená možnost záchrany.

Chloroform už přestal působit a ona byla při plném vědomí. Její mozek pracoval ve zběsilé panice. Ležela tu přivázaná ke kovové posteli, s roztaženými rukama a nohama. Byla nahá, zápěstí a kotníky měla silnou lepicí páskou připoutané k rámu postele. Snažila se povolit pouta, trhala sebou do vyčerpání, ale neuvolnila pásku ani o kousek. Před čtyřmi lety, v Savaně, Capra použil nylonový drát, a jí se tenkrát podařilo uvolnit jedno zápěstí; Chirurg se zřejmě nechtěl dopustit stejné chyby.

Splavená potom a příliš unavená na to, aby se dál pokoušela uvolnit, začala pozorovat místnost.

Nad postelí svítila holá žárovka. Pach hlíny a vlhkých kamenů napovídal o tom, že je ve sklepě. Pootočila hlavu, kam až mohla, a vně kruhu světla žárovky si všimla kamenné zdi.

* * *

Nad hlavou uslyšela kroky, někdo si přisunul židli.

Z vrzavých zvuků usoudila na dřevěnou podlahu. Jsou v nějakém starém domě. Nahoře běžela televize. Nepamatovala si na cestu sem, ani jak dlouho mohli jet. Možná jsou na míle daleko od Bostonu, na místě, kde je nikdo hledat nebude.

Pohledem sklouzla na lesklý tácek. Upřeně se dívala na sbírku nástrojů, pečlivě srovnaných a připravených na zákrok. Kolikrát s nimi sama zacházela, s nástroji k uzdravování. S pomocí skalpelu a svorek léčila nádory, střelné rány, zastavovala krvácení, čistila ránu v hrudníku zaplaveném krví. Teď upřeně pozorovala náčiní, kterým zachraňovala životy, a viděla smrtící nástroje. Položil je k posteli, aby si mohla prohlédnout ostří skalpelu a kovové zuby hemostatu.

Nepanikař. Mysli, mysli!

Zavřela oči. Strach jí svíral hrdlo jako dvě silné ruce.

Už jednou jsi tomu unikla. Může se to povést znovu.

Cítila kapku potu, která sjela z hrudníku na propocenou matraci. Musí přece existovat způsob, jak se odsud dostat, jak se bránit. Druhá varianta je příliš hrozivá, aby jí věnovala jedinou myšlenku.

Zadívala se do žárovky nad hlavou a snažila se jasně přemýšlet, co by teď měla udělat. Vzpomněla si na Moorova slova o tom, že Chirurga blaží hrůza. Napadá ženy, které jsou oslabené, které již byly obětmi. Je vždy silnější než ony.

Nezabije mě, dokud mu budu vzdorovat.

Zhluboka se nadechla. Pravidla hry byla jasná. Překonej strach, postav se té zběsilosti a ukaž mu, že ať už ti udělá cokoli, neporazí tě.

Ani kdyby tě zabil.

Kapitola 24

Rizzoliová se s trhnutím probudila a ucítila ostrou bolest v krku. Panebože, zase natažený sval. Pomalu zvedla hlavu a zamžourala do světla, které už proudilo oknem do kanceláře. Kromě ní byla kancelář opuštěná.

Někdy v šest ráno si vyčerpaná položila hlavu na stůl, jen na chvilku. Teď bylo půl desáté. Stoh papírů, který posloužil jako polštář, byl vlhký od slin.

Podívala se k ostatním stolům. Frost měl přes židli přehozenou bundu, Crowe papírový pytlík s koblihami na stole. Takže ostatní tu byli, zatímco ona spala. Museli se ohromně bavit pohledem na její zkroucenou tvář a otevřenou pusou. Vstala, protáhla se a zkusila rozhýbat ztuhlé svaly na krku. Bylo jí jasné, že zbytečně. Bude zkrátka muset celý den chodit s hlavou nakřivo.

„Zdar, Rizzoliová. Vyspaná do růžova?“ Otočila se a uviděla detektiva z jiného týmu, jak se na ni zpoza přepážky zubí.

„Vidíš, ne?“ opáčila. „Kde všichni jsou?“

„Tvůj tým už od osmi schůzují.“

„Cože?“

„Myslím, že zrovna končí.“

„Mně nikdo nic neřekl.“ Zamířila chodbou k zasedačce a vzteky z ní spadla veškerá ospalost. Jasně, už věděla, o co jde. Takhle se vás zbavují, ne přímo, ale drobnými dávkami pokořování. Vystrčit vás z týmu, vynechat při důležitém jednání. Udělat z vás bezmocného pitomce.

Vešla do zasedačky, právě když si Barry Frost balil věci ze stolu. Vzhlédl a zčervenal.

„Díky, že jste mi dali vědět.“

„Vypadalo, že toho máš dost. Myslel jsem, že ti to všechno řeknu pak.“

„Kdy jako, za týden?“

Frost se vyhnul jejímu pohledu. Pracovali už spolu dost dlouho na to, aby mu z tváře dokázala vyčíst pocit viny.

„Takže jsem ze hry venku,“ řekla. „Bylo to Marquettovo rozhodnutí?“

Frost neochotně přikývl. „Byl jsem proti. Říkal jsem mu, že tě potřebujeme, ale on tvrdil, že kvůli tomu střelení a vůbec...“

„Co ti řekl?“

Frost zdráhavě pokračoval: „Že už pro případ nejsi přínosem.“

Není přínosem. V překladu to znamená, že její kariéra skončila.

Frost odešel. Usedla na jednu ze židlí, najednou malátná z nedostatku spánku i jídla. Chvilí jen seděla a upřeně pozorovala prázdný stůl. Hlavou jí probleskla vzpomínka na dobu, kdy jí bylo devět. Neoblíbená sestra, která chce, aby jí kluci brali. Nikdy ji mezi sebe nepřijali. Bylo jí jasné, že Pachecova smrt nebyla skutečným důvodem jejího vyřazení. Žádný polda ještě nikdy neskončil kvůli nešťastné střelbě. Jenže u ženské, která je lepší než ostatní a trpí si to dát najevo, stačí i malá chyba. Jeden Pacheco.

Když se vrátila ke svému stolu, v kanceláři opět nikdo nebyl. Frostova bunda i Crowovy koblihy byly pryč. Snad aby taky zmizela. Měla by teď prostě vyklidit stůl ajít, protože tady skončila.

Otevřela šuplík, aby si vzala kabelku, a najednou se zarazila. Z hromady papírů na ni vykukovala fotka Eleny Ortizové z pitevny. Jsem taky jednou z jeho obětí, pomyslela si. I přes hořkost, kterou teď cítila vůči svým kolegům, jí bylo jasné, že za její pád může Chirurg. Chirurg byl tím, kdo ji takhle pokořil.

S prasknutím šuplík zavřela. Ještě ne. Ještě se nechystám to vzdát.

Zadívala se na Frostův stůl a poznala papíry, které bral ze stolu v zasedačce. Ujistila se, že se nikdo nedívá, ale nejbližší detektivové stáli až na druhém konci u přepážky.

Vzala si papíry ke svému stolu a začala číst.

Finanční zpráva o Warrenu Hoytovi. Takže tady případ zatím končí: papírováním. Jít po stopě peněz až k Hoytovi.

Byly tu záznamy plateb kreditní kartou, bankovní výpisy, účločky a výběry, všechno celkem vysoké částky. Po smrti rodičů se z Hoyta stal slušně zaopatřený mladý muž, který se každou zimu povyráží cestováním – do Karibiku, do Mexika. Doklady o pronájmu kromě jeho bytu nenašla.

Žádné šeky ani pravidelné měsíční platby.

Jistěže ne. Nebyl hloupý. Jestli si vydržoval nějaké doupě, určitě platil v hotovosti.

Hotovost. Nikdy přece nemůžete předvídat, kdy vám zrovna dojde. Výběry z bankovních automatů jsou skoro vždycky neplánované, spontánní.

Projížděla bankovní doklady, hledala veškeré důkazy výběrů z automatu, a řadila je k sobě na list papíru. Většinou pocházely z automatů v blízkosti Hoytova bydliště nebo nemocnice, místa, kde se běžně pohyboval. Pátrala po těch, které vybočovaly z normálu.

Našla dva. Jeden z banky v městě Nashua, v New Hampshire, 26. června. Druhý ze supermarketu v Lithii, v Massachusetts, 13. května.

Opřela se do židle a přemýšlela, jestli už Moore tyhle dvě stopy sleduje. Možná jsou ve víru výsledků a všech detailů vyšetřování tyto dva výběry z automatu téměř bezvýznamné.

Zaslechla kroky. Zvedla hlavu s leknutím, že ji někdo přistihne, jak čte Frostovy dokumenty. Byl to jen pracovník z laboratoře. Usmál se na Rizzoliovou, na Moorův stůl položil nějaké desky a zase odešel.

Rizzoliová chvíli počkala, potom vstala a přešla k Moorovu stolu. Nahlédla do desek. První list byla zpráva z analýzy světle hnědých vlasů nalezených na Hoytové polštáři.

Trichorrhexis invaginata, shodné s vlasem nalezeným v ráně na těle oběti Eleny Ortizové. Trefa. Tohle potvrzovalo, že Hoyt je opravdu jejich mužem.

Obrátila list. Další zpráva byla o vlasu nalezeném na zemi v Hoytové koupelně. Tenhle nedával smysl, nezapadal do jejich teorie.

Zavřela desky a vydala se do laboratoře.

Erin Volchková právě listovala sérií mikrosnímků. Když Rizzoliová vešla do laboratoře, Erin s výzvou zvedla jeden snímek: „Tak rychle! Co je tohle?“

Rizzoliová zamrkala na černobílý obrázek s nějakou ohavnou čarou. „Nějaký hnus.“

„Jistě, ale co to je?“

„Něco odporného, například noha chrousta.“

„Chlup ze srsti srny. Paráda, ne? Úplně jiný, než vlas člověka.“

„Když už mluvíte o lidských vlasech...“ podala jí Rizzoliová zprávu, kterou právě dočetla. „Můžete mi k tomuhle říct něco víc?“

„Z bytu Warrena Hoyta?“

„Ano.“

„Krátké vlasy na Hoytové polštáři ukazují na Trichorrhexis invaginata. Zdá se, že jde o vašeho podezřelého.“

„Já myslím ten druhý vlas. Ten tmavý, na podlaze koupelny.“

„Ukážu vám fotku.“ Erin se natáhla pro svazek mikrosnímků a jeden vyndala. „Tohle je ten vlas z koupeJny. Vidíte ta čísla?“

Rizzoliová pohlédla na fotku, kde bylo úhledným Erininým rukopisem napsáno: AOO-BOO-C05-D33.

„Jasně. Ať to znamená cokoli.“

„První dvě trojčíslí, AOO a BOO, znamenají, že šlo o rovný černý vlas. Pod mikroskopem jsou vidět další detaily.“ Podala snímek Rizzoliové: „Podívejte se na tu osu, na té tlusté straně. Všimněte si, že průřez je téměř kruhový.“

„Což znamená?“

„Jeden z rysů, který pomáhá rozlišit rasu. Například osa vlasu osoby afrického původu je téměř plochá, jako stužka. Když se podíváte na pigmentaci, uvidíte, že je velmi sytá. Vidíte tu tlustou blanku? Z toho všeho vyplývá,“ podívala se na Rizzoliovou, „že jde o vlas charakteristický pro osobu východo-asijského původu.“

„Co myslíte tím východo-asijským?“

„Čína, Japonsko. Indický subkontinent. Možná americký indián.“

„Dá se tahle domněnka něčím podložit? Stačí to, co máme, na test DNA?“

„Bohužel nestačí. Vlas byl patrně ustřížen, nevypadl i s kořínkem. Není tu žádné folikulární vlákno. Ale jsem si naprosto jistá, že ten vlas nepatřil osobě evropského či afrického původu.“

Asiatka, přemýšlela Rizzoliová cestou na oddělení. Jak tohle zapadá do případu? V prosklené chodbě vedoucí do severního traktu se zastavila a přes sklo se rozhlížela po okolí budovy. Slunce svítící do oken ji nutilo mhouřit oči. Byla tu snad oběť, jejíž tělo teprve najdou? Nechal si Hoyt pramínek jejích vlasů jako fetiš, stejně jako to udělal u Catherine Cordellové?

Otočila se a překvapená poznala Moora, který zamyšleně mířil do jižního křídla. Kdyby ho nezavolala, snad by ji ani

nezaregistroval.

Zastavil se a váhavě se k ní obrátil.

„Ten dlouhý černý vlas na podlaze v koupelně,“ začala. „V laboratoři tvrdí, že jde o východo-asijský původ. Možná o nějaké oběti nevíme.“

„Probírali jsme to.“

„Kdy?“

„Dneska ráno na schůzi.“

„Sakra, Moore! Neodepisujte mě!“ Jeho chladné mlčení ještě zvýraznilo, jak ostře zareagovala.

„Já ho chci taky dostat,“ řekla. Pomalu, neúprosně došla přímo před něj. „Chci ho dostat zrovna tolik, jako ty. Tak mě nechej.“

„O tom rozhodl Marquette, ne já.“ Obrátil se k odchodu.

„Moore?“ Neochotně se zastavil.

„Tenhle spor mezi námi přece musí skončit.“

„Teď to snad nebudeme řešit.“

„Dobrá, já se omlouvám. Byla jsem na tebe naštvaná kvůli Pachecovi. Já vím, že to je chabá omluva pro to, co jsem udělala. Že jsem Marquettovi řekla o tobě a Catherine.“

Otočil se k ní: „Proč jsi to udělala?“

„Vždyť říkám, byla jsem naštvaná.“

„Ne, v tom je víc než Pacheco. To kvůli Catherine, že jo? Od první chvíle se ti nelíbila. Nemohla jsi se smířit s tím, že –“

„Že ses do ní zamiloval?“ Oba chvíli mlčeli.

Když Rizzoliová konečně promluvila, nedokázala se ubránit sarkastickému tónu. „Víš co, Moore? I přes všechny ty vznešené řeči o účtě k ženám, k jejich schopnostem, funguješ stejně jako všichni chlapi. Necháš se dostat na prsa a pěkně zadek.“

Vzteky zbledl. „Takže ty ji nesnášíš za to, jak vypadá? A na mě jsi naštvaná za to, že se mi líbí? Víš co, Rizzoliová? Jak se ty můžeš líbit chlapovi, když se nelíbíš ani sama sobě?“

Odcházel a Rizzoliová se za ním dívala s hořkostí. Ještě před pár týdny by si myslela, že Moore je ten poslední, kdo by řekl něco takhle krutého. Od něj ta slova bolela nejvíc.

Odmítala si přiznat, že by na tom, co řekl, mohlo být něco pravdy.

Dole ve vestibulu se zastavila u pamětní zdi policistů, kteří zemřeli ve službě pro bostonské oddělení. Jména mrtvých byla do desky vyryta v chronologickém pořadí, prvním byl Ezekiel Hodson v roce 1854. K jejich počtům byly ve váze na mramorové podlaze květiny. Nechte se ve službě zabít, a bude z vás hrdina. Jednoduše a napořád. Jména těchto nesmrtelných jí nic neřekla. Bylo jasné, že někteří z nich mohli být křiváci, ale smrt jejich reputaci zachránila. Jak tam stála, skoro jim záviděla.

Došla ke svému autu, a když nasedla, našla v palubní desce mapu Nové Anglie. Rozložila ji a očima hledala dvě místa: Nashua v New Hampshire, nebo Lithia v západním Massachusetts. Warren Hoyt na obou místech použil bankovní automat. Mohla jen hádat, nebo si hodit minci.

Nastartovala. Bylo půl jedenácté; do městečka Lithia dorazila až v poledne.

Vodu. Catherine teď nedokázala myslet na nic jiného než doušek studené, čisté vody. Vzpomínala na všechny fontánky, ze kterých kdy pila, na nerezová pítka v nemocnici, na ledovou vodu, která jí schladila rty, tekla po bradě. Představovala si drcený led a způsob, jakým pacienti po probuzení z narkózy nastavovali rty, jako ptáčata, aby jim sestry podaly trochu třešně.

Přemýšlela také o Nině Peytonové, spoutané v pokoji, s vědomím blízké smrti, a přesto toužící uhasit žízeň.

I takhle nás chce ničit. Chce, abychom žadonily o trochu vody, prosily o život. Chce mít naprostou kontrolu, chce, abychom uznaly jeho moc.

Nechal ji tam ležet celou noc. Dívala se do světla žárovky, občas na chvíli usnula a probudila se s žaludkem svírajícím se hrůzou a panikou. Po hodinách marných pokusů uvolnit spoutané ruce a nohy panika ochabla a tělo se dostalo do stavu potlačovaného napětí. Její mysl teď bloudila v přízračném polosnu, mezi zapomněním a skutečností. Soustředila se na jedinou jasnou myšlenku – vodu.

Podlaha zavržala, uslyšela kroky a otevření dveří.

Najednou byla úplně bdělá. Srdce začalo tlouct, jako by se chtělo probít z hrudníku ven. Zhluboka se nadechla chladného vzduchu sklepení, byl cítit zatuchlinou a vlhkým kamením. Dech se jí zrychloval, čím blíž bylo slyšet kroky, až najednou stál přímo nad ní. Žárovka byla za jeho hlavou a na tváři se mu tak vytvářely stíny připomínající smějící se lebku, s tmavými důlky místo očí.

„Chtěla bys napít, co?“ říkal tichým hlasem. Tak tichým, klidným.

Kvůli pásce na ústech nemohla mluvit, ale v horečnatých očích si mohl odpověď přečíst.

„Podívej, co mám, Catherine.“ Zvedl ruku, aby viděla orosenou sklenici, ve které chrastily kostky ledu. „Dala by sis?“

Přikývla, oči upřené na sklenku. Šílela žízni, ale zároveň se snažila myslet dál, na to, co se stane po těch pár vytoužených doušcích. Rychle zvažovala další kroky.

Znovu zachrastil ledem ve sklenici. „Jen když budeš hodná.“

Budu, odpověděla očima.

Bolestivě jí strhl pásku z úst a ona nehnutě ležela, když jí mezi rty strčil brčko. Lačně se napila, ovšem při její žízni to bylo jako malé svažení. Napila se znovu a rozkašlala se, drahocenná tekutina jí vytékala z úst ven.

„Nemůžu pít vleže,“ vydechla. „Nechte mě posadit se, prosím. Prosím.“ Odložil sklenku a jen ji pozoroval, místo očí bezedné tmavé díry. Před ním byla žena na pokraji bezvědomí. Žena, kterou by měl vzkřísit, aby si mohl plně vychutnat její hrůzu.

Začal přezívat pásku, která poutala pravou ruku k pelesti.

Měla pocit, že si určitě musí všimnout, jak divoce jí tluče srdce. Pravá ruka byla volná, nechala ji ochable ležet.

Nepohnula jediným svaem.

Nastalo dlouhé ticho. No tak. Odřízni tu levou. No tak!

Příliš pozdě si uvědomila, že napětím zadržela dech.

Všiml si toho. Zoufale poslouchala, jak odtrhává nový kus izolepy.

Ted', nebo nikdy.

Poslepu hrábla do nástrojů na tácku, sklenice odletěla, kostky ledu se rozsypaly po zemi, ale v ruce ucítila chladnou ocel. Skalpel!

Už se k ní nakláněl, když sekla skalpelem, a ucítila, jak řízla do měkkého.

Se záupněm odskočil, dlaň sevřenou.

Přetočila se na bok a jedním řezem si uvolnila levou ruku. Konečně!

Prudce se na posteli zvedla, a najednou se jí zatmělo před očima. Po celém dnu bez vody byla zesláblá. Snažila se zaostřit, aby si mohla uvolnit pravý kotník. Řízla, a nohou jí projela ostrá bolest. Ale byla volná.

Natáhla se k poslednímu poutu.

Vtom ji do spánku zasáhl kovový retraktor. Rána tak brutální, že chvíli viděla jen hvězdičky. Druhá rána zasáhla tvář a poslední, co slyšela, bylo prasknutí kosti.

Už ani nevěděla, že upustila skalpel.

Když se probírala z mrákot, ve tváři jí cukalo bolestí a na pravé oko vůbec neviděla. Zkusila se pohnout, ale zápěstí i kotníky měla znovu připoutané k posteli. Ústa jí ještě nezalepil; ještě ji neumlčel.

Stál teď nad ní. Všimla si zakrvavené košile. Pohled na jeho krev jí přinášel uspokojení. Naháněná kořist zaútočila a prolila jeho vlastní krev. Tak snadno mě nedostane.

Ukájí se na mém strachu. To mu nedopřeju.

Vzal do ruky skalpel a blížil se k ní. I když jí srdce bušilo až v krku, ležela klidně a dívala se mu do očí. Vyzývavě, posměšně. Bylo jí už jasné, že smrti neunikne, a najednou se cítila mnohem lépe. Měla v sobě statečnost odsouzenec na smrt. Dva roky se jako raněné zvíře ustrašeně skrývala. Dva roky jejímu životu vládl duch Andrewa Capry. S tím je konec.

Tak do toho, řizni. Stejně nevyhraješ. Neporazíš mě, ani když mě zabiješ.

Když přiložil ostří k podbřišku, svaly se jí nechtěně napjaly. Pozoroval její tvář, čekal na výraz strachu. Ale viděl jen pohrdání.

„Bez Andrewa to nedokážeš, co? Ani se ti nepostaví. I to šukání musel obstarat Andrew. Ty ses akorát tak koukal.“ Při tlačil na skalpel, ostří prořízlo kůži. I přes bolest, i přes to, že viděla první pramínek krve, neuhnula pohledem, nedopřála mu to uspokojení.

„Ty ani nemůžeš ošukat ženskou, že ne? To ne, to musel dělat tvůj hrdina, Andrew. Jenže on byl stejná nula, jako jsi ty.“ Skalpel se zastavil. Zvedl ruku, v šeru viděla, jak váhá.

Andrew byl klíčem, zbožňovaný Andrew. Jeho bůh.

„Andrew byl nula,“ pokračovala. „Víš přece, proč za mnou tenkrát přišel? Přišel žebrať.“

„To ne,“ šeptal sotva slyšitelně.

„Přišel žebrať, abych ho nevyhazovala,“ drsně se zasmála. V té tmavé kobce plné smrti zněl její smích hrůzně.

„Bylo to ubohé. Andrew, tvůj velký hrdina, žadonil, abych já mu pomohla.“ Ruka na skalpelu se sevřela a ostří se znovu zařízlo do její kůže. Vytryskl nový pramínek krve, který stékal po jejím třísle. Potlačila nutkání sebou cuknout či vykřiknout.

Místo toho dál mluvila, silným, sebevědomým hlasem, jako by to byla ona, kdo drží v ruce skalpel.

„Řekl mi o tobě. To jsi nevěděla, vid? Říkal, že jsi takový zbabělec, že nemůžeš na ženskou ani promluvit. Prý ti je musel sám hledat.“

„Lžeš.“

„Nic jsi pro něj neznamenala. Jen příživníka, parazita.“

„Lžeš.“ Ostří zajelo hlouběji, a teď se proti své vůli neubránila dušenému výkřiku. Nevyhraješ, ty hajzle. Protože já už se nebojím, tebe ani ničeho jiného.

S posměšným výrazem zatracence se jen dívala, jak provádí další řez.

Kapitola 25

Rizzoliová přejížděla očima regál s vyrovnanými krabicemi instantních směsí. Uvažovala, kolik z nich je asi plných molů. Hobbsův koloniál na to vypadal – tmavý, zašlý obchůdek typu „Jako od maminky“. Pokud si maminku Hobbsovou představíte jako podivnou paní, co dětem k svačince prodává zkyslé mléko. Tatínek Hobbs byl z té staré dobré americké party, chlapík, co podezřívá i mince na pultu. Nevraživě jí vrátil drobné a významně zabouchl kasu.

„Já si nevšímám, kdo k té mašině chodí,“ opáčil na otázku Rizzoliové. „Banka to sem dala jako službu zákazníkům a to je všechno, co vím.“

„K tomu výběru došlo tady, někdy v květnu. Dvě stě dolarů. Mám fotku toho muže, který...“

„Už jsem to řekl kolegovi. To bylo v květnu a teď máme srpen. Myslíte, že si budu pamatovat, co bylo v květnu?“

„Byla tu policie?“

„Dneska ráno. Ptali se na to samý. Copak spolu vy poldové nemluvíte?“

Takže někdo už po téhle stopě jde. Ne bostonské oddělení, ale místní policisté. Ztrácela, sakra, čas.

Pan Hobbs najednou postřehl pubertáka u regálu se sladkostmi. „Hej, budeš ten Snickers platit nebo co?“

„Jo... jasně.“

„Tak ho zatím vyndeš z kapsy, buď tak hodnej.“ Kluk dal tyčinku zpátky do regálu a vyklouzl z obchodu ven.

„S tímhle jsou furt potíže,“ brblal si Hobbs.

„Znáte ho?“

„Znám jeho rodiče.“

„A co ostatní zákazníci? Ty taky znáte?“

„Viděla jste to tu?“

„No, zběžně.“

„Zběžně úplně stačí. Lithia má dvanáct set lidí. Na co byste chtěla koukat?“

Rizzoliová vytáhla fotku Warrena Hoyta. Jedinou, kterou měli k dispozici. Dva roky starý snímek okopírovaný z řidičáku. Pohled upřený do objektivu, hubený obličej, upravený sestřih, podivně neurčitý úsměv. Věděla sice, že Dean Hobbs už tu fotku viděl, ale stejně k němu natáhla ruku. „Jmenuje se Warren Hoyt.“

„Jo, tu jsem viděl. Policajti už mi ji ukazovali.“

„Poznáváte ho?“

„Ani ráno, ani teď.“

„Jste si jistý?“

„Vypadám snad, že nejsem?“ Vypadal přesně jako člověk, který si je vždycky naprosto jistý.

Dveře cinkly a dovnitř vešly dvě mladičké blondýnky, s holýma, opálenýma nohama ve velmi krátkých šortkách.

Když s chichotáním procházely kolem pultu do tmavé zadní části krámků, Dean Hobbs na chvíli odbočil od tématu.

„Že ale vyrostly,“ ohromeně si zamumlal.

„Pane Hobbsi?“

„Co?“

„Jestli sem ten muž na fotce přijde, chci, abyste mi okamžitě zavolal.“ Podala mu vizitku. „Jsem k zastížení kdykoliv, na pageru nebo na mobilu.“

„Jasně, jasně.“ Dívky se vracely k pokladně, v rukou pytel brambůrek a celé balení lehké pepsikoly. Stály tam, v celé své podprsenkami nespoutané kráse dospívání, a Dean Hobbs mohl na jejich tlkách očí nechat. Rizzoliová uvažovala, jestli už náhodou nezapomněl, že tu ještě stojí.

Můj život v kostce – vejdu pěkný holky, a já se stávám neviditelnou.

Vyšla z koloniálu a zamířila ke svému autu. Za krátkou chvíli na slunci byla v autě výheň, takže otevřela dveře dokořán a čekala, až se trochu vyvětrá. Hlavní ulice byla jako mrtvá. Viděla benzinovou stanici, železářství, kavárnu, ale nikde ani človíčka. Vedro zahnal všechny dovnitř, po celé ulici bylo slyšet vrčení větráků. Ani na malých městech už venku nikdo nesedával, celá kultura verand a ovívajících se lidí zmizela díky zázraku klimatizace.

Slyšela, jak cinkly dveře koloniálu. Dívky se líně ploužily ulicí; byly to jediné živé bytosti široko daleko. Rizzoliová zahlédla, jak se v nedalekém domě pohnula záclona.

Na malém městě lidem nic neunikne. Určitě ne dvě pěkné mladé holky.

Všimli by si, kdyby jedna z nich zmizela?

Zabouchla auto a vykročila zpátky k obchodu.

Pan Hobbs byl zrovna u zeleniny, přendával čerstvě vypadající hlávky salátu až dozadu, do chladu, a povadlé posouval dopředu.

„Pane Hobbsi?“ Otočil se.

„To jste zase vy?“

„Ještě jednu otázku.“

„Jestli budu vědět odpověď...“

„Žijí v tomhle městě nějaké Asiatky?“

Takovou otázku nečekal. Zmateně na Rizzoliovou zíral: „Co?“

„Čínanka, Japonka, možná indiánka.“

„Je tu pár čemejch rodin,“ nabízel.

„Jedna žena je možná pohřešovaná. Dlouhé černé vlasy, rovné, asi po ramena.“

„A říkáte orientálního původu?“

„Může být i indiánského.“

Zasmál se. „No, tak to asi nebude vona.“

Rizzoliové zablikala kontrolka. Hobbs se obrátil zpátky k zelenině a začal rovnat staré cukety na právě došlou čerstvou várku.

„Kdo je vona, pane Hobbsi?“

„Určitě ne Asiatka a určitě ani indiánka.“

„Vy ji znáte?“

„Jednou nebo dvakrát jsem ji tu zahlídl. Na léto si pronajímá starou Sturdeeovic farmu. Vysoká, nehezka ženská.“

Samozřejmě, jak jinak by ji popsal.

„Kdy jste ji viděl naposledy?“

Otočil se a zakřičel: „Hej, Margaret!“ Dveře zezadu se rozletěly a dovnitř vešla paní Hobbsová. „Co je?“

„Nevezla jsi minulej tejdén něco na tu Sturdeeovic farmu?“

„Jo.“

„A ta holka – všechno v pohodě?“

„Zaplatila.“

„Viděla jste ji od té doby?“ chtěla vědět Rizzoliová.

„Nebylo proč.“

„Kde je ta Sturdeeho farma?“

„Až na West Fork. Poslední dům u cesty.“

Rizzoliové zapípal pager, podívala se dolů. „Můžu si zavolat? Vybila se mi baterka.“

„Když to nebude meziměsto?“

„Do Bostonu.“

Něco zabručel a obrátil se zpátky k regálu s cuketami.

„Venku je budka.“

S tlumeným nadáváním Rizzoliová vyrazila zpátky na rozpálenou ulici, zamířila k budce a naházela do přístroje mince.

„Detektiv Frost.“

„Posílal jsi mi zprávu.“

„Rizzoliová? Co děláš ve Western Mass?“

Otráveně si uvědomila, že Frost vidí, odkud volá. „Malá projížďka.“

„Ty na tom případu děláš dál, že jo?“

„Jen si něco zjišťuju. O nic nejde.“

„Jestli se to, doprdele...“ Frost ztišil hlas, jestli se to dozví Marquette –

„Ty mu to ale neřekneš, vid?“

„Ani náhodou. Ale okamžitě se vrať. Hledá tě a je pěkně vytočený.“

„Ještě musím zajet na jedno místo.“

„Teď mě poslouchej, Rizzoliová. Nech to plavat. Nebo si pokazíš i tu poslední šanci, kterou ti oddělení dalo.“

„Copak to sakra nevidíš? Žádnou nemám! Jsem vyřízená!“ Se slzami v očích se otočila a hořce se zadívala do prázdné ulice. Prach se ve vzduchu vířil jako horký popel.

„Nic jiného už mi nezbylo, jen Chirurg. Můžu teď udělat jediné – dostat ho.“

„Státní už tam byla. Vrátili se s prázdnou.“

„Já vím.“

„Tak co tam chceš dělat?“

„Ptát se, na co se oni neptali.“ Zavěsila.

Nastoupila do auta a odjela hledat černovlásku.

Kapitola 26

Sturdeeho farma stála osaměle na konci prašné cesty. Starý jižanský dům s oloupanou bílou omítkou a dřevěnou verandou, která se uprostřed prohýbala pod tíhou narovnaných polen.

Rizzoliová chvíli jen seděla v autě, najednou unavená a zdeptaná. Takhle tedy končí kdysi slibná kariéra: sedí sama na konci prašné cesty a rozjímá o tom, proč vůbec chodit k těm dveřím a klepat na ně. A proč mluvit s nějakou zmatenou ženskou, která je náhodou černovlasá. Přemýšlela o Edu Geigerovi, policajtově z Bostonu, který taky takhle jednou zaparkoval u prašné cesty a rozhodl se, ve věku čtyřiceti devíti let, že pro něj tady cesta rozhodně končí.

Rizzoliová byla první z oddělení, která tam dorazila. Ostatní policisté postávali kolem auta, občas se zadívali na krví potřísněné přední sklo, zakroutili hlavou a zamumlali cosi o „chudáku Edovi“. Rizzoliová tenkrát neměla moc pochopení pro detektiva, který si takhle pateticky vystřelí mozek z hlavy.

Nic to není, uvažovala, a myslela na svou zbraň, kterou měla u boku. Služební odevzdala Marquettovi, tahle byla její vlastní. Pistole může být váš nejlepší přítel, nebo taky nejhorší nepřítel. Anebo obojí.

Jenže já nejsem Ed Geiger, pomyslela si; nejsem taková nula, co si potřebuje strkat hlaveň do pusy. Vypnula motor a zdráhavě vystoupila z auta. Má tu práci.

Celý svůj život Rizzoliová prožila ve městě, takže jí nehybné ticho kolem nahánělo hrůzu. Každé vrznutí schodů u verandy se obludně rozléhalo. Kolem hlavy jí bzučely dotěrné mouchy. Zaklepala na dveře a čekala. Zkusila kliku, ale bylo zamčeno. Znovu zaklepala a hlasem, najednou podivně hlasitým, zavolala: „Je tu někdo?“

Byli tu komáři. Už si ji našli. Plácla se po tváři a všimla si krvavé stopy, kterou to zanechalo na její dlani. K čertu s venkovem; ve městě aspoň ty, co vám pijí krev, vidíte přicházet. Po dvou.

Ještě párkrát zabušila na dveře a zabila pár komárů, a pak se vzdala. Zřejmě nebyl nikdo doma.

Obešla dům, pátrala po známkách násilného vloupání.

Všechna okna byla zavřená, sítě v oknech neporušené. Bez žebříku by se oknem dovnitř nikdo nedostal, dům měl vysoké kamenné základy.

Obrátila se, aby prozkoumala zadní dvůr. Našla starou stodolu a rybníček plný žabince. Sklesle po něm plula jediná kachna, zřejmě vyděděnec hejna. Nikde ani náznak pokusu o zahradu – všude jen vysoký plevel a houfy komárů.

Koleje vyjeté po pneumatikách vedly ke stodole. Soudě podle slehlého trsu trávy tudy nedávno přejelo auto.

Zbývá se podívat ještě tam.

Šla po stopě auta směrem ke stodole, a najednou se zarazila. Neměla sice povolení, ale co se dá dělat? Jen nakoukne, jestli vevnitř není auto.

Vzala za závoru a trhnutím pootevřela těžké dveře.

Proud světla, který vnikl do tmavého prostoru, byl plný zvířeného prachu. Zůstala stát jako přimražená, pohled upřený na zaparkované auto.

Uvnitř stál žlutý mercedes.
Po tváři jí stékal ledový pot. To ticho; nikde nic, jen bzučení much.
Nevědomky rozeplula pouzdro, vzala do ruky zbraň a blížila se k autu. Rychle zkontrolovala místo řidiče, jen aby se ujistila, že tam nikdo nesedí. Potom si prohlédla vnitřek vozu. Na sedadle spolujezdce si všimla tmavé hromádky.
Paruka.
Odkud se většinou získávají vlasy na tmavé paruky?
Z Východu.
Černovláska.
Vzpomněla si na záznamy natočené bezpečnostní nemocniční kamerou v den vraždy Niny Peytonové. Ani na jednom z nich nebylo vidět, jak Warren Hoyt přichází.
Protože na chirurgické oddělení přišel jako žena, a odešel jako muž.
Výkřik.
Prudce se otočila směrem k domu, srdce jí tlouklo. Cordellová?
Vystřelila ze stodoly jako blesk a sprintem doběhla k zadním dveřím domu. Bylo zamčeno.
Trochu ustoupila, těžce oddychovala, přitom nespouštěla oči ze dveří. Dveře vykopla spíše díky adrenalinu než hrubé síle svalů. Ještě jako zelenáči, a ke všemu jediné ženě na oddělení, jí kdysi nařídili, aby vykopla dveře. Byla to zkouška. Kolegové čekali, a možná i doufali, že neobstojí.
Stáli tam a čekali, až se znemožní. Ona zatím sebrala všechnu svou hořkost a vztek, a stačilo dvakrát kopnout. Dveře se rozletěly, vrazila dovnitř jak tasmánský čert.
Stejná vlna adrenalinu se v ní vzedmula i teď, když do zámku vypálila tři kulky. Patou kopla do dveří a dřevo se rozpadlo na třísky. Kopla znovu a tentokrát se dveře rozletly dokořán. V podřepu a s připravenou zbraní prohledávala prostor uvnitř. Kuchyň. I přes stažené rolety sem pronikalo dost světla na to, aby viděla, že je prázdná. Ve dřezu špinavé nádoby. Lednice vibrovala.
Je tu někde? Čeká na mě vedle v pokoji?
Kriste pane, proč nemá vestu? Nečekala, že to bude takhle.
Po hrudi jí sjel pramínek potu a vsákl se do bavlněné sportovní podprsenky. Na stěně si všimla telefonu. Zvedla sluchátko, ale tón se neozval. Posily se nedovolá.
Nechala sluchátko viset a plíživě se sunula ke dveřím.
Oči přejela vedlejší místnost – obývací s omšelou pohovkou, pár křesel.
Kde je Hoyt? Tak kde je?
Vešla do obývacího, a když byla v polovině, ucítila pohyb u boku. Tlumeně vypískla. Jen vibrace pageru. Sakra.
Vypnula ho a pomalu prošla pokojem.
V chodbě se zastavila.
Hlavní dveře byly dokořán.
Odešel z domu.
Vyšla na verandu a okamžitě ji obklopil houf komárů.
Oči přejížděly prostor před domem, až za prašnou cestu, kde parkovala, přes vysokou travu a cíp lesa lemovaný střapatým porostem mladých stromků. Je tu příliš mnoho schovávaček. Zatímco ona dorážela na zadní dveře jako tupý rozzuřený býk, on vyklouzl předními dveřmi a ukryl se v lese.
Cordellová je vevnitř. Tak ji najdi.
Vešla zpět do domu a vyběhla po schodech do patra.
Bylo tu horko k zalknutí. Než prohledala tři pokoje a koupelnu, pot z ní tekla proudem. Cordellová nikde.
Nakonec tu zemře udušením.
Vrátila se do přízemí. Z nehybného ticha jí vstávaly vlasy hrůzou. Najednou jí bylo jasné, že je Cordellová mrtvá.
Výkřik, který slyšela, byl poslední. Poslední zvuk, než jí prořízl hrdlo.
Vkročila do kuchyně, odkud byl volný výhled na stodolu.
Viděl mě, jak jdu přes travu směrem ke stodole. Viděl, jak otvírám vrata. Věděl, že najdu mercedes a že je konec.
A tak dokončil práci a utekl.
Lednice se zatřásla a ztichla. Slyšela vlastní srdce, jak zběsile tlouče.
Otočila se a všimla si dveří do sklepa. Jediné místo, které ještě neprohledala.
Otevřela dveře a upřela oči do tmy. Zatraceně, tohle nenáviděla. Vejit do tmy, dolů po schodech, když ví, jaká hrůza ji tam čeká. Nechtělo se jí, ale věděla, že Cordellová je tam dole.
Sáhla do kapsy pro baterku a vydala se dolů za úzkým proužkem světla. Vzduch bylo poznání chladnější a vlhčí.
Ucítila pach krve.
Cosi ji polechtalo na tváři, prudce ucukla, ale byl to jen řetízek k vypínači. Vydechla úlevou a zkusila za něj zatáhnout.
Nic se nestalo.
Baterka musí stačit.
Zamířila světlo zpátky na schody a pevněji sevřela zbraň. Horký vzduch teď vystřídal mrtvolný chlad.
Sestoupila až dolů a opatrně našlapovala po udusané hlíně podlahy. Bylo tu ještě chladněji a pach krve sílil. Vzduch byl hutný a vlhký. A všude smrtelné ticho. Slyšela jen svůj zrychlený dech.
Zakroužila baterkou po místnosti a stěží zadusila výkřik, když se jí světlo odrazilo zpátky do obličeje. Stála ve střehu, zbraň namířenou do neznáma.
Skleněné dózy. Velké lékárnické dózy vyrovnané na polici. Nemusela se ani dívat, znala jejich obsah.
Chirurgovy trofeje.

Šest sklenic se jmenovkami. Oběti, o kterých ani nevěděli.
Poslední byla prázdná, čekala na královský úlovek. Na vítěznou trofej.
Catherine Cordellová.

Rizzoliová baterkou prohledávala prostbr, přejížděla po kamenných stěnách. V koutě se zarazila. Na stěně byly tmavé skvrny.

Od krve.

Pohnula světlem dál, dopadlo přímo na tělo Cordellové, za zápěstí a kotníky připoutané k posteli. Ve slabinách se leskla čerstvá krev. Na jednom stehně byl otisk ruky, Chirurg zřejmě zanechal podpis. Tácek s nástroji zůstal vedle postele; katovo nářadí...

Pane bože, mohla jsem tě zachránit. Byla jsem tak blízko.

Zlostí se jí zvedal žaludek. Pohnula světlem výš, od zakrvaveného torza až ke krku. Byl neporušený, ke zlatému hřebu zřejmě nedošlo.

Světlo se zachvělo. Ne, to nebylo světlo... to se pohnul hrudník!

Ona ještě dýchá!

Rizzoliová odtrhla pásku z úst a na ruce ucítila teplý dech. Cordellová se snažila otevřít víčka.

Sláva!

Pocit vítězství byl silnější než instinkt, který jí říkal, že tu něco nehraje. Na to teď nebyl čas. Musí odsud Cordellovou dostat.

S baterkou v zubech rychle osvobodila Cordellové zápěstí a zkontrolovala tep – slabý, ale ještě žila.

Přesto se nemohla zbavit pocitu, že něco je tu úplně špatně. Varovné signály neustávaly, ani když Cordellové uvolnila jeden kotník a chystala se na druhý. Najednou věděla.

Ten výkřik. Bylo ho slyšet až ve stodole.

Ale Cordellovou našla se zalepenými ústy.

Sundal jí pásku. Chtěl, abych ji slyšela křičet.

Past.

Okamžitě se natáhla pro zbraň, kterou si předtím položila na postel. Pozdě.

Rána do spánku ji srazila na podlahu. Zkusila se ještě vzepřít na rukou, ale druhá rána ji zasáhla do boku, polámala žebra a vyrazila dech. Převrátila se na záda. Bolestí se nemohla ani nadechnout.

Světlo se rozsvítilo, holá žárovka se ji houpala nad hlavou.

Stál nad ní, tmavý oválný stín místo tváře. Chirurg zkoumající svou novou kořist.

Převrátila se na zdravý bok a zkusila se ještě jednou vzepřít na ruce.

Kopl ji do napjaté paže, takže dopadla zpátky na záda.

V žebrech ucítila palčivou bolest a vykřikla. Pak už se nepohnula, ani když přistoupil blíž.

Těžkou botou jí přišlápl zápěstí k podlaze.

Znovu zakřičela.

Natáhl se k nerezovému tácku a zvedl jeden ze skalpelů.

Ne, bože, ne.

Dřep si vedle, botou si stále držel její zápěstí, zvedl skalpel a nemilosrdně sekl do její dlaně.

Ocel prořízla dlaň a zabodla se do země. Teď už bolestí vyla.

Zvedl další skalpel, natáhl jí pravou paži, přišlápl botou a dlaň přibodl k podlaze.

Její výkřik slábl, kořist byla poražena.

Narovnal se a chvíli ji pozoroval, jako sběratel motýlů, jenž se kochá novým přírůstkem, který právě přišpendlil do sbírky.

Došel si k tácku pro třetí skalpel. Rizzoliová ho jen bezmocně pozorovala, paže přibité k podlaze. Mohla jen čekat na to, co přijde. Popošel, přidřep si za její hlavu. Vzal ji za vlasy a hrubě trhnul dozadu, aby odhalil celý krk.

Dívala se mu teď přímo do tváře; ale viděla stále jen tmavý ovál, temnou díru. Cítila, jak jí v tepnách na krku pulzuje krev, její život. Přemýšlela dokonce, jak dlouho asi zůstane při vědomí, až čepel dokončí svou práci. Jestli smrt bude něco jako pomalé omdlávání. Uvědomovala si neodvratitelnost osudu. Byla bojovnice, která se celý život urputně bránila porážce, ale ta teď přišla. S odhaleným krkem a zakloněnou hlavou jen pozorovala lesklou čepel, a když se dotkla její kůže, zavřela oči.

Bože dej, ať už je po všem.

Slyšela, jak se nadechl, a najednou jeho stisk zesílil.

Ozval se výstřel.

V šoku otevřela oči. Ještě nad ní dřepěl, ale už ji nedržel za vlasy. Skalpel mu vypadl z ruky. Na tváři ucítila teplé kapky. Krev.

Ne její, ale jeho.

Zakýval se a zmizel jí z dohledu.

Připravila se na smrt, a tak jí stále nedocházelo, že bude žít. Snažila se jen vnímat detaily. Viděla kývající se žárovku, jako měsíc na provázku. Na zdi se pohnul stín. Pootočila hlavu a spatřila jen ruku Cordellové, která vyčerpaně dopadla zpátky na postel.

Pistole vypadla z dlaně a bouchla o zem.

V dálce zazněla houkačka.

Kapitola 27

Rizzoliová seděla na nemocniční posteli a mračila se na televizní obrazovku. Obvazy na jejích rukou vypadaly jako boxerské rukavice. Kus vlasů měla vyholený, jak jí zašívali ránu na hlavě. Tak vehementně si hrála s dálkovým ovládáním, že si ani nevšimla Moora stojícího u dveří. Zaklepal. Jak se k němu otočila, na kratičký okamžik jí ve tváři zahlédl náznak zranitelnosti. Rychle se sebrala a seděla tu jako vždycky, Rizzoliová, ostražitá a odměřená. Moore vzal židli a postavil si ji k posteli.

Z televize jim hrála otřesná seriálová melodie.

„Můžeš tu blbost vypnout?“ zoufale vyhrkla a zabandážovanou rukou ukázala na ovládání. „Nejde mi to. Oni si snad myslí, že to budu mačkat nosem nebo co.“ Moore vzal ovládání a televizi vypnul.

„Děkuju,“ vydechla teatrálně. Okamžitě se ozvala tři zlomená žebra.

Bez televize v pozadí se teď rozhostilo ticho. Otevřených dveří bylo slyšet, jak vyvolávají jméno nějakého doktora, jak na jídelním vozíku chrastí nádobí.

„Starají se o tebe?“ zeptal se.

„Na venkovskou nemocnici to ujde. Možná je to lepší než ve městě.“

Catherine i Hoyt byli helikoptérou převezeni do bostonské nemocnice Pilgrim, protože jejich zranění byla velmi vážná. Rizzoliovou sanitka převezla sem, do malé okresní nemocnice. I přes tu dálku už ji navštívili snad všichni kolegové z bostonského oddělení.

A všichni přinesli květiny. Moorova kytice růží se ztrácela v záplavě plných váz, které stály i na zemi.

„Páni,“ začal. „Máš tu dost nápadníků, ne?“

„Ale jo. Věřil bys tomu? Dokonce i Crowe mi poslal kytku. Tamhle ty lilie. Asi tím chtěl něco naznačit. No nevypadají jako pohřební? A vidíš ty orchideje? Jsou od Frosta. Já bych měla poslat kytky jemu, zachránil mi život.“

Byl to Frost, kdo přivolal na pomoc místní policii. Když se mu Rizzoliová neozývala, zavolaal Deanu Hobbsovi do koloniálu, aby zjistil, co měla za lubem. Tam mu řekli, že odjela hledat svoji černovlásku na Sturdeeho farmu.

Rizzoliová pokračovala v inventuře svého květinářství.

„Ta velká váza s tím tropickým je od rodiny Eleny Ortizové. Karafiáty jsou od Marquette, škrt jeden, a ten ibišek přinesla Sleeperova manželka.“

Moore jen udiveně vrtěl hlavou. „To si to všechno pamatuješ?“

„No, nikdy kytky nedostávám, takže si tenhle moment vrývám do paměti.“

Znovu si všiml záblesku zranitelnosti, který na kratičko pronikl maskou ven. A ještě něčeho, co nikdy předtím neviděl. Její oči byly rozzářené. Byla samá modřina, zabandážovaná, s ošklivou lysinou na hlavě, a přesto – kromě škrábanců na tváři, hranaté brady a tvrdohlavého čela měla Jane Rizzoliová krásné oči.

„Zrovna jsem s Prostem mluvil, je teď v Pilgrimu,“ pokračoval Moore. „Tvrdí, že se z toho Hoyt dostane.“ Neodpovídala.

„Dneska ráno mu odpojili tu dýchací trubku z krku. Ještě má jednu v hrudníku, nefunguje mu plíce, ale jinak už dýchá sám.“

„Už se probral?“

„Ano.“

„A mluví?“

„Jen se svým advokátem, s námi ne.“

„Kdybych já tak mohla toho grázla dodělat.“

„Neudělala bys to.“

„Myslíš?“

„Myslím, že jsi příliš dobrej policajt na to, abys udělala stejnou chybu dvakrát.“

Zadívala se mu do očí. „Nikdy nevíš.“

A ty taky ne. Nikdo z nás – dokud nebudeme sami stát tváří v tvář pokušení příležitosti.

„Jen jsem chtěl, abys to věděla,“ řekl Moore a chystal se k odchodu.

„Moore.“

„Copak?“

„Neřekl jsi mi, jak je Cordellové.“

Vědomě o ní vůbec nemluvil. Byla jablkem jeho sváru s Rizzoliovou, ještě nezahojenou ranou, která tak poškodila jejich spolupráci. „Slyšela jsem, že už je to lepší,“ začala Rizzoliová.

„Operace se povedla.“

„Udělal ji... myslím Hoyt...“

„Ne. Nedokončil to. Přijela jsi dřív, než začal.“

S úlevou se opřela do polštáře.

„Jedu teď za ní do Pilgrimu.“

„A co bude dál?“

„Dál tě rychle uschopneme, aby sis mohla ten zatracený telefon zvedat sama.“

„Ne, já myslím co bude dál s tebou a Cordellovou?“

Zastavil se a upřel pohled na okno, na sluncem zalitou vázu lilií. „Nevím.“

„Marquette už ti dal pokoj?“

„Varoval mě, ať se nezaplétám. A má pravdu. Neměl jsem to dělat, ale jinak to nešlo. Až mě napadá, že...“

„No tak před nejsi svatý Tomáš.“

Smutně se zasmál a pokýval hlavou.

„Ze všeho nejnudnější je dokonalost, Moore.“
„Tohle rozhodování je tak těžké,“ povzdychl si.
„Důležitý rozhodování vždycky bolí.“ Chvilku se nad tím zamyslel. „Možná to není na mně, ale na ní.“ Už byl skoro u dveří, když na něj Rizzoliová ještě zavolala: „Až Cordellovou uvidíš, vyřídíš jí něco?“
„Copak?“
„Ať příště mří vejš.“

U postele seděl Peter Falco.
Pokoj byl provoněný čerstvými květinami, stejně jako u Rizzoliové. Oknem proudilo dovnitř ranní slunce, celá postel byla jako ve zlatém oparu. Catherine spala. Nad postelí visela infuze, kapky tekutiny v trubičce se leskly ve zlatém světle.

Moore se postavil naproti Falcovi a hodnou chvíli oba muži jen mlčeli.
Falco se naklonil a políbil Catherine na čelo. Pak vstal a pohlédl Moorovi do očí. „Starejte se o ni dobře.“
„Budu.“
„Beru vás za slovo,“ řekl ještě Falco a vyšel z místnosti ven.
Moore si sedl na jeho místo u postele a vzal Catherine za ruku. Dlouze k ní přitiskl rty a pak ještě jednou tiše řekl: „Budu.“
Thomas Moore byl mužem, který plnil své sliby.

* * *

Nevím, co bude dál.
Cestou do Bostonu si v autě otevřel okénko. Po týdnech vedra se konečně trochu ochladilo. V noci přišla z Kanady studená fronta, ráno bylo jasné a vzduch čistý. Myslel na Mary, na svou sladkou Mary, na všechno, co ho k ní už napořád bude poutat. Dvacet let manželství, moře vzpomínek. Tiché šeptání pozdě v noci, vtipy, kterým rozuměli jen oni dva, celá jejich minulost. Manželství se skládá z tolika drobných momentů, od připálených večerů po noční koupání, a všechny tyto drobné chvilky spojí dva životy v jeden. Prožili spolu mládí a spolu vešli do středního věku.

Mary byla celá jeho minulost.
Teď před ním ležela budoucnost.
Nevím, co bude dál. Vím jen, z čeho bych byl šťastný.
A vím, že by mohla být šťastná i ona. V téhle chvíli bychom si přece nemohli přát víc.
S každou ujetou milí mu všechno bylo jasnější. Když vystupoval z auta u nemocnice, vykročil jistým krokem muže, který se rozhodl.

Výtahem vyjel do pátého patra, nahlásil se na sesterně a vydal se dlouhou chodbou k pokoji č. 523. Zaťukal a vešel.
Epilog

V cele je zima. Venku fučí únorový víchř a říkali mi, že zase sněží. Sedím na pryčně, zabalený v dece, a vzpomínám na to, jak horko nám tehdy bylo, když jsme chodili po Livadii. Severně od toho řeckého městečka jsou dva prameny.

Starí Řekové jim říkali Léthe a Mnemosyné. Zapomnění a Paměť. Pili jsme z obou, ty a já, a pak jsme usnuli ve stínu olivového háje.

Teď na to vzpomínám, protože zimu nemám rád. Vysušuje mi kůži, pak praská, nepomůže ani tuna krémů. Jedinou útěchou jsou mi vzpomínky, na krásné horko, na nás v Livadii, na rozpálené kamení po nohama.

Dny se vlečou. Jsem v cele sám, pro svou pověst izolován od ostatních vězňů. Jediný, s kým mluvím, jsou psychiatři. Jenomže už ztrácí zájem, protože se pořád nemůžou dobrat známek patologie. V dětství jsem netýral zvířata, nezakládal oheň, nepomáchoval se. Ke starším lidem jsem se choval slušně.

Mazal jsem se opalovacím krémem.

Jsem naprosto při smyslech, jako každý jiný, a oni to dobře vědí.

Až sem, do téhle cely, jsem se dostal kvůli své fantazii a představám. Do cely v ledovém, zasněženém městě.

Jak se tak balím do deky, je těžké si vůbec představit, že na světě existují místa, kde se opálená, potem lesklá těla válí v horkém písku a kde teplý vítr zvedá slunečníky. Tam někam odjela.

Sáhnu pod matraci a vyndám útržek Z novin, které mi dneska strážný za úplatu donesl.

Je tam svatební oznámení. Thomas Moore a Catherine Cordellová byli oddáni 15. února v 15.00. Nevěstu k oltáři uvedl její otec, plukovník Robert Cordell. Byla oděna do slonovinových šatů empírového střihu s korálkovou výšivkou. Ženich byl v černém.

Svatební hostina proběhla v hotelu Copley Plaza v Back Bay. Po návratu z dlouhých líbánek v Karibiku se manželský pár usadí v Bostonu.

Dlouhé líbáčky v Karibiku.

Složil jsem výstřižek a schoval ho zase do bezpečí pod matraci.

Teď tam zrovna je.

Vídím ji, jak leží na pláži, oči zavřené, horký písek na kůži. Její vlasy na dece jako rudé hedvábí. Celé tělo se blaženě oddává vedru.

A pak sebou trhne. Oči dokořán; srdce jí divoce tluč.

Na tele jí vyrazí studený pot. Strach.

Myslí na mě, stejně jako já na ni.

Jsem navždy spojeni, jako dva milenci. Cítí, jak ji stále obklopují mé fantazie. Nikdy to pouto nepřetrhne.

Světlo v cele zhasne; začíná dlouhá noc, je slyšet jen zvuky spáčů v kobkách. Chrápání, kašel, dýchání, mluvení ze sna. Když padne noc, nemyslím na Catherine Cordellovou, ale na tebe. A srdce mi přitom krvácí.

Kvůli tobě bych chtěl pít z Léthé, pramene zapomnění, abych navždy ztratil vzpomínky na tu noc v Savaně. Tehdy jsem tě naposledy viděl živého.

Ten obraz se mi vrací, vnucuje se mi, když v cele zírám do tmy.

Vidím tvá ramena, užasle pozoruju, jak tmavá je tvá kůže oproti její, jak se ti na zádech napínají svaly, když k ní přirážíš, znovu a znovu. Dívám se, jak si ji bereš, stejně jako ty ostatní před ní. A když skončíš, když do ní vpustíš svoje semě, podíváš se na mě a usměješ se.

Řekneš jen: „Tak pojď, je tvoje.“

Jenže drogy ještě působí, když jí přitisknu skalpel na kůži, skoro se nehne.

Bez bolesti žádná radost.

„Máme na to celou noc, říkáš.“

Chvilku počkej. Vyschlo mi v hrdle, a tak jdeme do kuchyně a natočíme si sklenici vody. Noc pro nás právě začala a mně se třesou ruce vzrušením. Zalykám se představou toho, co nás čeká.

Snažím se prodloužit tu rozkoš, před námi je celá noc, a tak chceme, aby vydržela co nejdéle.

Dívej se, dělej, uč se, říkával jsi. A dneska, jak jsi slíbil, bude skalpel můj.

Mám žízeň a tak zůstanu v kuchyni, zatímco ty se jdeš podívat, jestli už se probírá. Stojím u dřezu a vtom slyším výstřel.

Čas se zastavil. Vzpomínám si, že všechno ztichlo. Slyším jen tikání kuchyňských hodin a tlukot vlastního srdce.

Dávám pozor, až uslyším tvé kroky. Až mi řekneš, že musíme rychle zmizet. Bojím se pohnout.

Chvilí mi trvá, než mi dojde, co se děje.

Konečně se přinutím dojít do její ložnice. Ve dveřích se zastavím.

Její tělo visí přes pelest, snaží se vydrápat nahoru. Zbraň jí vypadla z ruky. Rychle přejdu k posteli a retraktorem ji zasadím jedinou ránu do spánku. Už se nehýbe.

Otočím se k tobě.

Oči máš otevřené, ležíš na zádech a díváš se na mě, kolem je kaluž krve. Hýbeš rty, ale neslyším nic. Nemůžeš pohnout nohama a mně dochází, že kulka zasáhla míchu.

Znovu zkoušíš mluvit a tentokrát rozumím: Dělej. Skonči to.

Nemyslíš ji, mluvíš teď o sobě.

Vrtím hlavou, šokovaný tím, o co mě žádáš. To nemůžu. Prosím, tohle po mně nechtěj! Jen tam stojím, uvězněný někde mezi tvou zoufalou prosbou a panickou touhou utéct.

Dělej, prosí tvoje oči. Dělej, než přijdou.

Dívám se na tvé nohy, bezvládně roztažené na zemi.

Zvažuju všechny hrůzy, které tě čekají, když zůstaneš naživu. Mohl bych tě jich ušetřit.

Prosím.

Podívám se na tu ženskou. Nehýbe se, neví o mně. Nejradši bych ji vzal za vlasy, trhnul a podřízl jí krk. Za to, co ti udělala. Ale musí ji najít živou, aby po mně nešli.

Ruce v gumových rukavicích mám zpocené, nešikovně zvedám zbraň a svírám ji v ruce.

Stojím nad kaluží krve a dívám se na tebe. Myslím na náš nádherný večer u Artemidina chrámu. Byl mlhavý podvečer a já tě zahlédl, jak se procházíš mezi stromy. Najednou ses otočil a usmál se na mě, a naše oči se v tom západu slunce setkaly, v krajině mezi světy živých a mrtvých.

Tam se teď dívám a naše oči se znovu setkávají.

To pro tebe, Andrewe, říkám si, dělám to pro tebe.

V tvých očích čtu vděk. Nezmizí, ani když zvednu zbraň, ani když stisknu spoušť.

Na tvář mi vystříkne tvoje krev, teplá jako slzy.

Vrátím se k ženě, která pořád ještě visí přes okraj postele, a pistoli jí strčím do ruky. Chytnu ji za vlasy a skalpelem uříznu z temene pramínek vlasů. Tam si toho nevšimnou. Budu si ji pamatovat. Vždycky, když si k té lokně přičichnu, ucítím znovu její strach, pach její krve. Až do chvíle, kdy se znovu setkáme.

Zadními dveřmi zmizím do noci.

Tu vzácnou loknu už nemám. Už ji ani nepotřebuju, její pach znám stejně dobře jako svůj vlastní. Vím, jak chutná její krev. Známe její hedvábnou, potem lesklou kůži. Všechno mám ukryté ve svých snech, kde rozkoš vřeští ženským hlasem a zanechává za sebou krvavé stopy. Nejde mít u sebe všechny suvenýry. Některé si musíme uchovat jen v mysli, ve skrytu naší krve lačné duše.

Každý z nás má v sobě chladnokrevnou šelmu, i když se to většina lidí snaží popřít.

Já ji nikdy nezapíral. Přiznávám svou přirozenost; plně ji přijímám. Jak mě Bůh stvořil, stejně jako všechny ostatní.

Požehnán budiž beránek i lev.

I lovec.

- 92 -